

CATHY BYRD

BĂIATUL care ȘTIA prea MULTE

Uluitoarea poveste reală
a amintirilor unui copil din viața sa anterioară

Editura ATMAN
privește înăuntru...

Cathy Byrd

***Băiatul care știa prea
multe***

Uluitoarea poveste reală a amintirilor unui
copil din viața sa anterioară

TRADUCERE:

MARIANA ALEXANDRU

EDITURA ATMAN

2017

Cathy Byrd

THE BOY WHO KNEW TOO MUCH

Copyright © 2017

by Cathy Byrd

Originally published in 2017 by Hay House Inc.

© Copyright 2017, Editura ATMAN

Editura ATMAN

<http://www.editura-atman.ro>

office@editura-atman.ro

0733.084.450

DTP: Mircea Negru

Corectură: Irina Magdalena Nuță

ISBN ePub:

ISBN Print:

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată.

Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Charlotte și Christian.

Să priviți întotdeauna viața

ca pe o aventură provocatoare.

CUVÂNT ÎNAINTE

Ca cititor avid și co-autor a mai mult de 150 de cărți, pot spune cu onestitate că prezenta carte este una din cele mai incitante și transformative pe care le-am întâlnit vreodată. Fiind co-autor la seria Supă de pui pentru suflet, primesc nenumărate solicitări de a face recenzii de cărți și, pentru că nu accept ușor astfel de cereri, sunt doar câteva pe care mă simt obligat să le recomand. Și totuși, nu numai că această carte extraordinară m-a captivat de la început și m-a făcut să întorc paginile până la ultimul cuvânt, ci nu m-am putut abține să nu vorbesc despre ea cu orice persoană întâlnită. Sunteți pe cale să vă imbarcați într-o călătorie incredibilă care ar putea să transforme pentru totdeauna felul în care vedeți viața și moartea.

La prima vedere, povestea lui Cathy Byrd vă poate părea neverosimilă, tot așa cum i s-a părut și ei. Ceea ce face această poveste atât de captivantă este faptul că autoarea este o creștină care anterior nu credea în ideea de reîncarnare. Urmărindu-i călătoria miraculoasă de mamă care încearcă să găsească un sens în lucrurile spuse de fiul ei despre viața lui anterioară ca jucător profesionist de baseball, veți fi constrânși să vă analizați propriile idei referitoare la șirul de existențe de pe această planetă. Însă dincolo de asta, vă va și inspira să vă ascultați intuiția, să-i ascultați pe copiii din viața voastră, să iubiți fără limite și să vă bucurați de fiecare zi cu care ați fost binecuvântați. Această carte este cu adevărat atotcuprinzătoare. Pe lângă faptul că este o carte despre reîncarnare, este și una despre a învăța să-i ascultați și să aveți încredere în propriii copii, o carte despre baseball și o carte despre cum universul conspiră neîncetat să potrivească evenimentele pentru a ne mări conștiința.

De mult timp cred că noi oamenii suntem ființe spirituale infinite, cu o experiență umană temporară pe pământ, iar Băiatul care știa prea multe este o mărturie puternică a acestei idei esențiale. Prima dată când am întâlnit conceptul de „suflet care trăiește mai mult de o viață” a fost la vârsta de 16 ani. Crescând într-un cămin creștin, asta era ceva nou, însă avea oarecum sens pentru mine. Când eram la secția postuniversitară de doctoranzi de la Universitatea din Massachusetts, un profesor mi-a dat cartea *Life After Life* („Viață după viață”, n. t.) a dr. Raymond Moody și mai târziu *Life Before Life* („Viață înainte de viață”, n. t.) a dr. Helen Wambach, amândouă adâncindu-mi credința în vieți anterioare. Începând de atunci, am avut mai multe experiențe de reamintire a altor vieți, unele apărând spontan

și altele fiind înlesnite de psihologi. În plus, am citit nenumărate cărți academice pe acest subiect.

Așadar, povestea lui Cathy și a fiului ei, Christian Haupt, nu m-a surprins, însă am fost complet vrăjit de ea. Nu am citit niciodată o asemenea istorisire lungă, frumos scrisă, profund adevărată și transparentă a revelației treptate a amintirilor unui copil dintr-o viață anterioară și a acceptării sceptice graduale a mamei. Pentru că sunt atât de multe viraje neașteptate de-a lungul ei, nu vreau să divulg mai multe detalii, ca nu cumva să vă stric experiența dezvăluirii evenimentelor misterioase.

Pot doar să spun cu toată convingerea că această poveste vă va impresiona la multe niveluri – ca părinte, căutător spiritual și fan al baseballului. Lou Gehrig este una dintre marile legende din istoria baseballului, iar povestea relației cu mama sa și a relației lor cu Babe Ruth este complet fascinantă. Nu are importanță cât de multe știți deja despre relația lor tumultoasă cu Babe Ruth, veți afla și mai multe despre viețile lor.

Ca fan al baseballului care a trăit în Los Angeles mai mult de zece ani, l-am admirat întotdeauna pe Tommy Lasorda, fostul manager de la Los Angeles Dodgers, mai ales din vremea în care eu și Mark Victor Hansen eram co-autori la Supă de pui pentru sufletul fanilor baseballului, dar citind despre cât de repede a recunoscut în Christian un copil-minune al baseballului și despre cât de mult suport le-a oferit lui și familiei sale în atât de multe moduri frumoase,

am aflat mult mai multe despre compasiunea și profunda sa umanitate.

Prima dată când am avut șansa s-o întâlnesc pe Cathy a fost atunci când m-a contactat pe e-mail solicitându-mi un scurt review al cărții ei. După ce am citit cartea, am fost mai mult decât doritor să-i ofer un review favorabil, ceea ce am și făcut. Dar câteva săptămâni mai târziu a decis să se înscrie la un workshop pe care l-am organizat pentru un grup mic de persoane în Maui. În răstimpul celor cinci zile de workshop ne-am îndrăgostit cu toții de ea – de pasiunea, entuziasmul, dragostea de viață, sensul umorului, autenticitatea și deschiderea, setea de cunoaștere, dedicarea față de misiunea ei, suportul ei sincer pentru toate persoanele de la workshop și de energia ei nemărginită.

La o săptămână după ce ne-am întors din Maui, Cathy m-a contactat și m-a întrebat dacă aș putea să scriu prefața cărții. Inițial, ea s-a gândit ca dr. Wayne Dyer să scrie prefața, până când a intervenit soarta. Wayne îi întâlnise pe Cathy și fiul ei, Christian, la Workshopul Hay House Writer din iunie 2015, în Maui, doar cu două luni înainte de trecerea sa în neființă. S-a dovedit că Wayne era pasionat și de subiectul amintirilor din viețile anterioare ale copiilor, devenind prin urmare un important susținător al cărții pe cale să o citeți.

Când Cathy l-a întâlnit pe Wayne, el finaliza ultima carte pe care avea s-o mai scrie, *Memories of Heaven* („Amintiri din Rai”, n. t.), o compilație de povestiri despre copii din întreaga lume care au ajuns pe pământ cu amintiri din rai,

amintiri care întăresc ideea că sufletul nu moare niciodată. Wayne și co-autorul său, Dee Garnes, au reunit într-o colecție mii de istorisiri personale despre copii care au povestit cum și-au adus aminte de a-și fi ales părinții pentru această călătorie, cum au avut prieteni invizibili pe care numai ei îi puteau vedea, amintiri din vieți anterioare, viziuni cu Dumnezeu și multe altele. Experiențele descrise în *Memories of Heaven* oferă indicii despre un tărâm spiritual infinit mult mai mare decât pot percepe cele cinci simțuri ale noastre. Tată a opt copii, Wayne a avut propria experiență cu un copil care a venit pe lume cu amintiri dintr-o viață anterioară. Ca bebeluș, fiica sa Serena vorbea într-o limbă străină, povestea frecvent despre „cealaltă” familie a ei și descria cu însuflețire avioane aruncând bombe și ștergând de pe fața pământului orașelul ei. Auzind aceste lucruri stranii din gura fiicei sale, Wayne a fost convins că toți venim în această viață cu amintiri și experiențe din viețile noastre anterioare.

Nu întâmplător ultima operă a lui Wayne, care a fost publicată după moartea sa, este despre rai. Iată câteva din gândurile lui Wayne despre subiectul amintirilor dintr-o viață anterioară ale copiilor, dintr-un extras din *Memories of Heaven*:

Există un număr din ce în ce mai mare de dovezi supuse procedurilor cercetării științifice riguroase care indică ideea de „viață înainte de viață”. Această idee este astăzi o concluzie verificabilă de cei care au studiat acest fenomen în

profunzime. Mult timp am considerat copiii ca fiind mult mai mult decât niște ființe biologice modelate de bagajul lor genetic și de mediul în care au ajuns să trăiască. Sunt în esență ființe spirituale care aduc cu ele înțelepciune și gazde ale experiențelor din viețile anterioare.

E limpede că nu suntem corpurile în care sălășluim... Conform mărturiilor copiilor noștri, sufletele noastre sunt indestructibile și depășesc timpul și spațiul într-un fel care rămâne un mister pentru noi toți.

Vă sugerez să începeți să priviți fiecare copil din viața voastră ca pe o nouă coborâre din rai. Comunicați cu ei prin întrebări despre amintirile lor. Mai presus de orice, nu ignorați nimic din ce ar putea spune, oricât de absurd vi se va părea. Faceți un efort de a vă implica copiii în discuții și, în loc să vă percepeți ca profesorii lor, permiteți-le să se transpună ei în acest rol cu voi. Fiți curioși și ascultători activi provocându-i și arătând un interes real pentru tot ceea ce pot spune ei.

Fiți conștienți că micuții care împărtășesc acele cuvinte misterioase pe care le-ați putea înțelege cu greu își mărturisesc adevărul unic. Permiteți ca sinceritatea și entuziasmul lor despre aceste amintiri „stranii” din rai să vă amintească că și voi ați fost odată copii și că aceștia rămân în ființa voastră pentru totdeauna.

Wayne W. Dyer

Așa cum ne învață această carte, este important să nu ignorăm sau să ne îndoim de aceste amintiri care sunt dezvăluite de copii și să ținem minte faimoasele cuvinte ale lui Mark Twain: „Nu ceea ce nu știi te bagă în bucluc, ci ceea ce crezi că știi și de fapt nu este așa.”

Acestea fiind zise, cred că Mark Twain ar fi iubit această carte. Eu unul o ador și am încrederea că și voi o veți adora. Oricât de incredibilă poate părea uneori povestea lui Cathy, totul este adevărat; dacă veți permite, ea are potențialul de a redeștepta în voi o apreciere a misterului vieții și înțelegerea faptului că aceasta este o mare aventură – plină de lucruri pe care nu le putem înțelege pe deplin și de care ne putem doar minuna.

Și acum vă invit să vă așezați comod, să vă relaxați și să vă bucurați de povestea uimitoare și inspiratoare a lui Cathy.

Jack Canfield,

co-autor la seria Supă de pui pentru suflet,

bestseller New York Times

INTRODUCERE

„Copiii spun lucruri trăsnite!” era headline-ul de la Art Linkletter's House Party, un show de televiziune popular în anii '60. Dat fiind faptul că unul dintre darurile copilăriei este o imaginație bogată, show-ul lui Art a prezentat timp de decenii o serie de materiale perspicace și adesea amuzante.

Puteți ușor ignora ceea ce spun copiii, dar dacă sunteți mai atenți la acele „lucruri trăsnite” puteți descoperi o înțelepciune inocentă. Povestea fascinantă pe care urmează s-o citiți este asemenea multor povești similare cunoscute de familii din toată lumea. Multe au ținut în secret asemenea povești ca să nu fie luate în derâdere de către societatea noastră modernă. Această poveste relatează amintirile dintr-o viață anterioară ale unui băiețel, Christian Haupt, care aduce în prim-plan posibilitatea surprinzătoare că trăim mai mult de o viață pe pământ. Și totuși, „surprinzătoare” este un termen relativ, căci multe din marile credințe universale sunt deschise posibilității reîncarnării.

Ca neurochirurg, mi-am consacrat cariera studiului creierului, minții și conștiinței. La vârsta de 54 de ani, am crezut că sunt aproape de înțelegerea relației dintre ele. Asta până în noiembrie 2008, când toată perspectiva mi-a fost pe

neașteptate răsturnată după o comă de câteva săptămâni din cauza unei meningite bacteriologice grave, în urma căreia doctorii nu se așteptau deloc să îmi revin.

În mod inexplicabil, am fost binecuvântat cu o recuperare deplină în răstimpul mai multor luni, dar m-am trezit că trebuie să reconsider tot ceea ce credeam că știu despre relația dintre creier și conștiință. Am surprins această dilemă și rezoluția ei timpurie în cartea *Proof of Heaven* („Dovada lumii de dincolo”, n. t.), în care provocarea extremă de a explica bogata experiență a odiseei mele spirituale din timpul comei nu se putea baza doar pe acțiunea fizică a creierului. De-a lungul timpului (după cum am mărturisit în a doua carte, *The Map of Heaven* – „Harta Raiului”, n. t.), a devenit clar că întreaga comunitate științifică trece printr-o provocare similară încercând să înțeleagă dacă vreo fațetă a conștiinței continuă și după moartea corpului fizic. Conștiința pare să fie o substanță elementară din univers care duce la apariția realității atestate ca țărâm fizic.

De o importanță crucială în comunitatea noastră științifică este faptul că perspectivele noastre asupra naturii conștiinței nu numai că permit posibilitatea reîncarnării, ci de fapt sugerează că reîncarnarea oferă cel mai mare potențial lămuritor pentru o mare parte din experiența umană. Asta este evident mai ales în unele cazuri de copii-minune, inclusiv al eroului acestei cărți, Christian Haupt, care a dat dovadă de la o vârstă fragedă de abilități nemaipomenite de a juca baseball. Reîncarnarea poate explica și cazuri de geniu excepțional, precum compozitorul prolific Wolfgang Amadeus Mozart și matematicianul de clasă mondială Srinivasa Ramanujan.

Deși unii pot considera că este o poveste ce ține de „supranatural”, cercetarea noastră științifică modernă asupra naturii conștiinței, inclusiv asupra amintirilor dintr-o viață anterioară ale copiilor, sugerează că de fapt înțelegerea noastră asupra lumii naturale trebuie să se revizuiască. Ordinea naturală a lucrurilor pare din ce în ce mai mult una în care conștiința este „creatoarea și guvernatoarea” acestui tărâm, după cum a afirmat atât de elocvent Sir James Jeans în meditațiile sale asupra faptelor misterioase care rezultă din experimentele mecanicii cuantice privitoare la natura fundamentală a realității.

Famiiliile sunt uneori surprinse sau derutate atunci când copiii mici, încă de când pronunță primele cuvinte, încep să vorbească despre evenimente care nu au nimic de-a face cu realitatea lor curentă. Ei povestesc despre vise cu situații sau scene care par destul de neobișnuite. Studiile de caz arată că evenimente specifice sunt relatate sau exprimate în ceea ce pare a fi un joc al deghizării, însă copilul insistă că totul este real. Unii copii declară că au părinți diferiți sau că trăiesc altundeva, adeseori cu o intensitate emoțională care nu poate fi ignorată. În timp ce unii părinți nu iau în seamă astfel de declarații, alții (precum mama lui Christian, Cathy) le acordă atenție și caută explicații.

Oameni de știință curajoși de la Facultatea de Medicină a Universității din Virginia (UVA) au studiat cazuri precum cel al lui Christian încă din 1967, când dr. Ian Stevenson, pe atunci director la secția de Psihiatrie a Universității, a înființat Secția de Studii Perceptive (SSP). În răstimpul ultimilor cincizeci de ani, aceasta a cercetat și documentat peste 2500 de cazuri de copii care își reamintesc viețile

anterioare. Această muncă a fost continuată recent de dr. Jim Tucker, director al SSP, despre care veți vedea că a fost implicat în investigarea cazului lui Christian.

Oamenii de știință care cercetează astfel de cazuri interviuează meticulos copilul despre detalii specifice ale amintirilor sale și încearcă să valideze asemenea informații cu alte surse. În general, se concentrează pe acele cazuri în care detaliile dintr-o viață anterioară reamintite de copil nu au putut fi aflate pe căi obișnuite, mai ales de la părinți și alți membri ai familiei. Vârsta ideală de dezvăluire a unor astfel de amintiri este între doi și șase ani. Cu cât este mai mic copilul, cu atât mai bine, pentru a micșora șansele ca acesta să fi aflat informațiile pe alte căi. În general, după vârsta de opt ani asemenea amintiri încep să se șteargă din memorie.

Astfel de cercetări tind să evite cazurile cu amintiri despre persoane faimoase din cauza posibilității sporite de fraudă, dată fiind disponibilitatea informației despre asemenea persoane în cărți și surse de pe internet. Oamenii de știință preferă cazurile anonime în care informația crucială verificabilă care sprijină realitatea legăturilor relatate nu ar putea să ajungă la copil pe căi obișnuite. Prin urmare, chiar în cazurile în care sunt implicate persoane faimoase, ei caută faptele mai puțin cunoscute care nu pot fi aflate din surse obișnuite. În mod surprinzător, multe asemenea fapte necunoscute sunt dezvăluite în povestea surprinsă în Băiatul care știa prea multe.

Un dar important al acestei cărți, dincolo de demonstrarea puternică a realității amintirilor dintr-o altă viață la copii, este faptul că întărește ideea conform căreia reîncarnarea ține de evoluția unui grup sufletesc, mai degrabă decât a sufletelor individuale – tindem să ne reîncarnăm în alți membri ai grupului nostru sufletesc, aparent pentru a ne continua nesfârșitele lecții sufletești. Asta merge mână-n mână cu tema centrală a atâtor experiențe de moarte clinică și viziuni de pe patul morții privind prezența sufletelor celor plecați dintre noi în etapa tranziției sufletului – toți suntem implicați în asta, iar legăturile noastre cu cei dragi nu se sfârșesc odată cu moartea corpului fizic. Această legătură de dragoste ne readuce împreună iar și iar în diverse vieți.

Mulți vor aprecia curajul mamei lui Christian, Cathy Byrd, de a fi împărtășit celorlalți povestea familiei sale, cu riscul pierderii liniștii sufletești (a ei și a copiilor ei) din cauza posibilității reacțiilor potrivnice. La urma urmei, ținem pentru noi acest gen de credințe și, atunci când le vedem provocate, se nasc pasiuni și reacții puternice.

Simt că această carte va avea cel mai profund efect prin a le permite și altora să împărtășească experiențe similare care sugerează că suntem mult mai mult decât un corp fizic și că existența noastră servește unui scop mult mai mareț decât ne putem imagina.

Așadar, bucurați-vă de această extraordinară poveste adevărată a tânărului Christian Haupt și a mamei sale și de posibilitățile uimitoare pe care aceasta și altele similare le sugerează pentru întreaga existență umană. Povestea

reveală un sens și un scop mai importante în viața noastră, întrețesute într-o tapiserie bogată de legături afective!

Eben Alexander, doctor în medicină,

neurochirurg și autor al cărților

Dovada lumii de dincolo („Proof of Heaven”)

și Harta Raiului („The Map of Heaven”)

CAPITOLUL 1

FEBRA BASEBALLULUI

„Nașterea noastră este doar somn și uitare;

Sufletul care răsare odată cu noi, Steaua vieții noastre,

Sălășluia altundeva

Și a sosit de departe.”

WILLIAM WORDSWORTH

Orice se poate întâmpla în baseball.

Sunt fană a acestui sport de exact 3 ani și jumătate, ca urmare a simpatiei stranii a băiețelului nostru în vârstă de șase anișori pentru distracția favorită a Americii. Sunt sigură că este o poveste împărtășită de numeroase mămici de la Liga Mică încă de la prima aruncare proverbială. Orice mamă vrea să creadă că al său copil va fi unul la milion care ajunge în marile ligi, dar povestea de față nu e despre asta. Ci despre un băiețel care ne-a deschis ochii către istoria generoasă a baseballului din anii 1920 și 1930 și ne-a arătat tuturor că ceea ce contează cu adevărat în viață este diferența pe care o facem în viețile celorlalți.

Atunci când fiul nostru, Christian Haupt, avea vreo cinci anișori, am primit un telefon de la un reprezentant al echipei Los Angeles Dodgers care ne-a rugat să vină la noi acasă ca să îi ia un interviu despre aventurile sale din baseball.

Poate părea straniu că o echipă din Liga Mare de Baseball era interesată să relateze isprăvile unui băiețel care de-abia era îndeajuns de mare ca să joace Tee-ball, dar ceea ce era mult mai interesant decât documentarul de cinci minute care se difuza la televizor era ceea ce ne tot spusese în secret fiul nostru în ultimii doi ani, și anume că într-o viață anterioară fusese „un jucător înalt de baseball”. Aceasta este povestea pe care am împărtășit-o doar celor mai apropiați prieteni și familiei – până în acest moment.

Filmulețele de pe YouTube cu fiul nostru, Christian, jucând baseball au fost vizionate de peste cinci milioane de oameni până când acesta a împlinit vârsta de cinci ani. Și totuși, adevărata noastră aventură a început atunci când întâmplarea a făcut ca primul filmuleț pe care l-am încărcat pe YouTube să-i atragă atenția actorului de comedie Adam Sandler. Ca o întorsătură ciudată a sorții, la câteva zile de la uploadarea filmului pe YouTube înfățișându-l pe fiul nostru de numai doi anișori lovind și aruncând mingi de baseball, ne-am trezit într-un avion spre Boston pentru filmarea rolului scurt cu jocul de baseball al lui Christian în pelicula *That's My Boy*. Această călătorie norocoasă spre Boston a fost un punct de cotitură pentru noi în înțelegerea cu adevărat a profunzimii pasiunii pentru baseball a fiului nostru în vârstă de doi anișori.

Pasiunea lui Christian pentru joc a început încă din scutece, în timp ce stătea pe tușă la jocurile de Tee-ball ale surorii sale mai mari, Charlotte. Când a văzut pentru prima dată un joc real din Liga Mică, i-a studiat cu mare atenție pe jucătorii în vârstă de opt-nouă ani și a petrecut zilnic ore întregi imitându-le mișcările. Era chiar amuzant să vezi un copilăș care abia începe să umble răsucindu-se pentru o azvârlire cu lovitură de picior sau învârtind bâta de baseball și apoi lovind-o pe bază înainte de a se răsuci cu toată puterea. Christian era fericit să arate toate astea oricui dorea să privească și atunci când era în dispoziția de baseball prefera să-i spunem Konrad Baseball – un alter ego pe care și-l crease folosindu-se de cel de-al doilea prenume al său, Konrad. În mare, era un hobby agreabil care ne aducea o mare bucurie, însă erau momente în care răbdarea ne era pusă la încercare.

Încă din clipa în care fiul nostru a fost capabil să meargă, a purtat cu el, oriunde se ducea, o mică bâta de baseball din lemn. La vârsta de doi ani a insistat să poarte zi de zi pantaloni, tricou și pantofi de baseball – chiar și în arșița verii. De fiecare dată când Christian vedea o linie albă pe cer, arăta cu entuziasm spre ea și spunea: „Uite, mami, o bază!” Mai lua câte o îmbucătură din chipsuri și spunea: „Arată ca prima bază!” O dată a văzut un șervet alb, dreptunghiular pe dușumeaua din baie și a proclamat: „E grozav! Locul aruncătorului.” Dacă viața ar fi un test Rorschach, Christian ar vedea numai baseball.

Eu și soțul meu, Michael, o văzuserăm pe Charlotte trecând prin faza de prințesă Disney pe când era un copilăș, dar acum era cu totul altceva. Fiul nostru, Christian, era diferit.

Nu îl interesau nicicum jucăriile sau televizorul și rar interacționa cu alți copii la orele consacrate mamelor și bebelușilor lor; în schimb, mă lua deoparte să-i arunc mingi de baseball pe terenul de joacă, în timp ce colegii lui luau parte la activități normale pentru vârsta de doi ani, precum jocul cu bilele și construitul de blocuri-turn alături de ceilalți. Mai îngrijorător era faptul că încercările noastre de a-i distra atenția exclusivă asupra baseballului îl făceau și mai perseverent. Rugămințile lui constante de a-i arunca mingi în fiecare clipă din zi, atât înăuntrul, cât și în afara casei, erau de-a dreptul istovitoare pentru amândoi. În majoritatea zilelor jucam baseball cu el dimineața, la prânz și seara, și tot nu era îndeajuns. Nu trecea nicio zi în care să nu se gândească la baseball. O dată am încercat să-l fac să-și dea jos tricoul de baseball și să îmbrace unul cu guler răsfrânt pentru un portret de familie alături de verii lui, dar a plâns așa de tare, încât și ochii lui roșii, și tricoul de baseball au apărut în fotografie. Eu și Michael eram îngrijorați că pasiunea lui pentru baseball ar putea fi periculos de obsesivă.

În vara lui 2011, Michael a acceptat un job de consultanță temporar pentru Lockheed Martin, job care presupunea să călătorească săptămânal la Dallas/Fort Worth. Jobul meu de agent imobiliar îmi permitea flexibilitatea de a lucra de acasă și de a-i lua și pe copii la întâlniri dacă era cazul, dar acest echilibru a devenit mai provocator din cauză că Michael era plecat din oraș cinci zile pe săptămână. Înainte de a-i târî pe copii cu mine la vizionări de case, îmi petreceam în fiecare dimineață câte două-trei ore jucând baseball cu ei pe terenurile locale ale Ligii Mici. Indiferent cât de mult timp petreceam pe teren, sfârșitul fiecărei ieșiri era mereu același – cu mine ducându-l la mașină pe

Christian la subraț ca pe o minge de fotbal, în timp ce el lovea și urla „încă o dată”. După aceste zbateri cădea inevitabil în somn adânc imediat ce era așezat în scaunul său de mașină.

De ce continuăm să facem asta, întreba frecvent Charlotte, în răstimpul scurtei călătorii cu mașina spre casă, dacă știm că va plânge de fiecare dată când plecăm?

Avea dreptate. Care era rostul? Dar pasiunea de netăgăduit a lui Christian când se transpunea în rolul lui Konrad Baseball era cea care mă făcea să mă întorc de fiecare dată.

Michael se afla în Dallas atunci când prietena mea cea mai bună de mai bine de 15 ani, Cinthia, ne-a invitat la un meci al echipei Los Angeles Dodgers. Mă îndoiesc că Michael ar fi ales să ni se alăture dacă s-ar fi aflat în oraș, pentru că îi era greu să accepte pasiunea lui Christian pentru baseball, mai ales pentru că Michael se născuse și crescuse în Germania, unde baseballul este de fapt inexistent. În ciuda faptului că eram de origine din California de Sud, asta era, la drept vorbind, prima mea escapadă pe Stadionul Dodger sau la orice alt meci al Ligii Mari de Baseball. Cinthia devenise de-a lungul timpului masează pentru vedetele din Los Angeles și clienții ei îi dădeau mai tot timpul bilete la meciuri, spectacole de decernare a premiilor și evenimente speciale. Încă de la vârsta de treizeci de ani, eu și Cinthia am fost prezente la aproape orice mare eveniment sportiv, premieră de film și concert din oraș. Deși viața noastră socială se redusese considerabil de atunci, singurul lucru constant era că ne distram ori de câte ori eram împreună.

„Mătușa Cinthia” avea un dar aparte de a-i face pe Charlotte și pe Christian să se simtă speciali. Fusesse prezentă la toate evenimentele importante din viața lor, inclusiv la naștere și botez, așa că era firesc că va fi prezentă și la inițierea lui Christian pe Stadionul Dodger. Nici nu bănuiam la acea vreme că acel stadion vechi de cincizeci de ani din inima Los Angelesului avea să devină în anii următori un al doilea cămin pentru noi. Primul lucru pe care l-a făcut Cinthia atunci când am ajuns pe Stadionul Dodger a fost să mergem la magazinul de suveniruri ca să cumpere cadouri pentru Charlotte și Christian. Charlotte se uita extaziată la animalele din pluș, în timp ce Christian poza mândru în uniformă sa Dodger lângă manechinii Dodger în mărime naturală. Apoi Cinthia ne-a dus la Clubul exclusivist al Stadionului Dodger, unde am urmărit meciul și am luat prânzul la o masă cu vedere la terenul de joc. Christian era complet hipnotizat de acțiunea de pe teren și abia dacă s-a mișcat pe toată durata jocului, ceva total nefiresc pentru un copilăș care rar era liniștit. Nu-l mai văzusem niciodată atât de serios sau fără grai, însă era clar că se bucura de experiență.

După meci, Cinthia ne-a convins să mergem la un restaurant privat de pe Stadionul Dodger, numit Clubul Dugout. În timp ce Cinthia o trata pe Charlotte cu un Shirley Temple, am găsit un coridor gol unde Christian putea să-și consume ceva energie prin lovirea mingilor de burete cu noua sa bătă-suvenir de 45 de centimetri.

— Băiețelul tău are chiar alura unui jucător stângaci, se opri să comenteze un bărbat, care îi înmână lui Christian o minge de baseball pe care o prinsese în acea zi și arată spre

coridorul din spatele nostru. Jucătorii de la Dodger vor ieși din moment în moment pe ușile alea. Pariez că îl poți face pe unul din ei să îți dea un autograf pe mingea asta dacă îl rogi frumos.

Adevărat lucru, atleții au început să iasă unul câte unul pe ușă și să se îndrepte spre lift. Un jucător Dodger amabil, la vreo douăzeci și cinci de ani, despre care aveam să aflăm mai târziu că era jucătorul-vedetă Matt Kemp, s-a oprit să bată cuba cu Christian și să-i semneze mingea. A fost fără îndoială cea mai grozavă zi din viața lui Christian, care a fost oficial cucerit.

Eu și Christian am făcut o altă incursiune la Stadionul Dodger două săptămâni mai târziu, pentru un tur al stadionului într-o zi în care nu se juca niciun meci. Cele mai interesante lucruri pentru Christian se aflau pe banca de rezervă, unde îi văzuse stând pe jucătorii Dodger și învârtindu-se pe zgura roșie de pe teren, pe care el o numise afectuos „zgura Dodger”. Atunci când ghidul turului i-a dat permisiunea să își exerseze lovitura și aruncarea pe marcajele din jurul terenului, Christian a fost încântat la culme.

Devenisem deja expertă în azvârlirea mingiuțelor de burete, așa că am reușit să-i azvârl lui și totodată să filmez câteva clipuri. În timp ce Christian lovea mingea după minge în peluză cu mica sa bătă, ceilalți participanți la turul stadionului îl incitau cu uralele lor. Apoi el m-a rugat să schimb rolul, să fiu prinzător, ca să-și poată exersa abilitățile de azvârlire.

— Respinge schema de lovire! exclamă o femeie din grupul nostru.

— Ce vreți să spuneți prin „respinge schema de lovire”? am întrebat eu.

— Felul în care își mișcă capul înainte și înapoi, în sus și în jos înainte de a arunca mingea este exact ceea ce fac aruncătorii din Liga Mare.

— A continuat să explice că prinzătorul îi face un semn aruncătorului spre care bază să arunce și atunci aruncătorul spune da sau nu, dacă este de acord sau nu cu semnalul.

— Mă întreb dacă jucătorii de la Dodger l-ar lăsa vreodată pe un copilaș să execute o primă aruncare ceremonială la un meci? zise ea, arătând spre locul aruncătorului. Chiar că ar fi drăguț să-l vezi pe băiatul ăsta pe acel loc mare al aruncătorului.

— Fără să realizeze, această femeie bine informată îmi dăduse o idee.

Când ne-am întors acasă, mintea mea era deja setată la sugestia femeii ca fiul meu să execute prima aruncare ceremonială. M-am dus la calculator și am căutat pe YouTube ca să văd dacă vreun copilaș făcuse vreodată o primă aruncare la un meci din Liga Mare de Baseball. M-am

delectat cu clipuri cu președinți ai SUA, celebrități de la Hollywood și staruri rap poziționați pe locul aruncătorului, dar, surprinzător, niciun copilaș nu se număra printre cei care executaseră o primă aruncare ceremonială.

Deși YouTube avea doar cinci ani de existență în 2011, era deja un nume familiar, în primul rând datorită creșterii faimei lui Justin Bieber după ce a fost „descoperit” pe YouTube în 2009. Nu mă interesa nicicum ca fiul nostru de doi anișori să calce pe urmele lui Justin Bieber, dar mi-am închipuit că YouTube poate fi o metodă eficientă de a atrage atenția persoanei de la biroul executiv al echipei Dodgers care putea decide cine poate face o primă aruncare.

Știam că timpul ne era limitat dat fiind că lucrul esențial care îl făcea unic pe Christian era dezvoltarea lui precoce în ceea ce privea lovirea și aruncarea unei mingi de baseball. Similar bebelușilor care ajung să umble sau să vorbească de timpuriu, există și o mulțime de copii care ajung să recupereze în timp. Nu aveam nicio îndoială că factorul „drăgălășenie” va fi dispărut de mult până să împlinească vârsta de cinci ani și că nu se va mai distinge de alt jucător de baseball din Liga Mică.

Atunci când Michael s-a întors în oraș, i-am spus despre ideea mea nebunească ca fiul nostru să facă o primă aruncare și i-am vorbit despre crearea montajului de un minut al clipurilor video pe care le făcusem la Stadionul Dodger, ca să îl putem încărca pe YouTube. Acesta era deja bombardat cu clipuri de părinți mândri care prezintă fiecare mișcare a odraslelor lor, așa că, în această privință, clipul pe

care l-am încărcat noi nu avea nimic special. Am scris următoarea descriere sub video:

Fiul nostru de doi anișori adoră baseballul și să ajungă să joace pe Stadionul Dodger a fost cea mai mare dorință a vieții sale până în acest moment. Insistă să poarte zilnic pantofi, mănuși, pantaloni și tricou de baseball. Nimeni din familia noastră nu a văzut sau jucat baseball, așa că fascinația lui pentru acest sport a fost o totală surpriză pentru noi. A mers la primul său joc din Liga Mică de Baseball acum trei săptămâni și a fost destul de norocos să obțină o minge semnată de Matt Kemp. Și-a pus porecla de „Konrad Baseball” atunci când joacă, dar adevăratul său nume este Christian. Avem visul nebunesc că poate fi capabil să facă o primă aruncare ceremonială la un meci Dodger înainte să împlinească vârsta de trei ani!

Am expediat pe e-mail linkul YouTube tuturor contactelor din contul meu, cerându-le să distribuie clipul familiei și prietenilor, cu speranța că astfel echipa Dodgers îl va remarca dacă va avea multe vizualizări. În retrospectivă, poate că exuberanța mea trufașă a părut un pic exagerată, dar date fiind evenimentele care aveau să se petreacă, nu pot spune că aș fi procedat altfel.

La câteva zile după ce am încărcat filmulețul pe YouTube, soțul meu a primit un e-mail de la o femeie care îl întreba dacă băiatul din filmuleț era fiul lui. S-a prezentat ca fiind membră Horned Frog, o aluzie la mascota facultății pe care el o absolvise, Universitatea Creștină din Texas. Ea a spus că firma sa, Sports Studio, căuta cu disperare să găsească băiețelul din filmuleț pentru un rol de jucător de baseball dintr-un film cu Adam Sandler.

Pentru că îmi petrecusem cea mai mare parte din cei 43 de ani de existență în California de Sud, văzusem tot felul de escrocherii pentru a exploata visurile oamenilor de a deveni vedete la Hollywood. Eram sigură că eram pe cale să devenim victime ale vreunei farse de pe YouTube jucate părinților prea mândri. Prima întrebare pe care i-am pus-o lui Michael atunci când a sunat din Texas pentru a-mi spune de e-mail a fost: „Ne cere cumva bani?”. În ciuda scepticismului meu, Michael a decis să-i dea un telefon pentru a-i cere mai multe informații. După cum s-a dovedit, Sports Studio era o agenție de casting legală care folosea site-uri media, precum YouTube, pentru a găsi atleți din viața reală pentru roluri sportive în reclame, spectacole televizate și filme. Cine să știe că era o practică obișnuită?

— Directorul de casting vrea să îi trimitem până la sfârșitul zilei un filmuleț cu Christian prinzând o minge cu o mânășă de baseball, zise Michael.

— Michael, realizezi că nu a mai făcut asta, nu-i așa?

— Cât de greu poate să fie?

Christian lovea și arunca mingi de mai bine de un an, însă tot timpul îi dădeam mingile înapoi rostogolindu-le pentru că presupuneam că era încă prea mic pentru a le prinde cu o mânășă. Băiețelul nostru avea să urmeze un curs fulger de prindere a unei mingi de baseball. Din pură întâmplare, aveam o mică mânășă pentru aruncători stângaci, care îmi fusese oferită de o prietenă într-un coș cadou cu tematică sportivă pe când eram însărcinată cu Christian.

Închipuindu-mi că probabilitatea ca fiul nostru să fie stângaci era infimă, am încercat să schimb mânășa la trei magazine sportive diferite înainte de nașterea lui. Din fericire, niciunul din ele nu mi-a permis să fac asta, pentru că, în ciuda tuturor probabilităților, Christian este stângaci. Astăzi, această mică mânășă îi prindea foarte bine.

Dat fiind că Michael era plecat din oraș, aveam nevoie de o a treia persoană care să joace baseball cu Christian, ca să pot să filmez cu camera mea portabilă. Prietenul mamei mele, Dennis, s-a oferit bucuros să ne întâlnim la ora 11 a.m. pe terenul de baseball. Dennis era în elementul lui pe orice teren de sport, fiind el însuși un atlet polivalent.

— Și dacă nu va putea prinde? a întrebat el, atunci când am ajuns pe teren.

— Asta nu este o opțiune, am zis eu zâmbind.

Este teribil de amuzant să înveți un copilaș să prindă o minge de baseball, însă doi adulți purtându-se ca și cum un copilaș care prinde o minge era cel mai minunat lucru pe care îl văzuseră vreodată părea cu adevărat absurd. Din

fericire, singura persoană din apropiere care era martoră la tertipurile noastre era îngrijitorul de la Liga Mică, ocupat de altfel cu tunsul terenurilor adiacente. Deși abilitățile de prindere ale lui Christian erau departe de a fi perfecte, am fost în mod uimitor capabili să facem câteva filmulețe în care mingea a aterizat cu adevărat în mânăsa sa. Cum filmam câteva clipuri în care Christian lovea mingile cu o bătă de mărime normală, îngrijitorul de la Liga Mică și-a oprit motorul cositoarei pentru a privi ce făceam.

— Puștiul are talent, strigă el spre noi. Asigurați-vă doar să fie distractiv pentru el în anii următori.

Nu ne-am sinchisit să-i explicăm de ce luam atât de în serios clipurile, însă mă îndoiesc că ne-ar fi crezut oricum. Abia puteam eu crede, până când ne-am îmbarcat în avionul spre Boston, Massachusetts, două săptămâni mai târziu.

CAPITOLUL 2

BABE RUTH S-A PURTAT URÂT CU TINE?

„Oamenii mari pot învăța de la copilași, căci inimile celor mici sunt pure și, prin urmare, Marele Spirit le poate arăta multe lucruri pe care cei mari nu le văd.”

ELANUL NEGRU,

LIDER SPIRITUAL AMERICAN

Călătoria noastră spre Boston a început cu cântec, când Christian, în maniera teribilă a copilașilor de doi ani, a refuzat să mă lase să îi pun centura de siguranță. Observând cum mă chinui să îl asigur în scaunul său, însoțitoarea noastră de bord a venit să mă ajute. Fiul meu ne-a surprins pe amândouă atunci când a spus cu voce tare: „Când eram mare, nu purtam centuri de siguranță și obișnuiam să beau alcool.” Însoțitoarea de bord a izbucnit în râs împreună cu pasagerii din jur, în timp ce eu mă străduiam să îmi așez micul tiran în scaun.

— Într-o bună zi vei fi mare, am spus eu, în timp ce îl țineam cu o mână, iar cu cealaltă asiguram clama metalică, dar vei purta mereu centură de siguranță.

— M-am hotărât să nu dau curs comentariului său despre alcool.

Pasagerul de lângă noi, care era un jucător profesionist al echipei de fotbal Chivas USA din Los Angeles, echipă din Liga Mare de Fotbal, a spus:

— Așa este. Mamele știu întotdeauna cel mai bine.

Colegii lui erau în lateralele, fața și spatele nostru și acești tineri sportivi plini de energie l-au ținut pe Christian ocupat vorbindu-i de sport până când acesta a adormit.

Era pentru prima dată când mă aflam departe de Charlotte și deja îmi era nespus de dor de ea, deși știam că era pe mâini bune cu mama mea cât era Michael plecat în Texas pentru o săptămână. Casa de producție s-a oferit să plătească costul unui bilet pentru un însoțitor adult pe lângă costul biletului de avion al lui Christian, dar costul adițional al unui bilet de avion pentru Charlotte era mai mult decât ne puteam permite. Mama avea să fie foarte ocupată cu Charlotte, cu cei doi câini Terrier ai noștri și cu tranzacțiile mele imobiliare cât timp eram noi plecați, dar eram sigură că avea să se descurce. La urma urmei, ea mă învățase tot ce știam despre cum să fii părinte și despre tranzacțiile imobiliare.

Trecuse de mult ora de culcare a lui Christian atunci când am aterizat pe Logan International Airport din Boston, și cu toate astea a avut destulă energie să joace baseball cu noii noștri prieteni în zona de ridicare a bagajelor. Sportivii profesioniști îi aruncau rând pe rând mingea lui preferată de burete și îl alergau în jurul bazei, în timp ce eu stăteam de vorbă cu antrenorul lor, Robin Fraser. Îl întâlnisem pe Robin

cu mulți ani în urmă, pe vremea când juca la Echipa Națională de fotbal masculin a Statelor Unite, iar eu eram director de evenimente în cadrul Comitetului de Organizare a Cupei Mondiale din 1994 a Statelor Unite. Eram pe punctul de a ne despărți, când Robin îmi înmână cartea lui de vizită.

— Să îmi dai neapărat de veste dacă băiatul tău se răzgândește vreodată și trece la fotbal, căci suntem în căutare de copii pasionați.

— Cuvintele sale m-au făcut să mă întreb dacă obsesia lui Christian pentru baseball era doar o fază sau dacă avea să persiste.

Era aproape ora 11 seara când ne-am luat mașina pe care o închiriaserăm și am pornit la un drum de trei ore până la destinația noastră finală în Cape Cod, locul unde se făceau filmările. În drum spre hotelul nostru din Hyannis Port, am primit un telefon de la coordonatorul de producție care ne-a cerut să fim pe platourile de filmare a doua zi de dimineață, la ora 9.00. Știind cât de puțin probabil era pentru Christian să se poată mobiliza după un somn de mai puțin de opt ore, am întrebat cu naivitate dacă ne puteam vedea la o oră mai târzie. Am aflat imediat că eram doar o mică rotiță dintr-un mecanism mare, iar programul care fusese stabilit cu mult timp înainte de venirea noastră nu avea să fie schimbat.

Mi-am petrecut restul drumului cu mașina imaginându-mi fiecare lucru care putea să meargă prost. Va putea oare să

prindă mingea la semnal? Stresul îl va speria? Se va panica dacă aveau să încerce să îi schimbe echipamentul de baseball cu haine normale? Viața cu un copil mic este mereu plină de surprize, însă lipsa somnului constituie de obicei rețeta pentru dezastru, or el urma să doarmă cu mult mai puțin de cele zece ore de care avea nevoie. Faptul că, doar cu câteva săptămâni înainte de călătoria noastră, Christian promisesese că nu va mai purta pampers făcea ca totul să fie și mai ambiguu.

Singura informație pe care o primiserăm în legătură cu filmul era aceea că Adam Sandler urma să joace în rolul unui tată ratat care apare la nunta fiului său, iar Christian, rolul unui participant la nuntă într-un meci de baseball. Adam Sandler își începuse cariera de actor pe la jumătatea anilor '90, când jucase în comedii de succes Billy Madison și Happy Gilmore. Până în 2011, Adam jucase deja în mai bine de douăzeci de filme, dintre care pe multe le scrisese și regizase cu propria sa casă de producție, Happy Madison. În general, filmele sale nu erau printre favoritele criticilor; cu toate acestea, succesul său era indubitabil, căci filmele sale avuseseră încasări de două miliarde și jumătate de dolari la vremea respectivă.

Întâmplător, când aveam douăzeci și ceva de ani, se nimerise să stau în fața lui Adam la un meci al Regilor din Los Angeles și am ajuns la concluzia că era la fel de prietenos și abordabil pe cât părea să fie și în filme. Aveam să ne întâlnim din nou, iar de această dată aveam amândoi puțin peste 40 de ani și câte doi copii de vârste apropiate. Era perfect normal ca Adam să aleagă un loc îndrăgit

precum Cape Cod pentru a-și petrece vara în modul cel mai plăcut lui – făcând filme care să îi facă pe oameni să râdă.

Aveam ochii înțețoșați atunci când am ajuns la hotel și ne-am făcut check-in-ul. Recepționarul din tura de noapte mi-a dat un plic cu numele meu pe el, în interiorul căruia se aflau un program pentru ziua următoare și instrucțiuni scrise prin care ni se cerea să fim în fața hotelului la 8.30 a doua zi pentru a fi duși pe platourile de filmare. Locul unde aveau loc filmările se numea „Mini Fenway Park”. Din curiozitate, l-am întrebat pe recepționarul de noapte dacă știa unde se află. Cu un accent de Boston, a răspuns:

— Fenway Park este stadionul din Boston pe care joacă cei de la Red Sox, dar nu am auzit niciodată de Mini Fenway Park.

— Nu i-am mai pus și alte întrebări, căci aveam oricum să aflăm noi înșine în câteva ore.

Pus pe deskul de la recepție astfel încât să iasă în evidență, se afla un teanc de programe de meciuri din Liga de Baseball din Cape Cod pe perioada verii. Nu știu dacă privirea mea insistentă sau echipamentul de baseball al lui Christian l-a determinat pe recepționar să spună:

— Ar trebui să mergeți la câteva meciuri cât stați aici. În fiecare vară, cei mai talentați jucători de baseball din licee din toată țara vin în Cape să joace baseball. Pun pariu că

unii dintre acești copii vor ajunge în Liga Mare cât de curând.

— Se părea că tocmai ajunseserăm în raiul baseballului, nu atât pentru mine, cât mai ales pentru Christian. A doua zi de dimineață, am reușit să-mi dau băiatul somnoros jos din pat, să-l îmbrac și să îl hrănesc astfel încât să fim gata la 8.30. O dubă mare și albă ne aștepta afară, iar prima persoană care ne-a întâmpinat a fost o femeie plină de viață pe nume Lynn, „profesoara de platou” a lui Christian. Lynn a explicat că treaba ei era să se asigure că micul Christian nu avea să „muncească” mai mult de două ore pe zi, cu un maximum de patru ore pe platou, conform regulilor Asociației Actorilor privind munca prestată de copii. Înfățișarea blândă a lui Lynn era exact ce îmi trebuia să îmi reduc din temerile legate de cum va decurge ziua, dacă Christian va fi sau nu copleșit de stresul de a fi nevoit să acționeze la comandă. I-am spus că mi-era teamă să nu aibă o criză dacă încercau să îl schimbe de pantalonii de baseball, de tricoul Red Sox și de adidașii cu crampoane.

Sunt sigură că va fi bine, râse ea.

— Am zâmbit și am dat din cap afirmativ, dar nu eram atât de sigură.

Lui Christian au început să-i sclipească ochii atunci când a văzut platourile de filmare. Era un teren de baseball care arăta impecabil, cu gazon proaspăt pus și cu zgura lui preferată de culoare roșie, exact ca zgura de pe Stadionul Dodger. Era clar că nu se dăduseră înapoi de la nicio

cheltuială atunci când construiseră această versiune a stadionului de Liga Mare de Baseball. Terenul era înprejmuit de un zid verde, înalt de nouă metri, cu logourile sponsorilor. Realizară o reproducere a reclamei CITGO, vizibilă peste zidul de la mijlocul terenului, reclamă similară cu cea din Fenway Park, unde gazde erau cei de la Boston Red Sox. Nu era de mirare că recepționarul nu auzise de Mini Fenway Park. Era o oază construită în mod special pentru o scenă de cinci minute dintr-un film hollywoodian, o oază ce urma să fie dăruită imediat ce scena avea să fie filmată.

Am fost întâmpinați de un director adjunct care ne-a spus că aceasta va fi o zi de antrenamente pentru Christian. Apoi ni s-au alăturat cinci sportivi profesioniști cu vârsta între 20 și 30 de ani, care se ocupaseră de orchestrarea a ceea ce bănuiam că era o scenă baseball de un milion de dolari. Christian și-a scos cu entuziasm din ghiozdan mănușa de baseball, bâta și casca, nerăbdător să joace pe acest mic teren de vis.

Un tip care purta o mănușă de baseball se prezentă ca fiind Mike, unul dintre deținătorii Sports Studio. Mike îl puse pe Christian între prima și a doua bază și îi spuse că treaba lui era să adune mingile de pe teren pe măsură ce acestea veneau spre el și să i le arunce lui Carri, fata care stătea la prima bază. Eram impresionată de abilitățile sportive ale lui Carri încă înainte de a afla că era antrenor de softball la Universitatea Harvard. Un cameraman a filmat acțiunea de pe teren, în timp ce eu filmam cu aparatul meu ca să immortalizez momentul. Pe când Christian ridica de jos minge

după minge și le arunca înapoi cu precizie, Mike a strigat cu entuziasm:

— Sunt copii de zece ani care nu pot face asta!

— Valuri constante de oameni, care păreau să facă parte din echipa de producție, continuau să se adune, până când pe terenul de baseball s-a format o mulțime destul de mare. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Christian, care era fericit să fie în centrul atenției. Cel puțin una dintre temerile mele a fost eliminată. Apoi, Mike a cerut unui membru al echipei să aducă o scară la prima bază, astfel încât să îl poată filma pe Christian cum prinde mingile. Au repetat exercițiul de mai bine de douăzeci de ori la rând și, contrar tuturor așteptărilor, Christian a prins fiecare minge din aer. Am respirat ușurată atunci când a trecut testul. Asta era prima oară când mi s-a spus că rolul atribuit lui Christian fusese de fapt scris avându-se în vedere un copil de cinci-șase ani. Mike mi-a spus că, de câteva săptămâni, tot chemaseră jucători tineri de baseball la castinguri în Boston, până să dea de filmulețul de pe YouTube în care Christian juca baseball. Se spune că norocul este atunci când se întâlnesc laolaltă pregătirea și momentul oportun, dar în cazul de față, totul ținea de coordonare.

Atunci când Christian trebuia să facă pauze, profesoara lui de platou, Lynn, îl convingea cu greu să lase echipamentul de baseball și să se odihnească. Și-a dat curând seama că nu era chip să îl facă să mănânce, să se odihnească sau să înceteze să mai joace baseball atunci când era pe modul Konrad Baseball. I-am spus lui Lynn că, pentru Christian,

baseballul nu putea fi niciodată considerat „muncă” și că, atât timp cât nu se încălca Legea Taft-Hartley, nu aveam nicio problemă în a-l lăsa să lovească mingi pe margine în timpul pauzelor. Christian l-a recrutat cu succes pe Kevin, un tip prietenos, să îi arunce mingi. Am aflat că, pe lângă faptul că era un fan al echipei Boston Red Sox, Kevin mai era și producător și prieten apropiat al lui Adam Sandler încă din timpul liceului.

Între aruncări, i-am pus lui Kevin întrebarea care nu-mi dădea pace încă de la casting.

Este vreo șansă să își poarte echipamentul de baseball atunci când se va filma scena?

— Răspunsul său nu a fost unul pe care sperasem să îl aud.

— Mi-e teamă că nu. Cei de la garderobă îi vor da haine și pantofi.

— I-am povestit lui Kevin despre fixația lui Christian în ceea ce privea echipamentul lui de baseball și i-am spus în glumă:

— Drumul la garderobier poate fi sfârșitul scurtei sale cariere cinematografice.

— Kevin a dat din cap și a zâmbit:

— Nu, ai văzut cât de mult i-a plăcut mulțimea? Băiatul este născut pentru așa ceva.

— Indiferent de ceea ce avea să se întâmple cu potențialul debut în cinematografie al lui Christian, ne-am bucurat pe deplin de vacanța noastră în Cape Cod. Orașul la mare Hyannis Port este o comunitate prosperă unde nord-esticii se adună pe perioada verii și este cel mai bine cunoscut ca fiind reședința familiei Kennedy. Era locul perfect în care să mă izolez pentru următoarele zile, cât timp așteptam veștile de la casa de producție cu privire la momentele în care Christian trebuia să revină pe platou. Cu excepția câtorva zile ploioase, ne ocupam timpul în Cape Cod jucând baseball. Baseball pe plajă, baseball în camera de hotel, baseball pe o mulțime de terenuri, de care Cape nu ducea deloc lipsă.

Ne-am trezit la mai multe meciuri din Liga de Baseball din Cape Cod, unde am ținut cu echipe ca Hyannis Harbor Hawks și Chatham Anglers. Îi aruncam mingi lui Christian pe terenul de antrenament al stadionului Hyannis Port, când am auzit pe cineva spunând că cei de la Yankees aveau să vină în Boston peste două zile ca să joace cu Red Sox pe Fenway Park. Pentru că deocamdată stăteam pe loc cu filmarea, era cam riscant să facem o gaură în buget de 150 de dolari, atât cât costa cel mai ieftin bilet, însă, cu puțină încredere, l-am cumpărat – gândindu-mă că fiul meu era încă destul de mic încât să poată sta la mine în poală. La câteva ore după cumpărarea biletului, am primit de știre de la casa de producție cum că următoarea zi avea să fie ziua pe care o așteptam. Christian avea în sfârșit să își interpreteze rolul secundar de jucător de baseball.

Presupunând că rolul său din scena de baseball va avea doar o zi de filmări, puteam în mod miraculos să ajungem la meciul cu Red Sox înainte să ne întoarcem la Los Angeles.

În ziua de filmări, atmosfera de pe platou a fost în contrast evident cu atmosfera relaxantă de la repetiții. Duba albă ne-a lăsat într-un loc care părea a fi un orașel improvizat, plin cu camioane și oameni forfotind în toate direcțiile. Ca într-o colonie de furnici, fiecare persoană părea să fie într-o misiune proprie. Am fost întâmpinați de directorul adjunct, care ne-a trimis imediat spre temuta garderobă. Eforturile costumierului de a-l scoate pe Christian din hainele sale de baseball și de a-l îmbrăca cu o cămașă polo, pantaloni scurți kaki și de a-l încălța cu pantofi fură întâmpinate cu țipete și lovituri, exact cum m-am temut. A plâns atât de tare, încât a vomitat pe doamna de la costume, dar din fericire, nu și pe hainele pe care le purta.

Următoarea noastră oprire a fost la machiaj, unde o cicatrice de pe fruntea lui Christian de când se lovise de măsuța noastră din sufragerie cu câteva luni în urmă a fost în mod miraculos ascunsă. Talentatul și hazliul Tony Orlando (precum în cântecul Tie a Yellow Ribbon Round the Ole Oak Tree din anii '70 – „Leagă o fundă galbenă în jurul bătrânului stejar”, n. t.) stătea lângă Christian, în timp ce era machiat pentru rolul său de miliardar care avea în curte un Fenway Park în miniatură. În câteva minute, Tony l-a făcut pe Christian să râdă și să uite complet de hainele sale noi pe care le ura. Singurele urmări vizibile erau ochii roșii ai lui Christian.

Kevin, producătorul pe care îl întâlniserăm la repetiție cu câteva zile în urmă, ne-a condus la un cort ca să facem cunoștință cu Adam Sandler. Adam l-a făcut imediat pe Christian să se simtă confortabil bătând palma cu el, apoi i-a pus întrebări despre baseball, în timp ce eu făceam poze și filmam.

Deci, Konrad, pot să contez pe tine să îmi faci rost de bilete? glumi Adam. La ce echipă joci? Vei juca la Dodgers.

— Nu, protestă Kevin, va juca la Red Sox!

— Christian ne-a uimit pe toți când a dat din cap dintr-o parte în alta și a spus:

— Joc la Yankees.

— Adam Sandler și-a făcut cunoscută echipa preferată atunci când l-a îmbrățișat pe Christian și a spus cu mândrie:

— Bravo!

Christian a râs cu gura până la urechi, iar eu am fost fericită că prinsesem acel moment pe cameră, astfel încât să își poată aminti această experiență în anii următori.

Prima mea bănuială că acesta avea să fie un film interzis minorilor sub 17 ani a fost atunci când Adam ne-a spus că fetițele lui de doi și patru ani erau și ele în film, dar nu aveau voie să îl vadă până când nu ajungeau la liceu. I-am făcut cu mâna lui Christian atunci când l-au dus în centrul terenului, lângă un ecran mare și alb, care părea să fie folosit pentru lumini, și m-am pregătit pentru ce avea să se întâmple pe terenul de baseball. Din acest moment nu mai era loc de întoarcere. Directorul a dat semnalul pentru „liniște în platou”. Atunci când s-a făcut perfect liniște, camerele au început să meargă. Am privit de departe cum Christian s-a scobit în nas și s-a apucat de turul pantalonilor. Nu la asta mă așteptasem atunci când ne-am urcat în avionul către Boston, dar era extrem de haios. A durat mai puțin de cele două ore alocate ca să filmeze scena lui Christian și, imediat ce filmarea a fost gata, a implorat să fie schimbat de hainele oribile și să fie din nou îmbrăcat în echipamentul său de baseball. S-au evitat toate dezastrele posibile, iar noi mai aveam încă o zi la dispoziție înainte de a ne întoarce acasă.

A doua zi ne-am aventurat în oraș ca să îi vedem pe cei de la Red Sox jucând împotriva rivalilor lor, New York Yankees, pe adevăratul stadion Fenway Park. Pe atunci nu știam că parcul vechi de aproape o sută de ani era cel mai vechi stadion de Ligă Mare de Baseball încă în folosință. După șocul avut la plata exageratei sume de 60 de dolari pentru parcare, ne-am îndreptat spre Yawkey Way, strada principală din fața stadionului, unde festivitățile de dinaintea jocului erau în plină desfășurare. În zilele cu meciuri, traficul pe Yawkey Way este închis, ca să se poată face loc pentru miile de fani care vin în Fenway Park. Strada

este transformată într-un peisaj urban animat, gemând de vânzători ambulanți și de petreceri.

Atmosfera de carnaval având ca temă baseballul părea să fie special creată pentru un copilăș obsedat de baseball, cu excepția cantităților uriașe de bere. Christian a fost complet uluit de jucătorul de baseball pe picioaroange, înalt de trei metri, care s-a aplecat să bată palma cu el. Acesta a ovaționat atunci când Christian a dat lovitură după lovitură cu o mânășă enormă, dintr-o cabină care arunca mingi cu viteză. Christian a devenit el însuși un adevărat spectacol atunci când cei de la Red Sox i-au aruncat pe rând mingi și l-au acoperit cu aplauze atunci când a aruncat mingi în aer cu bâta sa micuță de baseball și a alergat în jurul bazelor imaginare aproape de intrarea în stadion.

Parcurgând coridoarele goale de pe Fenway Park era ca și cum mă întorceam în timp. Am mers în spatele fiului meu în timp ce acesta se îndrepta spre un vânzător care vindea fotografii alb-negru cu jucătorii de la Red Sox. Spre surprinderea mea, Christian m-a rugat să îi cumpăr o fotografie mare cu vechii jucători de la Red Sox, Ted Williams și Bobby Doerr. Mi s-a părut ciudat că o fotografie din 1939 a fost singurul lucru pe care mi l-a cerut să i-l cumpăr în răstimpul întregii noastre călătorii. Dăduserăm peste multe alte suveniruri care păreau mult mai potrivite și mai vesele pentru un băiețel. Iubirea sa evidentă pentru acea fotografie m-a determinat să i-o cumpăr și să i-o împachetez pentru a o trimite acasă.

Când l-am luat de mână pe Christian și l-am dus prin aglomerație către locul nostru, s-a întâmplat ceva ciudat. Am rămas pe loc când, deodată, a refuzat să se mai miște. Era fascinat de portretul uriaș al unui jucător de baseball de demult care se afla pe zidul de lângă noi. A urmat o izbucnire care a făcut ca timpul să se oprească în loc. Christian era în mod evident supărat în timp ce își agita bâta spre fotografie și țipa încontinuu:

— Nu îmi place de el. A fost rău cu mine!

Aceasta nu era o criză obișnuită a unui copil de doi ani, ci o adevărată manifestare a emoției. Era clar pentru oricine din apropiere că micuțul era convins de faptul că bărbatul de pe zid îi făcuse rău.

Chiar și străinilor le era ușor să înțeleagă ceea ce încerca el să comunice. Un trecător a comentat:

— Băiețelul ăsta știe el ce știe, pentru că Babe Ruth a fost un mare ticălos.

Nu știam nimic despre Babe Ruth în acel moment, cu excepția faptului că era un faimos jucător de baseball de demult.

Încercând să fiu înțelegătoare cu Christian, l-am întrebat calmă:

— Babe Ruth s-a purtat urât cu tine?

Atunci când a răspuns „Da!”, m-am simțit ca o căprioară în lumina farurilor și nu am știut cum să reacționez. Cum porți o conversație rațională cu un copil de doi ani care este convins că un om care a murit cu decenii în urmă înainte de a se fi născut el a fost rău cu el? Am reușit oarecum să îl calmez și să îl duc la locul nostru, însă Christian era atât de agitat, încât nu am stat decât la primele două reprize ale meciului. Pe când ne îndreptam spre ieșirea din stadion, am făcut tot posibilul să ocolesc zidul pe care atârna fotografia lui Babe Ruth. Când l-am sunat pe Michael ca să îi spun ce s-a întâmplat, singurul cuvânt pe care îl pot găsi ca să descriu experiența a fost „ciudat”.

CAPITOLUL 3

ÎNALT CA TATI

„Nu am început nici când m-am născut, nici când am fost conceput. Am crescut, am evoluat de-a lungul mileniilor

infinite... Toate eurile mele anterioare își regăsesc vocea, ecourile, suflul în mine.... O, fie să renasc de infinite ori.”

JACK LONDON,

„THE STAR ROVER”

Atunci când am aterizat în Los Angeles, singurul lucru la care mă puteam gândi era să ajung cât mai repede acasă la mama pentru a o lua pe Charlotte. Din cale-afară de entuziasmată să mă reunesc cu familia mea, am sporovăit la telefon cu mama timp de patruzeci de minute cât am condus într-acolo. Am schimbat impresii despre film, despre tranzacțiile imobiliare și despre viață în general. Când am ajuns pe strada ei, era puțin după ora zece p.m., iar ea era afară, în anticiparea sosirii noastre, cu Charlotte foarte somnoroasă cuibărită la subraț. Speram ca Christian să rămână adormit în scaunul său de mașină în răstimpul celor zece minute cât mai erau de parcurs până acasă, însă speranțele mele au fost spulberate atunci când s-a trezit din somnul tihnit și a strigat binedispus: „Buni!”.

Charlotte și Christian fremătau de emoția de a se fi reîntâlnit și au stat treji mult după miezul nopții plănuiind petrecerea aniversării lui de trei ani. Trimisesem invitațiile

Înainte de călătoria noastră la Boston, iar petrecerea era peste trei zile. Charlotte, artista în devenire, a schițat un design de tort, în timp ce Christian dădea fericit sugestii.

— Fă-l pe Dodger albastru, dădea el instrucțiuni. Desenează un teren de baseball. Nu uita de prinzător. Unde o să pui lumânările?

Toți trei ne-am înghesuit în acea noapte în patul mare al lui Christian, după cum ne era obiceiul, dat fiind că niciunuia dintre ei nu le plăcea să doarmă singuri. Era foarte înghesuit, dar era mai bine decât să fiu trezită în miezul nopții de micuți care încercau să se strecoare în patul meu. Chiar înainte să adoarmă, Christian afișă o privire serioasă pe chip.

— Mami... obișnuiam să fiu un jucător înalt de baseball.

— Vrei să spui „jucător înalt de baseball” în genul lui Matt Kemp? am întrebat eu, învelindu-l cu pătura.

— Mda.

Știam că probabilitatea ca fiul meu să devină cu adevărat un jucător de baseball profesionist era de unu la un milion, însă am surprins oportunitatea de a-l corecta gramatical.

Da, dragule, într-o zi vei deveni un jucător înalt de baseball.

A adormit, și la fel am făcut și eu – neacordând importanță celor spuse.

Michael trebuia să se întoarcă acasă în seara următoare pentru weekendul obișnuit de două zile, înainte să se întoarcă luni dimineața în Texas. Oricât de mult îi displăcea călătoria săptămânală, nu avea de ales, pentru că afacerea imobiliară care era principala noastră sursă de venit scăzuse substanțial. Prețurile la case în California de Sud scăzuseră în ultimii cinci ani, și la fel și venitul nostru. Cu șase ani în urmă prinseserăm valul creșterii constante a prețurilor la case, ceea ce ne permisese să cumpărăm case, să le reparăm și să le vindem pentru profit – în plus față de afacerea noastră de bază de a reprezenta clienți care își cumpărau sau vindeau propriile case. Din fericire, reușisem să depun ceva bani la bancă la acea vreme pentru a răzbi în astfel de vremuri.

Înainte de a ne căsători, eu și Michael ne-am făcut un plan de a împărți facturile jumi-juma și, în ciuda venitului nostru împuținat, ne-am respectat înțelegerea. Deși oarecum neconvențional, este un sistem care a funcționat dintotdeauna pentru noi. Să avem conturi bancare separate și să contribuim egal la plățile lunare ne permitea să luăm decizii financiare independente și ne asigura că niciunul dintre noi nu ar fi avut senzația că duceam mai mult decât partea noastră din povara financiară.

Vineri seara, îi aruncam mingi lui Christian din bucătărie, în timp ce pregăteam cina în așteptarea lui Michael, când

deodată lui Christian îi scăpă același lucru pe care îl spusese cu o seară în urmă.

— Mami, obișnuiam să fiu un jucător înalt de baseball.

— Da, vei deveni într-o zi un jucător înalt de baseball, am zis eu, ca în noaptea precedentă.

Christian a fost clar nemulțumit de replica mea. Cu o privire plină de exasperare, a bătut din picior și a țipat:

— Nu! Am fost un jucător înalt de baseball – înalt ca tati!

A fost un jucător de baseball? Înalt ca tati? Ce încerca fiul meu să-mi spună? Voia să spună că... nu se putea să spună... încerca oare să-mi spună că fusese adult într-o viață anterioară?

A bătut din nou din picior, așteptând ca eu să spun ceva, dorind să-l înțeleg. Am respirat adânc ca să mă gândesc la un răspuns. Credeți-mă când spun că astea nu sunt cuvinte pe care să vrei să le auzi din gura copilașului tău.

M-am aplecat la nivelul său și l-am privit în ochi, încercând să-mi ascund șocul de pe chip și îngrijorarea din voce.

— Ai fost adult? Ca tati?

Răspunsul lui a fost un „Da!” răsunător. Privirea de ușurare de pe chipul său era de netăgăduit. În sfârșit îmi spusese oful.

Să am o astfel de conversație cu fiul meu era la fel de șocant ca vederea unei stafii intrând pe ușă, și aparent la fel de plauzibilă. În ceea ce mă privea, obsesia lui Christian pentru baseball era destul de stranie, dat fiind că în familia noastră nu exista vreo afinitate pentru acest sport, însă noua sa revelație despre a fi fost „înalt ca tati” a fost răvășitoare. M-am trezit șovăind între logică și intuiție. Conceptul de reîncarnare era diametral opus gândirii mele raționale și credinței mele, și totuși inima îmi spunea să nu ignor ceea ce Christian încerca atât de disperat să-mi spună.

Atunci când Michael a intrat pe ușă, aveam nevoie urgentă să fiu adusă cu picioarele pe pământ. Nici nu am apucat bine să spun „Bună!”, că l-am și copleșit cu toate gândurile care îmi treceau prin minte, sperând ca el să găsească un rost în toate astea. Michael a ascultat atent pe când povesteam despre afirmațiile și comportamentele stranii ale lui Christian, care începeau să pară piese de puzzle. Ne-am trezit amândoi cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Cum putea un copil să aibă o reacție emoțională la portretul unui bărbat care se stinsese din viață cu o jumătate de veac înainte de nașterea sa? Christian nu era un copil care obișnuia să facă crize – desigur, numai dacă îl trăgeam de pe terenul de baseball sau încercam să-i influențez alegerile vestimentare. Reacția lui la fotografia lui Babe Ruth era total illogică și complet stranie. Nu puteam să pricepem și de ce un copilăș era așa de atras de o fotografie alb-negru a doi foști jucători de la Red Sox.

Cred că l-am obosit pe Michael, pentru că, zâmbind iritat, a zis:

Să lăsăm lucrurile așa pentru moment.

— Pur și simplu nu puteam să fac asta. De îndată ce familia mea a adormit buștean, m-am strecurat jos în biroul meu pentru a căuta informații pe internet despre Babe Ruth și cei doi jucători Red Sox – Ted Williams și Bobby Doerr – din fotografia care îi plăcea așa de mult lui Christian. Călătoria mea înapoi în timp a scos la iveală faptul că Ted Williams a fost unul din cei mai mari lovitori stângaci din istoria baseballului. Se născuse în 1918 și se stinsese din viață în 2002, cu șase ani înainte de nașterea lui Christian. Am aflat că Williams și-a făcut în 1939 debutul în Marile Ligi, pentru echipa Red Sox, adică la patru ani după retragerea lui Babe Ruth. Am răsfoit statisticile din baseball, neavând nicio idee ce însemnau toate numerele și procentajele. Și apoi, din nefericire, am dat peste o poveste care mi-a întors stomacul pe dos.

Se părea că copiii lui Ted Williams ignoraseră dorința de pe patul de moarte a tatălui lor de a fi incinerat și optaseră pentru criogenie, în speranța că progresele ulterioare din tehnologia medicală vor face posibilă reînvierea tatălui lor și le vor reuni întreaga familie. Copiii plătiseră mai mult de 100.000 de dolari pentru secționarea capului de corp și depozitarea lui într-un cilindru cu nitrogen lichid. Ideea de a fi capabil de a readuce la viață un cap înghețat părea extrem de ridicolă, dar la fel de absurd era și faptul că încercam să găesc informații despre un fost jucător de baseball pe care

fiul meu de aproape trei anișori părea să-l fi cunoscut într-o viață anterioară. Era un semn sigur că venise vremea să-mi înfrânez curiozitatea.

Weekendul nostru a culminat cu petrecerea aniversării de trei ani a lui Christian duminică după-amiaza, o reuniune restrânsă a familiei și prietenilor apropiați în locuința noastră, cu o casă gonflabilă care a atras copii din toată vecinătatea. Cel mai important moment pentru Christian a fost atunci când și-au făcut apariția eroii lui în vârstă de nouă ani din Liga Mică pentru a-i ura „la mulți ani”. I-au plăcut foarte mult și tortul aniversar cu temă baseball pregătit de Charlotte, și echipamentul de prinzător oferit de mama mea. După petrecere, eu și Michael ne-am făcut bagajele pentru următoarele călătorii. El pleca în Texas, iar eu, Charlotte și Christian aveam să ne petrecem săptămâna în Yosemite, într-o tabără în aer liber organizată de biserica noastră.

Trăind în copilărie în Germania, Michael mergea frecvent la o biserică luterană împreună cu familia sa, însă ca adult își pierduse obiceiul de a merge la biserică. Când i-am sugerat să ne alăturăm unei biserici prezbiteriene locale atunci când am rămas însărcinată cu Charlotte, nu a fost încântat de ideea de a participa la orele obligatorii pentru a deveni un membru al bisericii, însă a făcut-o oricum. Să-l fac să meargă la biserică era o altă poveste. Michael prefera să-și petreacă diminețile de duminică jucând tenis. Nu-i plăcea neapărat să meargă la biserică, însă nu o vedea ca pe o prioritate; eu însă da. În cele din urmă, am renunțat să-l mai conving pe Michael să meargă cu mine, Charlotte și Christian, diminețile de duminică, la biserică, cu excepția

ocaziilor speciale, precum sărbătorile religioase sau când micuții noștri cântau în corul de copii. Este chiar posibil ca dorința mea de a le asigura copiilor o educație religioasă solidă să vină din propria mea cale anapoda de a descoperi religia pe când eram copil.

Fiind unicul copil al unei mame singure angajate care nu mergea la biserică sau nu vorbea despre religie m-a făcut să mă întreb ce îmi scăpa. Prima mea amintire despre prezența mea într-o biserică este de pe la vârsta de cinci ani, când am fost la o slujbă catolică cu o familie din vecinătate. Mi-aduc aminte că am imitat-o pe prietena mea Patty când și-a cufundat degetele în apa sfințită și apoi și-a atins capul, inima și fiecare umăr spunând: „În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”. Deși nu înțelegeam ce făceam, am simțit că este ceva special și sacru.

Următoarea mea amintire importantă despre prietena mea Patty este de la vârsta de șase ani, când mama m-a înștiințat că Patty și toată familia ei și-au pierdut viața într-un tragic accident de mașină. Părinții și cei cinci copii au murit pe loc atunci când mașina lor a fost lovită de un camion pe un drum de munte sinuos. Când i-am pus mamei mele întrebarea importantă: „Ce se întâmplă când murim?”, mi-am dat seama din răspunsul ei că nu era un subiect despre care să vorbească confortabil.

Această experiență mi-a stârnit curiozitatea despre Dumnezeu și misterul vieții – și al morții – și despre ceea ce se întâmplă după moarte. În răstimpul școlii primare, mă țineam scai de oricine era dispus să mă ducă în biserici,

sinagogi și temple – vecini, prieteni, bone. Expunându-mă unor sisteme de credință diferite, m-a ajutat să înțeleg de la o vârstă timpurie că toate religiile se bazează pe principiile esențiale de iubire, compasiune, iertare, credință într-o putere supremă și credință comună în existența unui suflet care durează dincolo de trup. După aceste concepte eram eu însetată; ambalajul conta mai puțin.

Până când am ajuns în clasa a patra, am mers la biserică în fiecare duminică, cu prietena mea cea mai bună și familia ei. La vârsta de 11 ani, din proprie voință, am citit Biblia integral într-o vară. Atunci am descoperit o legătură profundă cu Dumnezeu, o prezență divină care îmi da răspunsuri atunci când mă rog și mă face să simt că nu sunt niciodată singură.

Această relație cu Dumnezeu este ceea ce speram să descopere și copiii mei într-o bună zi. Mergând frecvent la biserică părea cea mai bună metodă pentru Charlotte și Christian de a-și hrăni relația cu Dumnezeu. Voiam să aibă răspunsuri la marile întrebări existențiale. Întrebări enigmatice care au frământat ființa umană din vremuri imemorabile, precum: Ce este Dumnezeu? Există viață dincolo de moarte? Sufletele noastre supraviețuiesc dispariției trupurilor noastre? Ne vom reîntâlni cu cei dragi după această viață?

Cazarea la tabăra bisericii noastre nu era grozavă, nu aveam acces la internet sau televizor, dar nu eram chiar disperați, pentru că optasem pentru o cameră într-o cabană, decât pentru un cort în pădure cu ceilalți participanți. Nu puteam

accepta condiții mai modeste decât acestea, având în vedere că eram singură în sălbăticie, cu doi copii după mine. Priveliștea, sunetele și miresmele din natură care îți taie respirația erau la dispoziția noastră, dar totodată ne puteam bucura de luxul unei băi private și de așternuturi curate. Fiecare zi începea cu răsunetul unui clopoțel care anunța că micul dejun se putea deja servi în sala mare de mese, urmat imediat de o slujbă care se ținea afară, cu vedere spre lac. Charlotte cânta pe scenă la o tobă bongo alături de trupa bisericii, în timp ce noi intram în comuniune cu Dumnezeu și tovarășii noștri din parohie în sanctuarul împădurit. Această ambianță idilică, tihnită, în care ciripitul păsărilor înlocuia bâzâitul telefoanelor mobile era un binevenit răgaz de la agitația vieții noastre cotidiene.

Și totuși, singurul lucru care ne urmărea oriunde mergeam era obsesia lui Christian pentru baseball. Din fericire, erau o grămadă de copii în tabără care se ofereau să joace baseball cu el – dimineața, la prânz și seara.

În fiecare noapte, înainte de culcare, Christian ne amuza pe mine și pe Charlotte cu povești despre proclamata lui viață de „jucător înalt de baseball”. Nu îl mai corectam prin transpunerea poveștilor lui la timpul viitor și pretindeam că îl credeam. Era ca și cum toate barierele fuseseră înlăturate și, indiferent dacă erau reale sau imaginare, povestirile candidе ale lui Christian au devenit din ce în ce mai distractive și bogate în detalii. A continuat să-și exprime disprețul pentru Babe Ruth și ne-a spus cum e să joci baseball în fața unei mulțimi. Nu era niciun semn de fantezie în reflectările lui asupra trecutului.

— O dată, m-am lovit la genunchi când eram un jucător înalt de baseball, explica Christian.

— Și doctorul a trebuit să te opereze? l-am întrebat eu.

— Nu, doar a trebuit să iau o pauză.

În ultima noapte a taberei noastre, după ce am cântat cântece la foc și am înfulecat bezele imediat ce le făceam, Christian a spus ceva nou, chiar înainte să adoarmă.

— Mami... când am fost anterior copil, exista foc în casa mea.

— Casa ta a fost în flăcări? am întrebat eu.

A scuturat din cap ferm.

— Nu! A fost foc adevărat – la lămpi!

După alte câteva întrebări, a fost clar că spunea că lămpile din casa părintească foloseau foc pentru luminat. A fost chiar convingător când a insistat că nu era vorba de lumânări. Din acel moment, am încetat să mai judec și am început să ascult – să ascult cu adevărat – ceea ce avea de spus.

CAPITOLUL 4

SUFLETE BĂTRÂNE

„E aiurea”, spuse [Teddy]. „Tot ceea ce faci este să ieși din corpul tău atunci când mori. Dumnezeu, cu toții am făcut-o de mii și mii de ori. Doar pentru că nu ne aducem aminte nu înseamnă că nu am făcut-o. E aiurea.”

J. D. SALINGER, „TEDDY”

Cum s-a terminat vacanța de vară, tot așa de brusc s-a încheiat și slujba de consultant a lui Michael cu Lockheed Martin. Cu toate că pierderea unui venit constant ne trăgea în jos financiar, era o binecuvântare să văd întreaga familie reunită sub același acoperiș. Charlotte era nerăbdătoare să înceapă grădinița, iar eu eram încântată de ideea că fiul

meu mergea la grupa mică trei zile pe săptămână, astfel încât aveam și eu câteva dimineți pe care să le dedic muncii, și nu baseballului.

Chiar înainte de prima zi de școală, fiul nostru, care nu a fost niciodată interesat de televizor, a văzut un documentar despre baseball pe PBS atunci când schimbam canalele ca să-i gădesc Charlottei o emisiune pentru copii. Era pentru prima oară când se uita la televizor mai mult de câteva secunde, așa că am apăsât imediat pe butonul de înregistrare de la DVD-ul nostru. Oricât de lipsit de importanță ar părea, această nouă evoluție a fost un eveniment marcant. În ciuda încercărilor mele anterioare de a-l ademeni pe Christian să se uite la televizor astfel încât să pot avea și eu o pauză de la nesfârșitele lui cereri de a juca baseball, aceasta era prima oară când o emisiune la televizor îi atrăgea atenția. Era episodul „Repriza a noua” din miniseria Baseball, documentar realizat de Ken Burns, o cronică despre Liga Mare de Baseball din 1970 până în 1990, iar din acel moment televizorul a devenit un mult îndrăgit companion și un babysitter atât cât îi putea ține treaz interesul, uneori chiar și o oră pe zi.

Educatoarea lui Christian, doamna B, a observat după primele zile de școală că fiul meu era foarte diferit de toți ceilalți copii pe care îi educase de-a lungul timpului. Doamna B nu își făcea prea multe griji legate de fixația lui în ceea ce privea garderoba – el insistase să poarte echipament de baseball la școală în fiecare zi – dar o îngrijorau atitudinea lui detașată față de colegi și refuzul de a se implica în jocurile specifice vârstei. Decât să încerce să-l conformeze regulilor, ea s-a pliat pe înclinațiile pe care le

avea Christian și a reușit să găsească modalități creative de a-l atrage și de a-l determina să participe în activități de grup, dându-le o formă conform fascinației lui pentru baseball. Dacă o temă artistică presupunea pictarea animalelor, doamna B avea să îl încurajeze pe Christian să picteze o minge de baseball. A făcut chiar un covor special rotund care arăta ca o minge de baseball, astfel încât el să se așeze pe covor și să se alăture colegilor săi pentru a asculta povești. Michael și cu mine ne-am gândit să-i spunem despre afirmația lui Christian cum că ar fi „un jucător înalt de baseball” și să o întrebăm dacă să fim sau nu îngrijorați, dar ne-am hotărât să nu facem asta de teamă ca nu cumva alte familii care-și aduceau copiii la grădiniță să nu prindă de veste și să creadă că eram nebuni.

Apoi s-a întâmplat ceva, ceva ce ne-a făcut să ne punem la îndoială sănătatea mintală. Într-una din seri, după școală, m-am dus să mă întâlnesc cu Michael la o petrecere în cadrul Mercedes-Benz în Calabasas, în timp ce Charlotte era la o oră de artă în zonă. Singurul lucru care îi place lui Michael mai mult decât meciurile de tenis sunt mașinile de lux. Chiar dacă să mă uit la mașini scumpe nu era ideea mea de distracție, am fost de acord să îl însoțesc. Christian dormea dus în mașină atunci când am ajuns în parcare subterană a clădirii cu trei etaje deținute de Mercedes-Benz, așa că, pe jumătate adormit, l-am cărat în brațe până la lift. Atunci când a văzut ușile de la lift deschizându-se, a sărit din brațele mele și a alergat să apese pe buton, un obicei pe care și-l formase luându-se la întrecere cu sora lui mai mare. Uitându-se la pereții și la tavanul liftului, Christian observă:

— Acest lift arată ca un hotel.

— Mmm-hmmmm, am dat eu din cap.

— Când eram un jucător înalt de baseball – înalt ca tati – obișnuiam să stau în hoteluri aproape în fiecare noapte.

— Am fost uimită să aud această afirmație ciudată, dar i-am făcut jocul ca să aflu ce altceva mai avea să spună.

— Zburai cu avionul?

Christian răspunse pe un ton realist:

— Nu, obișnuiam să merg mai mult cu trenul.

— Conversația noastră din lift mi-a rămas întipărită în memorie pentru totdeauna, la fel de clară precum momentul în care s-a născut.

Auzind astfel de cuvinte din gura unui copil de trei ani, parcă timpul s-a oprit, iar mintea îmi era confuză. De unde putea el să știe că jucătorii de baseball călătoresc și stau în hoteluri? Și de unde și până unde comentariul legat de trenuri? Nu-mi amintesc să fi fost o astfel de informație în documentarul pe care îi plăcea la nebunie să îl urmărească. Christian fusese la numai trei meciuri din Liga Mare de Baseball, nu urmărea meciuri de baseball la televizor, nu

fusesse niciodată într-un tren și nici nu își exprimase interesul de a se juca cu trenulețe de jucărie. În acel moment am început să mă gândesc că felul în care Christian contempla viața ca jucător de baseball într-o viață anterioară ar putea avea un sâmbure de adevăr.

Când ușile de la lift s-au deschis, l-am prins de mână și ne-am luat la întrecere ca să îl găsim pe Michael. De data aceasta nu eram sigură că va putea răspunde în vreun fel. L-am găsit pe scaunul șoferului într-o mașină din showroom-ul de la Mercedes-Benz, bând șampanie și stând de vorbă cu managerul de vânzări. Christian a sărit pe bancheta din spate a mașinii, iar eu i-am spus lui Michael despre discuția ciudată din lift. Michael era la fel de șocat ca și mine de observațiile lui Christian referitoare la hoteluri și trenuri și a spus cu voce tare ceea ce gândeam și eu.

Nu ar fi ciudat dacă Babe Ruth călătorea cu trenul?

Conversația noastră a fost întreruptă de o hostesă îmbrăcată sumar care oferea șampanie – o scuză ideală să renunț la acest subiect și să încerc să uit ceea ce se întâmplase în lift.

Mai târziu în acea seară mi-am deschis laptopul și am căutat pe internet: mergea babe ruth cu trenul? Au apărut o grămadă de imagini cu Babe Ruth împreună cu colegii săi de la Yankees în tren. Am citit că toți jucătorii profesioniști de baseball din perioada lui Babe Ruth – din 1914 și până în 1935 – mergeau cu trenul și că de-abia de la jumătatea anilor '40 au început să aibă posibilitatea să zboare atunci

când jucau departe de casă. I-am spus și lui Michael despre asta, și împreună am căutat să ne explicăm rațional de unde ar putea Christian să fi obținut acea informație. Excluzând posibilitatea unei norocoase presupunerii, am bănuț că auzise din documentarul despre baseball al lui Ken Burns, documentar la care se uitase în ultimele luni.

A doua zi, eu și Michael ne-am uitat cap-coadă la episodul din miniseria lui Ken Burns, în speranța că vom soluționa misterul. Dar nu se făcea nicio referire la istoria baseballului înainte de 1970. Am hotărât să cercetăm și alte modalități prin care Christian să fi avut acces la informație. Singurele momente în care nu a fost sub supravegherea noastră încă de când s-a născut au fost rarele dăți în care mama a stat cu el sau orele petrecute la grădiniță. După ce mama și doamna B ne-au asigurat că nu auzise de la ele, am fost amândoi convinși că nu avea cum să fi primit informația din surse externe. Doamna B ne-a sfătuit să nu luăm drept născociri comentariile fiului nostru.

Copiii de vârste mici sunt mult mai aproape de Dumnezeu, spuse ea. Inimile lor sunt iubire pură.

— Înainte să am propriii mei copii, obișnuiam să mă uit în ochii copilașilor și să simt un suflet bătrân privindu-mă la rândul lui. Deseori foloseam expresia „suflet bătrân” pentru copii care păreau să aibă o înțelepciune cu mult peste vârsta lor, o înțelepciune imposibil de explicat. Dar acum... să-mi spună propriul meu copil lucruri concrete și corecte din punct de vedere istoric, lucruri care s-au întâmplat cu mult înainte să se fi născut, era de-a dreptul înfiorător.

Saltul de la „suflet bătrân” la „reîncarnare” era unul căruia mă împotriveam, deoarece acest lucru intra în conflict cu credința mea creștină. Am fost mereu învățată că destinația finală a sufletului nostru după moarte este raiul. În ciuda băătăliilor mele interne, eram pornită să descopăr ce se întâmpla cu fiul meu.

Căutarea mea m-a dus la o doamnă pe nume Carol Bowman care a scris cartea *Children's Past Lives: How Past Life Memories Affect Your Child* („Viațele anterioare ale copiilor: cum vă afectează copilul amintirile din viața anterioară”, n. t.). Am dat peste numele ei în timp ce citeam un articol mai vechi din 2005 de la ABC News despre cum a lucrat în acest sens cu un băiețel pe nume James Leininger. Băiatul le-a oferit părinților informații extrem de specifice referitoare la viața lui anterioară ca pilot de război în timpul celui de-al Doilea Război Mondial – atât de detaliate, încât părinții lui au fost capabili să identifice bărbatul în persoana lui James Huston Jr. Chiar și sora lui James Huston în vârstă de 78 de ani credea că James Leininger era reîncarnarea fratelui ei decedat, deoarece băiețelul a relatat detalii personale despre familia ei pe care nimeni nu avea cum să le știe. Mă regăseam în acea poveste, deoarece obsesia pe care micuțul o avea atunci când venea vorba de avioane era asemănătoare cu cea a lui Christian pentru baseball.

Părinții lui James Leininger au afirmat că, până la vârsta de doi ani, fiecare moment al fiului lor se rezuma la avioane și război. Au spus că, mai ales atunci când se pregătea de culcare și era somnoros, obișnuia să dezvăluie detalii uimitoare despre viața lui anterioară. Această observație mi-a atras atenția deoarece Christian afirma că este un „jucător

înalt de baseball” chiar înainte de a adormi sau imediat după ce se trezea. Conform terapeutei Carol Bowman, acesta era un tipar obișnuit ce se regăsea în cazurile de copii care raportau amintiri din viața anterioară. După ce am citit că lucrase cu familia Leininger ca să îl ajute pe James să depășească coșmarurile cumplite în care murea într-un accident de avion, am intrat imediat pe site-ul ei ca să aflu mai multe.

Am rămas puțin în dubiu atunci când am intrat pe pagina ei și am citit Past Life Regression Therapy („Terapie regresională în viața anterioară”, n. t.). Pe măsură ce citeam informațiile, îmi era clar că încuraja utilizarea terapiei prin hipnoză pentru a avea acces la viețile anterioare, ceva ce depășea cu mult zona mea de confort.

Apoi am făcut clic pe Children's Past Lives. Aici am găsit o prezentare a celor douăzeci și cinci de ani de cercetare pe care Carol Bowman a făcut-o cu privire la copilașii care își amintesc viețile anterioare. În biografia lui Carol scria că interesul pentru studiul amintirilor pe care copiii le au cu privire la viețile lor anterioare a început atunci când fiecare dintre propriii ei copii a povestit că trăise și înainte. Site-ul oferea două opțiuni pentru părinții care credeau că micuțul lor și-ar putea aminti o viață anterioară: prima opțiune era să se alăture unui forum public, iar a doua să o contacteze direct pe Carol. Am eliminat varianta destăinuirii poveștii noastre străinilor și am ales în schimb să-i trimit lui Carol Bowman un e-mail, în speranța că ne va putea lumina puțin. Cred că, la un nivel mai profund, căutam să mi se confirme faptul că nu eram nebuni că luam în calcul

posibilitatea ca poveștile lui Christian despre trecut să fie adevărate.

Carol mi-a răspuns în mai puțin de douăzeci și patru de ore și m-am agățat de fiecare cuvânt de parcă eram din nou studentă la UCLA, ascultându-mi profesorii vorbind despre subiecte despre care nu știam nimic. Carol a menționat în e-mailul ei faptul că, deseori, copiii care își amintesc viețile anterioare se referă frecvent la momente în care erau „mari” sau „înalți”, exact așa cum făcea și Christian. A spus că unul dintre cele mai dificile aspecte legate de aceste amintiri despre care vorbesc copiii este starea de șoc pe care o au părinții atunci când își dau seama că, într-adevăr, copilul lor își amintește de o viață anterioară.

„În cazul în care Christian mai spune și altceva – a scris ea – respiră adânc, apoi continuă conversația.”

Senzația de șoc pe care o menționase era ceva ce înțelegeam perfect deoarece o simțisem și eu de mai multe ori de-a lungul lunilor anterioare, și la fel se întâmplase și cu Michael.

Carol a mai spus apoi că: „Amintirile pe care copiii le au despre viața anterioară se pot manifesta sub forma talentelor, abilităților și a cunoștințelor pe care și le-au pierdut – așa cum era cazul cu băiatul nostru. Sau uneori copiii pot fi obsedați de avioane din al Doilea Război Mondial, de soldăței de jucărie, bărci, de un instrument muzical anume, de cai sau de ceva ce îi conectează cu viețile lor anterioare.”

I s-a părut fascinantă povestea lui Christian deoarece atracția lui pentru baseball era ceva ce în mod evident nu inițiasem, și nici nu îl învățasem.

„Talentul natural pentru baseball pe care Christian îl arată la o vârstă atât de fragedă este cel mai elocvent lucru”, trase Carol concluzia. „Este foarte probabil să fi obținut aceste abilități într-o viață anterioară ca jucător de baseball.”

Cuvintele ei îmi confirmară ceea ce credeam și mă bulversară pe deplin. Carol a sugerat să încercăm să ne dăm seama cine fusese arătându-i poze cu echipa la care jucase Babe Ruth. A spus că era important să nu-l presăm, ci doar să îi arătăm fotografii și să vedem dacă se recunoștea.

„Nu vă faceți griji încercând să înțelegeți prea multe. Știu că este ceva nou pentru voi. Fiți observatori atenți și notați tot ceea ce spune Christian despre viața lui anterioară. Dacă are chef să vorbească despre trecut, este în regulă să îl încurajați punându-i întrebări la care poate da o infinitate de răspunsuri, așa cum descriu în cartea mea. Nu vă faceți griji că i-ați sugera lucruri, pentru că poate respinge orice sugestie care nu este corectă.”

Carol m-a încurajat să mă grăbesc pentru că perioada în care copiii vorbesc despre trecut și în care pot avea acces la aceste amintiri este una foarte scurtă. A spus că, pe la vârsta de șase ani, acele amintiri încep să se piardă, chiar dacă se mai pot manifesta talente, interese sau alte trăsături specifice care continuă din trecut. Acesta era clar un

teritoriu nou pentru mine, dar semnele erau prea clare ca să fie ignorate.

CAPITOLUL 5

RANCHIUNA

„Iertarea nu e întotdeauna ușoară. Câteodată pare mai dureros decât rana suferită să îl ierți pe cel care ți-a produs-o. Și totuși, nu există pace fără iertare.”

MARIANNE WILLIAMSON

În toamna lui 2011, povestirile candidе ale lui Christian despre pretinsa lui viață de jucător de baseball dintr-o altă

epocă deveniseră un ritual de seară la fel de previzibil ca rugăciunile noastre de la culcare. Avându-ne ca public captivat pe mine și pe Charlotte, Christian își descria cu însoflete viața „de jucător adult de baseball” din perioada pe care el o numea „perioada de altădată”. Ne-a spus că echipa Dodgers obișnuia să joace la New York, ceea ce era imposibil să știe vreodată, și m-a surprins din nou când a spus: „Jucam ziua pentru că nu existau lumini pe teren în zilele de altădată.”

Urmând recomandările lui Carol Bowman, am consemnat remarcile lui Christian într-o agendă pe care o țineam pe un raft de lângă pat. Când am verificat acuratețea lucrurilor spuse de el, am fost uimită să află că fiecare detaliu pe care ni-l împărtășise s-a dovedit a fi adevărat. Echipa Dodgers era, de fapt, originară din Brooklyn, New York, înainte de a se muta la Los Angeles în 1957 și primul joc nocturnal jucat pe Stadionul Yankee a fost în 1946, mult după retragerea din baseball a lui Babe Ruth. Consistența și acuratețea istorică a declarațiilor lui Christian m-au făcut să cred că trebuia să fie mai mult decât o pură coincidență.

În mare parte, eu și Michael ne-am văzut de viața noastră în acea toamnă, iar eu am păstrat tăcerea asupra conflictului interior crescând pe care îl simțeam între convingerile mele creștine și dovada din ce în ce mai clară că fiul nostru putea cu adevărat să acceseze o viață anterioară. Nu eram extrem de îngrijorați în privința niciuneia din revelațiile sale stranii, cu excepția ranchiunei sale perseverente față de Babe Ruth. Antipatia lui pentru acest bărbat era atât de mare, încât Charlotte și-a dat seama curând că cea mai eficientă cale de a-și supăra frățiorul era să-l strige „Babe Ruth”. După ce

arunca aceste cuvinte, Charlotte fugea și se închidea în cea mai apropiată baie ca să evite riposta lui Christian cu trasul de păr. Chiar și Michael, care în mod normal nu se implica prea mult în disputele copiilor, credea că era incredibil de ciudat că fiul său era atât de afectat de menționarea numelui lui Babe Ruth. Ne era clar că nu era un act de a atrage atenția, pentru că supărarea emoțională și lacrimile lui Christian erau foarte reale.

Eu și Michael eram amândoi de acord că se petrece ceva straniu cu fiul nostru, dar aveam păreri diferite despre cum să abordăm situația. L-am întrebat pe Michael ce părere avea despre ideea lui Carol Bowman de a-i arăta lui Christian poze cu jucători din perioada lui Babe Ruth ca să vedem dacă l-ar putea recunoaște pe fostul său eu. Deși nu eram sută la sută convinsă de ideea că fiul nostru trăise cu adevărat o altă viață ca „jucător înalt de baseball”, trebuie să admit că gândul de a încerca să-mi imaginez ce jucător pretindea a fi îmi trecuse prin minte cu mult înainte de sugestia lui Carol Bowman.

— Pariez că va înceta să vorbească despre asta dacă pur și simplu îl vei ignora când va aduce asta în discuție, pledă Michael.

Pe de altă parte, eu credeam că, făcându-l pe fiul nostru să se deschidă mai mult, l-ar fi ajutat să scape de furia sa irațională împotriva lui Babe Ruth. Țasta a fost principalul lucru care mi-a alimentat curiozitatea.

Ignorând sfatul lui Michael, mi-am început expediția pe teritoriul neexplorat prin căutarea fotografiilor echipelor de baseball din perioada Babe Ruth, după cum recomandase Carol. Am printat fotografiile alb-negru și le-am vârat în agendă, lângă patul lui Christian. Așa cum era de așteptat, în acea seară, înainte de culcare, Christian a spus tamenisam:

— Babe Ruth nu era drăguț, mami.

În acel moment am scos cu grijă o fotografie alb-negru a echipei Yankees din 1927 și i-am întins-o lui Christian fără să-i spun o vorbă. Analizând-o cu atenție, l-a indicat pe Babe Ruth și a zis:

— Uite-l pe tăntălăul de Babe Ruth.

— Crezi că sunt jucători din această echipă care nu-l plac pe Babe Ruth? I-am întrebat cu delicatețe.

Deși erau vreo treizeci de jucători din care putea alege, Christian a arătat imediat spre un tip îndesat cu gropițe mari în obraji și a zis cu încredere:

— El!

Arătând spre același jucător, am întrebat:

— Îl cunoști?

M-a privit în ochi și a spus:

— Eu sunt.

Charlotte a chicotit, iar eu mi-am ascuns surprinderea printr-un moment de respiro în care am frunzărit prin vraful de poze. Îmi venea s-o rup la fugă, dar mi-am adus aminte de sfatul lui Carol Bowman de a rămâne calmă. Am scos la iveală alte câteva poze cu echipa și l-am întrebat pe Christian dacă ar putea să-mi arate alți jucători de baseball care nu-l plăceau pe Babe Ruth. A arătat în fiecare poză spre același tip îndesat cu gropițe în obraji.

De îndată ce Charlotte și Christian au adormit, am coborât în grabă scările spre biroul meu și am căutat pe Google: 1927 gropițe yankees. Căutarea mea pe internet l-a identificat pe bărbatul indicat de Christian în fotografia ca fiind Lou Gehrig. Singurul lucru pe care îl știam despre Lou Gehrig, în afara faptului că jucase pentru Yankees New York cu Babe Ruth, era că decedase în urma unei boli care îi purta numele, boala Lou Gehrig, cunoscută și ca scleroză laterală amiotrofică sau SLA. Eram deja destul de derutată de faptul că fiul meu pretindea că fusese un jucător de baseball profesionist într-o altă viață, însă gândul că murise din cauza unei boli incurabile era chiar mai de neacceptat.

Ca o ironie, Christian primise cu două luni în urmă, la cea de-a treia aniversare, trei plăcuțe de baseball de colecție,

pictate manual, de la prietena mea bună Wendy și una din ele era prevăzută cu o imagine a lui Lou Gehrig ținând discursul de retragere pe Stadionul Yankee. Pusesem la păstrare plăcuța cu Lou Gehrig, și nu o etalasem în dormitorul lui Christian, pentru că mi se părea deprimant faptul că Lou Gehrig avusese un sfârșit îngrozitor. Acum acest bărbat pe care literalmente îl ascunsesem în birou cu două luni în urmă devenise subiectul cercetării mele de a-mi da seama cine fusese fiul meu într-o viață anterioară – în ciuda faptului că încă nu eram sigură dacă credeam în reîncarnare.

Înainte să merg la culcare, am căutat pe Google imagini cu Lou Gehrig și am dat peste mai multe fotografii cu Lou Gehrig și Babe Ruth îmbrățișându-se. Spre ușurarea mea, aceste fotografii nu se potriveau cu teoria lui Christian că bărbatul cu gropițe în obraji nu-l plăcea pe Babe Ruth. Poate că unele povestiri erau la urma-urmei inventate. Am printat câteva fotografii cu cei doi bărbați ca să i le pot arăta lui Christian înainte de culcare în următoarea seară. Poate că vederea lor l-ar fi ajutat să se elibereze de trăirile caustice față de Babe Ruth.

Cum era de așteptat, în următoarea seară, Christian a început la culcare discuția despre Babe Ruth și Lou Gehrig. Am prins ocazia să-i arăt fotografiile cu Babe și Lou îmbrățișându-se. Poate că astfel Christian se convingea că Babe Ruth nu era la urma urmei un tip așa rău. Prima fotografie pe care i-am arătat-o a fost una cu Lou Gehrig și un alt bărbat în uniforma de la Yankees, despre care credeam că era Babe Ruth. Christian s-a uitat cu atenție la fotografie și a zis:

— Țsta nu este t nt l ul de Babe Ruth. Țsta e antrenorul.

După ce m-am uitat la textul de sub fotografie, am fost uimită să aflu că fiul meu avea dreptate; bărbatul care stătea lângă Lou Gehrig era Joe McCarthy, un fost căpitan de la Yankees,  i nu Babe Ruth. Christian abia putea recunoa te câteva litere la acea vreme  i nu știa să citească, a a că știam că nu era capabil să citească textul. Am început să cred că era posibil să recunoască aceste persoane, dar încă nu eram convinsă că el era Lou Gehrig. Pe l ng  faptul că g ndurile îmi erau total r v  site, nu puteam explica ranchiuna lui Christian fa   de Babe Ruth. Acesta  i Lou Gehrig păreau să fie destul de apropia i în fotografiile găsite.

Când au adormit copiii în acea seară, cu precizia unui ceasornic, mi-am reluat cercetarea pe internet. Voiam să pătrund în ad ncul ranchiunei lui Christian fa   de Babe Ruth, a a că am căutat febrilă pe Google: cine nu îl p cea pe babe ruth? Am dat peste o poveste despre bătălia îndelungată a lui Babe Ruth cu Ty Cobb, un individ despre care articolul spunea că era universal displăcut de oponen ii săi  i de mul i din echipa sa. Am aflat din același articol că Babe Ruth nu era neapărat un „ticălos”, după cum spusese  persoanele care fuseseră martore la criza emoțională a lui Christian  n Fenway Park, însă istoria îl zug vea ca pe un fel de lacom fanfaron, predispus la o viață în exces.

Apoi am dat peste ceva care m-a cutremurat  i mi-a făcut părul măciucă. Era un articol care explica clar animozitatea

lui Christian față de Babe Ruth, dacă fiul meu era într-adevăr Lou Gehrig, după cum afirmase. Am citit că, pe lângă faptul că erau colegi de echipă și doi dintre cei mai buni aruncători stângaci din toate timpurile, Lou Gehrig și Babe Ruth au fost cei mai buni prieteni până când au avut un conflict major. Articolul relatează că Lou și Babe au ajuns de la tovarăși de călătorie, parteneri de golf și prieteni de bridge să se ignore total pe și în afara terenului, în ciuda faptului că jucau zi de zi la aceeași echipă. Am citit că prima dată când s-au salutat reciproc după șapte ani a fost pe 4 iulie 1939, atunci când Lou Gehrig și-a anunțat retragerea din baseball, pe Stadionul Yankee.

Articolul continua să descrie cum o întreagă națiune a fost mișcată până la lacrimi de cuvintele inspiratoare ale unui bărbat care se confrunta cu sfârșitul iminent al efectelor răvășitoare ale SLA. În timp ce își ștergea lacrimile, Lou Gehrig a spus: „Astăzi mă consider cel mai norocos om de pe pământ. Și poate că am avut ghinion, dar am avut destule lucruri pentru care să trăiesc.” Eroul baseballului s-a stins din viață doi ani mai târziu, la vârsta de 37 de ani.

Articolul relatează că soția lui Lou Gehrig s-a înfuriat atunci când Babe Ruth a venit beat la înmormântarea lui Lou Gehrig. Vorbind despre prezența lui Babe Ruth în acea zi, un prieten al familiei a declarat: „Cu siguranță nu era dorit de familia Gehrig, dată fiind animozitatea dintre cei doi de ani buni.”

Această descoperire a vrajbei dintre cei doi bărbați a fost atât de șocantă, încât am urcat repede scările să-i spun lui

Michael. L-am găsit adormit pe canapea cu telecomanda într-o mână și cu un meci de tenis răsunând zgomotos la televizor. I-am atins umărul ca să-l trezesc și privirea lui surprinsă s-a potrivit cu emoțiile mele din acel moment. Fără să mă gândesc prea mult, am izbucnit:

— Michael, cred că fiul nostru a fost cu adevărat Lou Gehrig.

De îndată ce mi-au ieșit pe gură aceste cuvinte, am vrut să mi le retrag. Doar atunci când le-am auzit rostite cu voce tare am realizat cât de irațională păream.

Michael mi-a aruncat o privire confuză și a zis:

— Mai spune o dată.

Am trăncănit despre motivele care m-au determinat să fac această declarație illogică. I-am spus cum Christian îl identificase corect pe Joe McCarthy ca fiind antrenorul echipei Yankees și despre vrajba dintre Lou Gehrig și Babe Ruth.

— Și atunci când i-am arătat o fotografie a lui Lou Gehrig – am respirat eu adânc – Christian a arătat spre el și a zis: „EU sunt”.

Michael arăta intrigat de ipotezele mele, dar apoi m-a rugat:

— Hai să ne culcăm și să nu vorbim despre asta dimineață, în regulă?

Așa că am mers la culcare și m-am întors pe toate părțile ore întregi, având în minte imaginea lui Christian unduindu-și furios bâta minusculă spre poza impozantă a lui Babe Ruth.

CAPITOLUL 6

DESCOPERINDU-L PE LOU GEHRIG

„Nu auzisem niciodată de [Lou] Gehrig până să vin aici și am crezut întotdeauna că Babe Ruth era un personaj de desene animate. Chiar am crezut asta. Adică m-am născut de-abia în 1961 și am crescut în Indiana.”

DON MATTINGLY,

LEGENDĂ YANKEES ȘI MANAGER

AL LIGII MARI DE BASEBALL

Nu am vorbit despre asta cu Michael a doua zi de dimineață deoarece știam că fusese serios cu o seară înainte atunci când spusese să nu discutăm despre așa ceva. Michael nu era deloc interesat să vorbească despre afirmațiile fiului nostru cum că ar fi Lou Gehrig, după cum nu era deloc interesat să vorbească despre ceva ce avea legătură cu baseballul. În mod cu totul ironic, chiar când începeam să îl cred pe Christian și voiam să vorbesc mai mult despre asta, Michael voia să încheiem aceste discuții.

După ce l-am lăsat pe Christian la grădiniță, m-am întâlnit în parcare cu două dintre mamele de la școală cu care mă înțelegeam bine. După o hotărâre de moment, am început să le povestesc despre istorisirile lui Christian din ultimele luni. Sarah și Wendy îmi fuseseră confidente credincioase încă de când ne cunoscuserăm la o oră de „eu și cu mami”, când primii noștri născuți încă purtau scutece. Speram ca ele să mă poată ajuta să trec prin toată chestia asta. Deși ambele îmi respectau intimitatea atunci când venea vorba de orice aspect privat al vieții mele personale, am avut nevoie de mult curaj ca să mă deschid și să discut despre acest subiect. Era atât de personal.

Situația s-a schimbat în rău imediat ce le-am spus lui Sarah și Wendy despre faptul că fiul meu susținea că „stătuse în hoteluri aproape în fiecare noapte” și că mersese cu trenul atunci când era „înalt ca tati.”

Ei, hai, Cathy – spuse Wendy neîncrezătoare –, ar fi putut să afle chestia asta de oriunde.

— Sarah a râs și a adăugat:

— Sunt sigură că nu este decât o invenție a lui. Copiii de trei ani obișnuiesc să facă asta.

Îmi doream cu disperare să le cred, dar nu puteam nega ceea ce știam în inima mea că era adevărat. Christian nu avea de unde să știe aceste lucruri sub nicio formă. Wendy, o creștină devotată, a spus apoi ceva ce m-a săgetat.

— Nu cred că vrei să fii în tabăra adversă Domnului, Cathy.

— Mă simțeam deja vinovată pentru că îl credeam pe fiul meu când spunea că mai trăise și înainte, și acum asta?

Atunci când prietenele mele nu mi-au adus alinarea pe care o căutam, m-am îndreptat spre mama mea. Pe lângă faptul că i-am relatat toate lucrurile pe care Christian ni le spusese, cum că ar fi un jucător de baseball din anii '20, i-am mai împărtășit și cât de distrusă am fost atunci când Sarah și Wendy au desconsiderat ceea ce le spuseseam în

parcare. Mama mea a socotit revelațiile lui Christian o coincidență stranie. Totuși, sfatul ei a fost să nu mă mai gândesc la asta – atât la poveștile lui Christian, cât și la nevoia mea de a le convinge pe Sarah și pe Wendy că fiul meu nu fabula.

Am dat curs sfatului mamei mele de a lăsa totul deoparte pentru câteva zile, până când nu am mai putut ignora sâcâiala persistentă din suflet, care mă îndemna să caut răspunsuri. Voiam să aflu mai multe despre acest Lou Gehrig, pe care fiul meu îl îndrăgea atât de mult. Din cercetările mele, știam că, pe lângă moartea sa prematură cauzată de SLA, faima lui Lou Gehrig se datora și faptului că a fost jucător pe linia de bază la Yankees în 2130 de jocuri consecutive, între anii 1920 și 1930, dar voiam să știu mai multe despre omul din spatele legendei.

Fiecare descriere pe care o citeam despre Lou Gehrig făcea referire la el ca fiind „Calul de Fier”, o poreclă pe care o câpătase ca urmare a prestaței sale fără egal și a recordurilor sale, unul după altul, dintre care unele nu au fost niciodată depășite. Lou Gehrig nu era numai respectat și iubit pentru ceea ce făcea pe terenul de baseball, ci și pentru personalitatea cu totul excepțională și reputația impecabilă. Lui Babe Ruth îi plăceau băutura în exces și femeile, devenind un simbol al anilor 1920 în acest sens, în timp ce Lou Gehrig stătea departe de necazuri. Se lăuda cu faptul că dormea nouă-zece ore pe noapte, în timp ce colegii săi petreceau până târziu. Lou a locuit cu părinții săi până la vârsta de treizeci de ani. Referindu-se la pasiunea lui pentru baseball, un jurnalist sportiv scria în 1927: „Se spune că Lou Gehrig preferă să joace decât să mănânce, iar

asta spune multe.” Mi s-a părut extrem de amuzant acest citat deoarece puteam spune același lucru și despre Christian.

Când am aflat că Lou Gehrig s-a născut în 1903, mi-am amintit de ceea ce spusese Christian când fusese în tabără, menționând „flăcări adevărate în lămpi” atunci când fusese „odinioară copil”. Nu am fost niciodată un mare fan al istoriei, așa că nu aveam nicio idee despre cum erau iluminate casele la începutul anilor 1900. Când am căutat pe net, am descoperit că Lou Gehrig se născuse înainte ca străzile New York-ului să fie iluminate electric. Trecerea de la iluminarea cu gaz la cea electrică nu s-a făcut în totalitate în New York decât în anii 1920, prin urmare era foarte posibil ca locuința în care Lou Gehrig își petrecuse copilăria să fi avut într-adevăr „flăcări adevărate în lămpi”, așa cum descriesese Christian.

Când toate aceste informații au condus către Lou Gehrig, într-una din seri, înainte de a-l culca pe Christian, am hotărât să-i arăt o poză cu părinții lui Lou Gehrig. Eram curioasă să aflu dacă avea să le știe adevăratele nume dintr-o listă de nume fictive pe care o inventasem.

Christian, uită-te la bărbatul din această fotografie. Îl cheamă Joseph?

— Nu, răspunse el imediat.

— Pe măsură ce am mai născocit încă cinci nume incorecte, a spus „nu” la fiecare dintre ele. Apoi a venit timpul să-i spun numele lui real.

Este numele lui Heinrich? am întrebat.

Christian dădu negativ din cap.

— Nu.

Am crezut că l-am prins, dar apoi am citit ce era scris mic sub fotografie, și anume că lui Heinrich, tatăl lui Lou, i se spunea „Henry”. Am arătat din nou spre bărbatul din fotografie și l-am întrebat:

— El este Henry?

— Da, a răspuns calm Christian, de parcă era un lucru bine știut de toată lumea.

— Apoi am recurs din nou la experimentul meu, cerându-i să o identifice pe mama lui Lou Gehrig. Am arătat spre femeia din aceeași fotografie.

— Ea este Mary? am întrebat.

— Christian a răspuns sigur pe el:

— Nu.

A mai răspuns negativ de încă trei ori la cele trei nume false pe care i le-am dat. Și apoi:

Ea este Christina?

— Da!

— Răspunsese din nou corect; Christina era numele ei adevărat. Uitându-se mai bine la fotografie, Christian a privit chipul femeii și apoi m-a întrebat:

— Tu de ce nu erai acolo, mami? Îmi place mai mult de tine.

Acesta era de departe cel mai ciudat lucru pe care îl spusese vreodată, pentru ca apoi să spună ceva încă și mai ciudat. Uitându-se la fotografia Christinei Gehrig, a zis:

— Mami, tu ai fost ea.

Am simțit cum mi se face pielea de găină pe brațe, până sus pe ceafă, și cum mi se scoală părul în cap.

Încercând să schimb subiectul, l-am întrebat pe Christian dacă Henry și Christina aveau mașină. El a răspuns:

— Doar străinii aveau mașini.

Apoi Christian ne-a spus mie și lui Charlotte că și Henry, și Christina fumau, lucru care o făcu pe Charlotte să chicotească. L-am îmbrățișat în joacă, dar simțeam cum se opune. A continuat să privească gânditor fotografia, apoi a întrerupt liniștea spunând:

— Mami, tu ai fost ea.

— M-am cutremurat puțin. Era clar că voia să se asigure că spusese ce avea de spus. Când am pretins că sunt de acord cu el, Charlotte s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Acum chiar că este foarte ciudat.

Nu am dat prea multă importanță faptului că aș fi fost Christina Gehrig, conform insistențelor lui Christian, deoarece credeam că era felul lui de a integra cele două lumi în care trăia – viața lui anterioară ca jucător înalt de baseball și viața lui actuală. Totuși, am fost șocată că a știut numele părinților lui Lou Gehrig. Am fost și foarte surprinsă când am citit că mama lui Lou Gehrig emigrase din exact aceeași zonă de nord a Germaniei unde se născuseră și crescuseră părinții lui Michael. Ca o altă întorsătură a sorții, bunica mea din partea mamei era la rândul ei fiica unor emigranți germani, care crescuse într-un cartier sărac din Chicago la începutul anilor 1900. M-am gândit că era foarte posibil ca familia lui Lou Gehrig, o familie de emigranți germani, care trăiau de azi pe mâine, să fie printre ultimii

care să aibă curent electric sau mașină. Aceasta se potrivea perfect cu declarația lui Christian că „numai străinii aveau mașini”.

Totodată nu puteam trece cu vederea asemănările fizice nefirești dintre Christian și Lou Gehrig. Pe lângă moștenirea lor germană, Christian și Lou erau amândoi stângaci și aveau gropițe în obraji pronunțate, cea din stânga fiind vizibil mult mai adâncă decât cea din dreapta. Nu am văzut asta ca pe ceva important până când Carol Bowman a punctat asemănarea fizică dintre Lou Gehrig și Christian și mi-a spus că se întâmplă des ca trăsăturile fizice să se perpetueze de la o viață la alta.

În ultima zi de școală dinaintea vacanței de Ziua Recunoștinței, m-am întâlnit cu Sarah și cu Wendy la cafeneaua noastră preferată pentru a sărbători ziua lui Sarah. Deși știam că greșesc, am adus din nou vorba despre povestirile lui Christian referitoare la viața lui anterioară. Le-am împărtășit cu emoție faptul că i-a identificat corect pe părinții lui Lou Gehrig în fotografie. Cu cât eram mai înflăcărată în încercarea mea de a le atrage de partea mea, cu atât mai distante deveneau. Păreau să fi făcut echipă, iar Sarah chiar a vorbit în numele amândurora când a spus:

Trebuie neapărat să treci peste asta, Cathy.

— Cuvintele ei m-au durut, așa că în acea clipă am luat hotărârea de a vorbi despre subiecte mai banale cu Sarah și Wendy.

CAPITOLUL 7

POSEDAT SAU NEBUN

„Feriți-vă să nu-i priviți cu dispreț pe acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în Ceruri văd pururi fața Tatălui meu care este în Ceruri.”

MATEI, 18:10

Pentru prima dată în viață, nu știam ce să cred. Simțeam că mă agăț cu disperare de un fir de ață. Credința mea creștină îmi dicta să nu iau în seamă explicația reîncarnării, și totuși intuiția îmi spunea că era oarecum posibil. Fără îndoială că era în joc ceva dincolo de înțelegerea mea. Eram îngrozită

să-i vorbesc pastorului nostru despre ce se petrecea, așa că am ales să mă destăinui bunului meu prieten, Pastorul Wyatt, ca să văd dacă mă putea ajuta într-un fel.

Eu și Michael l-am întâlnit pe Wyatt înainte să ne căsătorim, atunci când s-a alăturat Clubului Rotary. Toți trei am ajuns să ne cunoaștem mai bine atunci când Wyatt s-a ocupat de consilierea noastră premaritală. Ne-am legat pe viață după ce a oficiat ceremonia noastră de nuntă pe plaja din Malibu. La puțin timp după nuntă, Wyatt s-a mutat în Montana cu soția și fiica sa pentru a deveni pastorul de căpătâi al bisericii luterane. Comunicarea noastră cu Pastorul Wyatt s-a redus la un schimb de felicitări de Crăciun, la mesaje pe Facebook și câte un e-mail ocazional. Deși sistemul de credințe al Pastorului Wyatt era mult mai conservator decât al meu, niciunul din noi nu se reținea să ia parte la o dezbatere pe subiecte de spiritualitate și aveam adesea păreri diferite.

O ultimă polemică a mea cu Pastorul Wyatt a fost despre o postare a lui de pe Facebook despre planurile de a binecuvânta o casă care era chipurile locuită de ceea ce el numea „un spirit rău”. Când am sugerat că apariția supranaturală pe care el o descria ar putea fi un suflet rătăcitor care nu și-a găsit încă drumul spre Rai, Pastorul Wyatt a spus clar că nu crede că există fantome prietenoase. Schimbul nostru de replici de pe Facebook s-a încheiat atunci când am comentat că nu am întâlnit niciodată o persoană care să fie pur și simplu „rea” și că în mod sigur nu-i împărtășeam viziunea cum că ar exista „spirite rele”. M-a întristat perspectiva sa, dar asta nu a afectat prietenia noastră.

Am redactat cu atenție o scrisoare de patru pagini în care scoteam în evidență toate incidentele recente care mă făcuseră să cred că fiul meu ar fi putut să fie un jucător de baseball într-o viață anterioară și am trimis-o Pastorului Wyatt pe e-mail ca să văd ce părere are despre toate astea. Imediat după ce am dat clic pe butonul Trimite, m-au cuprins toate temerile. Mi-am adus aminte de toate comentariile îngrozitoare pe care le citisem pe internet pe marginea poveștii despre James Leininger, băiatul care își descrisese viața anterioară ca pilot în cel de-al Doilea Război Mondial. Creștinii conservatori se puseseră de comun acord că băiatul avea nevoie disperată de un exorcism. Știam în sufletul meu că asta nu era adevărat, și totuși nu puteam să-mi scot din minte imaginea cu scena în care Linda Blair din Exorcistul își rotea capul.

Mi-a stat inima în loc când, câteva ore mai târziu, mi-a apărut în căsuța de e-mail răspunsul Pastorului Wyatt. Era scris negru pe alb, cel mai mare coșmar al meu. Wyatt nu spunea clar că fiul nostru era posedat sau nebun, însă mintea mea s-a grăbit să tragă această concluzie din greutatea vorbelor sale. Mi s-a strâns stomacul când am citit primul rând, un pasaj biblic: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată..., iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9:27)

În mintea mea, era o încercare a Pastorului Wyatt de a-mi spune că mersesem prea departe și de a mă salva de la pieire înainte de a fi prea târziu. Și totuși, scriptura biblică nu mi se părea o dovadă empirică împotriva ideii de reîncarnare. În Biblie se spune: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată”, dar asta împiedică un suflet să

experimenteze mai mult de o viață? În același e-mail, Pastorul Wyatt se oferea să se roage pentru familia noastră și m-a avertizat blând despre reacțiile care aveau să vină dacă aveam să împărtășim povestea fiului nostru oamenilor credincioși. Era probabil ca oamenii să creadă că fiul nostru era posedat de spiritul unei persoane decedate. La final, Wyatt a întrebat: „Nu Art Linkletter era cunoscut pentru afirmația: «Copiii spun lucruri trăsnete?»” I-am răspuns la e-mail mulțumindu-i pentru comentarii și rugăciuni, însă dincolo de amabilități, mă simțeam mai derutată ca niciodată.

Am auzit odată pe cineva spunând: „Trebuie să te pierzi cu totul ca să te regăsești”. Având vârsta de 44 de ani, nu îmi imaginasem vreodată că voi ajunge aici. Nu am crezut că am energia sau înclinația de a mă îmbarca într-o călătorie de regăsire de sine, dar iată că venise momentul. E-mailul Pastorului Wyatt m-a inspirat să sap mai adânc la rădăcinile religioase ale reîncarnării. Eram mai ales interesată să aflu de ce conceptul de trăire a mai mult de o viață era incompatibil cu religia creștină. Cercetarea mea a dezvăluit că nicăieri în Biblie nu se aduce în discuție reîncarnarea, și nicidecum nu era osândită. Spre marea mea surprindere, nu am găsit nici măcar un verset care să repudieze reîncarnarea – sau „renașterea”, așa cum era numită în învățăturile religioase antice.

Am aflat cu surprindere că aceste concepte de „preexistență” și „renaștere” au fost parte integrantă în aproape toate religiile, inclusiv în Creștinism, până în anul 325 d.Hr., atunci când împăratul roman Constantin cel Mare a decretat că orice discuție despre „renaștere” este un act de

erezie împotriva bisericii. În anul 385 d.H., uniunea dintre biserică și stat era completă, iar să se discute despre reîncarnare nu mai era doar un păcat, ci și o crimă care se pedepsea cu moartea. Masacrele bărbaților, femeilor și copiilor care promovau conceptele de reîncarnare, „renaștere” sau „preexistență” a sufletului au continuat până în secolul al XV-lea. În secolul al XVI-lea, toate aceste concepte au fost înlăturate din învățăturile creștine, cu excepția câtorva grupări mistice clandestine. Era oare posibil ca vina pe care o simțeam de a crede în reîncarnare să își aibă rădăcinile în această persecuție religioasă sângeroasă care avusese loc cu secole în urmă? Am început treptat să mă iert pentru deraierea mea de la credința creștină în căutarea unor răspunsuri. Asta a dezlănțuit un simț nou al libertății de a explora necunoscutul.

Atunci am cercetat amănunțit opera dr. Ian Stevenson, un doctor și psihiatru care își dedicase cariera de 40 de ani ca șef al Secției de Studii Perceptive de la Facultatea de Medicină a Universității din Virginia pentru a cerceta amintirile din viața anterioară și experiențele morții clinice la copii. Studiile dr. Stevenson despre reîncarnare s-au concentrat pe copiii foarte mici, pentru că avea impresia că experiențele lor de viață limitate fac posibilă izolarea amintirilor care ar putea fi explicate doar de o viață anterioară. În fiecare caz a făcut eforturi să identifice toate lucrurile la care fusese expus copilul respectiv pentru a elimina posibilitatea că informația fusese asimilată în prezenta viață. Cele 2500 de cazuri documentate de dr. Stevenson despre copii care și-au amintit viețile anterioare au adus o dovadă incontestabilă, științifică pe care puteam s-o studiez îndeaproape. Mi-a plăcut faptul că el însuși era

sceptic și că și-a dat osteneala să demonstreze netemeinicia cazurilor investigate de el.

Descoperirile dr. Stevenson în calitate de parapsiholog i-au determinat pe unii să-l compare cu Darwin și Galileo, ambii disprețuiți și ridiculizați de contemporanii lor din cauza ideilor lor neconvenționale. Mulți dintre colegii lui Ian Stevenson de la Universitatea din Virginia se opuseseră investigațiilor paranormale ale conducătorului programului de sănătate mintală. Și totuși asta nu l-a oprit din încercarea de a răspunde la eterna întrebare: „Ce supraviețuiește morții trupești?”. Stevenson călătorise în întreaga lume pentru a întâlni diverse familii, a le asculta poveștile și a stabili dacă amintirile copiilor erau valide.

În cele din urmă, se convinsese pe sine însuși și pe alții că aceste amintiri, rostite de bebeluși, erau cheia dovedirii științifice a eternității sufletului. Potrivit lui Stevenson, doar puțini copii rețin amintiri din viețile lor anterioare. Cercetări ale contemporanilor lui Ian Stevenson, precum David Barker și Satwant Pasricha, au dovedit că până și în India, unde aproape toată lumea crede în reîncarnare și nu este considerată nimic ieșit din comun, doar una din 450 de persoane își amintește existențele anterioare.

Fiecare studiu de caz al dr. Stevenson urmase același protocol. Începuseră cu un copilăș, de obicei cu vârsta între doi și patru ani, care vorbea despre o viață anterioară și dezvăluia informații despre oameni și locuri despre care nimeni din familia sa nu auzise vreodată. În majoritatea cazurilor, amintirile fuseseră însoțite de comportamente

ciudate care sprijineau afirmațiile copilului. Copiii pe care îi studiasse insistau de obicei să vorbească despre amintirile lor luni sau ani buni la rând, chiar și atunci când familiile lor încercaseră să le reprime amintirile.

În fiecare caz dr. Stevenson a folosit metode științifice riguroase pentru a intervieva copilul, în timp ce amintirile erau încă proaspete. De asemenea, i-a chestionat pe membrii familiei pentru a se asigura că respectivul copil nu putea să afle lucrurile povestite din experiențele vieții sale curente. Mulți dintre copiii din studiile dr. Stevenson spusese că au fost „mari”, își amintiseră evenimente vii dintr-o altă viață și demonstraseră abilități peste vârsta lor care nu fuseseră nicidecum însușite. Anumiți copii chiar vorbiseră în limbi cu care nu intraseră în contact. Criteriile dr. Stevenson de evaluare a amintirilor dintr-o viață anterioară ale copiilor păreau incredibil de similare comportamentelor și declarațiilor fiului nostru.

M-am simțit un pic tulburată când am citit teoria dr. Stevenson conform căreia un copil poate să moștenească semne sau defecte din naștere în viața lui actuală, ca rezultat al suferințelor sau rănilor din viața lor anterioară. Am citit că interesul personal al dr. Stevenson față de acest fenomen se datorează propriei sale experiențe de a fi avut probleme bronhiale din fragedă copilărie. Asta mi-a atins o coardă sensibilă, pentru că persoana care pretindea a fi Christian murise de tânără din cauza unei afecțiuni letale. Christian nu avea vreun semn sau defect din naștere evident, însă suferea de astm, ceea ce necesitase vizite la urgență în medie de trei sau patru ori pe an încă de la vârsta de șase luni. Ca mamă, nu era nimic mai înfiorător

decât nopțile nedormite din cauza supravegherii fiului nostru care se chinuia să respire. Nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă exista vreun adevăr în teoria aparent exagerată a dr. Stevenson.

Nu mai puteam să neg pretențiile fiului nostru de a fi fost jucător de baseball într-o viață anterioară doar pentru că acest concept de reîncarnare nu se potrivea convingerilor mele creștine. Am devenit mai puțin preocupată de criticile oamenilor și mai dedicată căutării adevărului.

Chiar atunci am dat peste o frumoasă învățătură din Talmudul Babilonian care părea să aibă noimă. Potrivit acestui text ebraic medieval, îngerul Lailah sălășluiește în pântec și supraveghează asupra embrionului până în momentul nașterii. Îngerul îl învață pe copilul nenăscut tot ceea ce e de știut despre misterele vieții și ale sufletului său. Când vine vremea nașterii copilului, îngerul Lailah își pune degetul pe vârful buzelor ca și cum ar spune „șșșș” și apoi apasă buza superioară a copilului pentru ca toate amintirile să fie uitate. Potrivit mitului, atingerea ușoară a buzei copilului lasă un mic spațiu deasupra buzei numit șanț subnazal, ceea ce avem toți. Am început să mă gândesc că poate îngerul Lailah nu apăsase suficient de tare pe buzele anumitor copii și de aceea aveau în viața lor actuală amintiri ale sufletului.

Am răsuflet ușurată atunci când am dat peste lista librăriei londoneze Watkins din 2011 cu „Cele mai influente 100 persoane din punct de vedere spiritual”. Lista era plină de guruși foarte apreciați care predică eternitatea sufletului și

posibilitatea de a trăi mai mult de o viață. Papa Benedict al XVI-lea nici nu intrase în top 30, dar numărul 2 de pe listă, Dalai Lama, este considerat sufletul reîncarnat al lui Buddha al Compasiunii și al altor 14 călugări tibetani. A câștigat chiar și Premiul Nobel pentru Pace pentru opoziția sa nonviolentă la ocupația Tibetului de către China, ceea ce nu e deloc rău. În acea noapte, mi-am întrebat soțul pe jumătate adormit:

— Crezi că cineva l-a acuzat vreodată pe Dalai Lama că este posedat?

Pe când trăgea de pătură și se cuibărea în coconul său, a mormăit:

— Uită de asta.

Nu am putut să uit, dar am făcut tot posibilul să mă abțin să mai discut despre asta cu Michael. Apropierea vacanței ne aducea amândurora distragerea de care aveam atâta nevoie. La acel Crăciun, tot ceea ce și-a dorit Christian de la Moș Crăciun a fost: „baze mari, ușoare” și un dispozitiv care să traseze cu creta linii de bază. Dorința lui s-a împlinit.

Una dintre cele mai mari bucurii în 2011 a fost să-i vedem pe Charlotte și pe Christian mergând cu bicicleta pentru prima oară fără roțile ajutătoare – nu pentru că aveau abilitatea necesară, ci datorită bucuriei lor absolute atunci când și-au dat seama că își țineau echilibrul singuri. Ne-a reamintit faptul că, pentru a ne menține echilibrul, trebuie

să continuăm să mergem înainte și să ținem capul drept, mai ales atunci când simțim că șovăim. Această lecție s-a potrivit ca o mănășă întregii noastre familii în acea perioadă anume din viața noastră.

CAPITOLUL 8

FEBRA DE PRIMĂVARĂ

„Acesta este adevăratul prevestitor al primăverii, nu șofranul sau rândunelele care revin acasă în Capistrano, ci sunetul unei bâte care lovește mingea.”

VEECK

Primăvara următoare, toată familia a avut parte de o introducere în cultura Ligii Mici de Baseball. La cei trei ani și jumătate ai săi, Christian așteptase acest moment mai mult de jumătate din viața sa. Încă mai avea de așteptat câteva luni ca să aibă vârsta minimă pentru a putea juca în Liga Mică de Tee-ball, dar l-am convins pe președintele ligii să facă o excepție în cazul băiețelului nostru obsedat de baseball. Terenurile cu iarbă și dâmburi golașe au devenit ca o a doua casă pentru noi. Că tot era la modă cartea lui Malcolm Gladwell, *Outliers* („Talente ieșite din comun”, n. t.), eu și Michael spuneam deseori în glumă că băiatul nostru în vârstă de trei ani era deja pe drumul cel bun când venea vorba de cele 10.000 de ore de antrenament recomandate de Gladwell.

Timpul petrecut de Christian lovind, prinzând și aruncând mingi de baseball era uluitor. Era în permanentă mișcare și refuza să facă pauză, chiar și în timp ce dormea. Uneori, în timpul somnului, Christian se ridica din pat și spunea: „Dă mingea aici!”, de pildă, fără să se trezească. Începutul sezonului de baseball în Liga Mică a fost binevenit, o ocazie să își manifeste iubirea pentru baseball, iar eu am sperat în secret că experiența unei echipe din care să facă parte avea să-i distragă gândurile de la Yankees și Lou Gehrig.

În mod ironic, în timp ce Christian participa la primul său antrenament de Tee-ball, s-a difuzat un filmuleț cu el antrenându-se pe platourile de filmare din timpul filmării cu Adam Sandler, filmuleț care a apărut la emisiunea *International Talk* de pe canalul MLB Network. Gazdele emisiunii, foști sportivi, au spus în glumă că un băiețel în vârstă de trei ani era racolat în tabăra celor de la Red Sox.

Afirmațiile lor îndrăznețe au inclus o trecere în revistă a declarațiilor lui Christian și un anunț privind rolul său secundar din comedia *That's My Boy* a lui Adam Sandler care avea să apară pe ecrane în curând.

Am fost ușor surprinsă de știrile de pe MLB Network, dar fusesem și mai șocată când, cu câteva zile înainte, primisem un telefon de la sora mea vitregă, Laura, în timp ce făceam jogging. Primele cuvinte pe care mi le-a spus Laura au fost: „Christian e la știri!”. Am crezut că se referea la articolul care apăruse în ziarul *Thousand Oaks Acorn*, articol despre rolul pe care Christian îl interpreta în filmul lui Adam Sandler, până când mi-am dat seama că Laura locuia în Nashville și că nu îi spusese încă despre articol. Era ireal faptul că o fotografie a lui Christian și Adam Sandler era la știrile zilei de pe pagina Yahoo. Acesta a fost primul indiciu al faptului că aveam să ne înhălmăm la ceva ce urma să fie peste puterea noastră de control. Aparent, singura noastră opțiune era să lăsăm lucrurile să treacă de la sine și să sperăm că pagubele erau minime. Am alergat spre casă cât am putut de repede, nerăbdătoare să aflu cum de se întâmplaseră toate astea.

Se părea că un jurnalist sportiv local și gazda unei emisiuni de radio, pe numele său Ben Maller, citise în acea dimineață articolul despre Christian în ziarul nostru local și folosisese informația ca să scrie pentru *Yahoo Sports*. Titlul articolului scris de Ben pe pagina de Yahoo era: „După postarea pe YouTube, un copil de trei ani primește un rol într-un film despre baseball”. Articolul avea și un link cu filmulețul YouTube în care Christian era filmat cu Adam Sandler. În două zile, filmulețul a avut 800.000 de vizualizări. Am

descoperit că filmulețul YouTube nu devenise viral din pură coincidență. Între Yahoo și YouTube exista în acea perioadă un parteneriat strategic, iar în situația de față era vorba de clasică publicitate prin încrucișare. Așa cum învățasem despre baseball mult mai mult decât avusesem vreodată intenția, tot așa descopeream lucruri despre YouTube mult mai mult decât voiam. Datoria părintească de a trece în revistă sute de comentarii, astfel încât să pot șterge eventuale vulgarități, a fost un lucru în plus pe lângă toate celelalte.

În primăvara lui 2012, pasiunea lui Christian pentru baseball s-a răspândit ca fulgerul în familie. Chiar și Michael, care nu prea avusese răbdare cu scenele de baseball din Moneyball cu un an înainte, devenise dependent de acele momente de sfârșit de repriză a noua, două ratări, două lovituri, un home run și o victorie. Christian a început să urmărească la televizor meciurile celor de la Dodgers, iar faptul că începuse să-i placă la nebunie de jucătorii din Liga Mare de Baseball ne-a impulsionat să luăm bilete la meciurile cu Dodgers. Acest lucru presupunea să parcurgem distanțe mari cu mașina până la Stadionul Dodger în fiecare săptămână ca să admirăm apusurile de soare, să ne bucurăm de aerul curat, să prindem mingi, să aruncăm cu artificii vinerea seara, precum și multe alte lucruri pe care nu le puteam face acasă.

Chiar înainte de începerea sezonului, cei de la Los Angeles Dodgers au fost cumpărați de managementul de baseball Guggenheim pentru cea mai mare sumă plătită vreodată pentru un sport de franciză, și anume 2,15 miliarde de

dolari în numerar. Am fost încântată să aflu că fostul meu șef, Earvin „Magic” Johnson, era unul dintre noii deținători ai echipei Dodgers. Nu ținusem legătura cu Magic după ce îmi părăsisem postul de vicepreședinte al Fundației Magic Johnson cu paisprezece ani în urmă pentru a face carieră în imobiliare alături de mama mea, dar această schimbare de situație neprevăzută mi-a dat ocazia de a relua prietenia. Atunci când ne-am întâlnit pe stadion într-una din serile de marți, i l-am prezentat pe Christian lui Magic și i-am propus să îi dea ocazia de a face el prima aruncare ceremonială la un meci cu Dodgers. Deși Magic nu prea mi-a luat cererea în serios, a fost amuzat de perseverența mea.

Câteva zile mai târziu, mergeam pe culoarele unui supermarket cu Charlotte și Christian după mine, când am primit un telefon de la biroul echipei Dodgers. Persoana de la celălalt capăt al firului a spus că el și colegul său, care era și el pe fir, au sunat deoarece auziseră de dorința mea ca fiul meu de trei ani să arunce prima minge la un meci al celor de la Dodgers. Apoi bărbatul a spus:

— Doamnă, știți că fiecare vrea ca fiul său să arunce prima minge, nu-i așa?

În acel moment am recunoscut cine era la telefon și mi-am dat seama că s-a făcut o glumă pe seama mea.

Am întrebat râzând:

— Lon la telefon?

Într-adevăr, la telefon era bunul meu prieten Lon Rosen, agentul lui Magic Johnson, pe care îl cunoscusem atunci când am fost la interviul pentru fundația lui Magic. Lon era acum vicepreședintele executiv de Marketing pentru cei de la Los Angeles Dodgers. Am răs toți trei la telefon și mi-am păstrat simțul umorului chiar și atunci când Lon mi-a dat dezamăgitoarea veste că nu era nicio șansă pentru Christian să execute prima aruncare ceremonială la un meci Dodgers.

Cuvintele sale exacte au fost:

— Nu se poate.

Din moment ce speranțele mele legate de prima aruncare a mingii de către Christian la un meci Dodgers erau spulberate, educatoarea lui, doamna B, a aranjat în așa fel încât Christian să arunce prima minge la un meci de baseball la liceu. Christian a fost atât de fericit de asta, încât un alt prieten a aranjat ca el să arunce prima minge la un meci de baseball de la Universitatea Pepperdine. Stând lângă jucătorii studenți pe banca de rezerve, de pe terenul frumos cu vedere la coasta Malibu, pentru micuțul nostru era ca și cum se afla în rai. Se simțea foarte confortabil pe teren, iar aruncarea ceremonială a avut mare succes la public. Am fost uimiți când, în săptămâna ce a urmat, pe prima pagină a ziarului The Malibu Times au apărut două fotografii color cu prima minge aruncată de Christian la meciul de la Universitatea Pepperdine cu titlul: „Păzea, Clayton Kershaw”. Atunci nu știam cine era Clayton Kershaw, dar ne-am dat seama cu ușurință că probabil era vreun aruncător de la Dodgers.

În cea mai mare parte, ne bucuram să-i facem pe plac lui Christian în privința pasiunii lui pentru baseball, dar erau și zile în care ne rugam să scăpăm de tirania lui. Atunci când era aruncător, ne ruga să alergăm la baze de fiecare dată când se lovea mingea, iar el ținea scorul în minte. Era imposibil să ne terminăm meciurile de baseball în familie până când nu era satisfăcut că se făcuse și ultimul out. În timpul uneia dintre numeroasele noastre ieșiri pentru meciurile de baseball de la un liceu local, Christian a găsit un adidas cu crampoane metalice pe capacul unui coș de gunoi de lângă băncile de rezervă. Adidasul murdar a devenit cel mai valoros lucru al său și multe nopți la rând adormea cu el în brațe.

Într-una din seri, înainte să adoarmă, Christian a spus:

— În zilele de demult, purtam adidași cu crampoane metalice, dar nu și căști.

Aceasta era încă o afirmație valabilă pentru baseballul din perioada în care a trăit Lou Gehrig. Am descoperit că acele crampoane metalice de pe talpa pantofilor sport au fost inventate în 1882, iar căștile nu au fost purtate în meciurile din Liga Mare decât din anii '50 încoace. Christian mai avea de așteptat încă trei ani până să învețe să citească, iar eu eram destul de sigură că nimeni nu îi dăduse această informație.

La puțin timp după premiera filmului lui Adam Sandler *That's My Boy*, am primit un e-mail de la o reporteră de la cotidianul *Ventura County Star*, pe numele ei Rhiannon

Potkey. Rhiannon trebuia să scrie un articol înduioșător despre cum fusese Christian descoperit pentru film pe YouTube. Din corespondența noastră reieșea clar că era mult mai interesată de iubirea pentru baseball a lui Christian decât de rolul său din film. Era într-o după-amiază de luni, în luna mai, când Rhiannon a venit la noi acasă pentru a lua interviul. Cunoștințele ei despre sport – toate sporturile – depășeau cu mult puterea mea de înțelegere.

Punând câteva întrebări, am aflat că Rhiannon fusese o sportivă de succes care jucase cu Serena Williams în mai multe campionate din perioada în care ea participase la circuitul de tenis pentru juniori din California de Sud. Cu o tunsoare băiețească, luptase pe terenurile din Liga Mică pentru a-și câștiga credibilitatea printre băieți, cu mult înainte de faimoasele isprăvi ale lui Mo'ne Davis din Campionatul Mondial de Liga Mică. Din nefericire, cariera sportivă a lui Rhiannon a luat sfârșit din cauza unor dureri care deveneau uneori atât de puternice, încât trebuia să stea în pat zile întregi la rând, bazându-se pe prieteni ca să-i aducă de mâncare. Mă avertizase încă dinainte că, dacă era una din acele zile în care avea dureri, vom fi nevoiți să reprogramăm întâlnirea, însă azi era o zi fără dureri.

Când a sosit Rhiannon, Christian juca baseball în living, așa cum obișnuia să facă, iar Charlotte era în bucătărie pregătind băuturi răcoritoare pentru petrecerea ei cu ocazia împlinirii vârstei de șapte ani. I-am explicat lui Rhiannon că acesta era un lucru pe care Christian îl făcea zi de zi timp de ore întregi. Reportera de știri sportive a intrat imediat în acțiune, aruncându-i mingi lui Christian și îndemnându-l,

În timp ce el para loviturile, împiedicând mingile să lovească cuptorul cu microunde și să sară în ventilatorul din tavan. Rhiannon își luă cu îndemânare rolul de aruncător și respectiv de prinzător în meciul imaginar de baseball al lui Christian, în timp ce îi puneă întrebări și, în același timp, lua notițe fără să fie lovită de nicio minge.

Când reportera mi-a cerut politicos permisiunea de a o întreba pe Charlotte despre fratele ei, am fost de acord fără reținere. Rhiannon a început prin a o întreba pe Charlotte de ce fratelui ei îi place baseballul atât de mult. În acel moment cel mai mare coșmar al meu a devenit realitate. Monologul lui Charlotte despre amintirile lui Christian din viața sa anterioară, energizat de băutura răcoritoare, a început cu:

Christian era un jucător înalt de baseball. A jucat în linia de bază pentru Yankees.

— Înainte să apuc să o întrerup, Charlotte și divulgase deja secretul:

— Era Lou Gehrig și îl urăște pe Babe Ruth.

— Nu-mi găseam cuvintele încercând să îi explic lui Rhiannon ce voia să spună Charlotte, apoi am rugat-o:

— Ar fi în regulă dacă păstrăm asta neoficial?

— Când a început să râdă, în loc să răspundă afirmativ, am și văzut cu ochii minții titlul „Băiat de trei ani se crede Lou Gehrig”. Eram dărâmată numai gândindu-mă la asta.

Încercând să schimb subiectul, am propus să mergem sus, astfel încât Christian să-i poată arăta lui Rhiannon camera sa. Atunci când am trecut pe lângă spălătorie, Christian a arătat spre o grămadă de pantaloni de baseball pătați de iarbă și a spus cu mândrie:

— Aceștia sunt pantalonii mei de baseball.

Rhiannon s-a arătat impresionată atunci când el a mai spus:

— Petele verzi sunt de la alunecările în iarbă.

A râs când i-am spus că lui Christian îi trebuiau în medie cam zece perechi de pantaloni pe săptămână și că uneori reușea să își ia cu el la grădiniță chiar și apărătoarea fără ca eu să observ. Turul camerei lui Christian includea prezentarea mult îndrăgitului său adidas cu crampoane metalice și aproape că a explodat de entuziasm atunci când i-a arătat lui Rhiannon mingea cu autograful de la Matt Kemp.

Pe când o conduceam pe Rhiannon la mașină, ea a spus:

— Îmi amintiți de Kathy Bryan, mama fraților Bryan.

— Știam exact despre cine vorbește, nu numai pentru că gemenii lui Kathy erau cei mai buni jucători de tenis la dublu în acel moment, ci și pentru că eram un mare fan al cărții scrise de soțul ei, Wayne Bryan, *Raising Your Child to Be a Champion in Athletics, Arts, and Academics* („Cum să îți crești copilul să devină campion în sport, arte și științe”, n. t.). O consideram un model pe Kathy Bryan, atât ca antrenor, cât și ca părinte, pentru că susținea că sportul trebuie să rămână o plăcere pentru copii, însuflând în același timp valorile ce țin de munca asiduă și de disciplină. Sfatul pe care îl dădea Wayne Bryan părinților și antrenorilor era să nu forțeze niciodată un copil să joace dacă acesta nu vrea și să îi mențină mereu aprinsă dorința de mai mult. Înainte de a pleca, Rhiannon a spus:

— Să afirmi că micul Christian mănâncă baseball pe pâine e puțin spus.

Michael a fost îngrozit când i-am dat vestea că Charlotte îi spusese reporterei despre cum Christian pretindea că ar fi Lou Gehrig. Mihael a pufnit:

— Minunat. Toată lumea o să creadă că fiul nostru este nebun!

Atunci când a apărut articolul, pe prima pagină a cotidianului Ventura County Star erau două fotografii color ale lui Christian, iar sub ele scria cu litere de-o șchioapă: „Pasiunea nu iese niciodată din teren”. Deasupra titlului erau citate cuvintele mele: „Puștiul este cu adevărat norocos, dar nu știe încă. Pur și simplu iubește baseballul.”

Rhiannon a enumerat multe exemple care confirmau obsesia lui Christian pentru baseball și a scris despre îndemânarea lui: „Stângaciul are o postură aproape perfectă atunci când lovește cu bâta și o privire intensă atunci când execută o aruncare cu o lovitură de picior.”

A încheiat articolul citându-l pe Christian care a răspuns de ce nu vrea să renunțe vreodată la baseball: „Pentru că îmi place baseballul și pentru că vreau să joc tot timpul.”

Din fericire, nu amintise nimic de faptul că el pretindea că a fost Lou Gehrig într-o viață anterioară. Rhiannon a descris-o amuzant pe Charlotte cum se ferea de mingi în timp ce pregătea băuturi răcoritoare. Citatul lui Charlotte din articol era: „Mereu face asta. Chiar și în timpul mesei de prânz.” Eu și Michael eram ușurați că scăpaserăm ca prin urechile acului.

CAPITOLUL 9

DU-MĂ LA MECI

„Am sângerat pentru Dodgers și atunci când voi muri

Voi merge la marea echipă Dodgers din cer.”

TOMMY LASORDA

În acea vară am sărbătorit încheierea anului școlar cu o mare petrecere de aniversare a împlinirii vârstei de șapte ani de către Charlotte, la piscina locală, urmată de o reuniune familială la Lacul Tahoe. Călătoria noastră de o săptămână a fost de fapt o celebrare a aniversării celor 70 de ani ai mamei mele, ai surorii sale gemene și ai celei mai bune prietene a lor din liceu. Eram mereu nerăbdătoare să fac această călătorie la fiecare cinci ani cu familia mea extinsă, pentru că cele mai dragi amintiri le aveam de la acest lac pitoresc din munții Sierra Nevada. Deși toți cei din grupul nostru erau originari din sudul Californiei, cu timpul ne-am risipit pe teritoriul SUA, generația mea așezându-se la casei ei pentru a avea copii la rândul său.

Întâlnirea noastră în acest loc sacru cu verii și prietenii vechi ai familiei era ca un fel de întoarcere în timp. Văzându-ne copiii învățând să facă schi pe apă și sărind de pe stânci în acest lac limpede precum cristalul, exact cum făceam noi în anii '70, era supraréalist, un pic de rai pe

pământ. Timpul petrecut împreună în acest refugiu alpin îmi oferea și posibilitatea de a discuta cu cele trei verișoare ale mele, care îmi erau ca niște surori, despre pretenția lui Christian de a fi fost jucător de baseball într-o altă viață. Le-am spus cum povestirile sale începuseră exact cu un an în urmă la tabăra organizată de biserică în pădure, pe când Christian avea doi ani. A fost o surpriză plăcută atunci când verișoara mea Leanne, care deține un club de yoga în Nashville, a cochetat cu ideea că povestirile lui Christian nu erau pură fantezie. Leanne s-a adăugat imediat listei mele scurte de confidenți, care îi includea și pe Michael, pe mama și pe Cinthia.

Când ne-am întors acasă de la Lacul Tahoe, am observat o schimbare semnificativă la Christian. În zilele în care mergeam la meciurile echipei Dodgers, era mai puțin dispus să vorbească despre amintirile din viața anterioară. Faptul că era implicat în acțiunea echipei Dodgers părea să-l aducă în prezent. În loc să vorbească despre Babe Ruth și Lou Gehrig înainte de a merge la culcare, prefera să tot discute despre meciul echipei Dodgers pe care tocmai îl văzuse și să revadă fotografiile jucătorilor din galeria media a echipei. Asta m-a determinat să iau decizia de a-i duce pe Charlotte și Christian la meciurile Dodgers de mai multe ori pe săptămână în acea vară. Dorința mea de a-l face pe Christian să nu mai trăiască în trecut, ci în prezent, era motivația adevărată din spatele vizitelor noastre frecvente pe stadion.

Stadionul Dodger a devenit așa-zisul nostru Disneyland, cu o galerie de personaje la fel de pitorești pe care abia așteptam să le vedem la fiecare meci. Entuziasmul lui

Michael de a face lungul drum spre centrul Los Angelesului pentru a privi meciurile Dodgers începea să scadă, așa că prietena mea Cinthia și-a cumpărat bilet pentru întregul sezon. Era un ajutor de nădejde când trebuia să îi supravegheze pe Charlotte și Christian pe Stadionul Dodger.

Stadionul Dodger, numit familiar Chavez Ravine din cauza faliei înguste în care se află stadionul, este cel de-al treilea stadion vechi din Liga Mare de Baseball și cel mai mare stadion LMB, cu o capacitate de 56.000 de locuri. În vara lui 2012, prezența la meciul Dodgers era destul de scăzută, în ciuda eforturilor noilor proprietari de a crește entuziasmul scăzut al fanilor lăsat în urmă de fostul proprietar de la Dodgers, Frank McCourt. Asta însemna că puteam să alegem dintr-o grămadă de locuri libere chiar lângă banca de rezerve. Acolo am întâlnit galeria pitorească de personaje care au devenit o a doua familie.

Printre ei se numărau Ernest, vânzătorul de înghețată, care se plimba de cincizeci de ani pe coridoarele Stadionului Dodger cu dulciurile sale savuroase, și plasatorii prietenoși care ne-au primit cu brațele deschise la locurile din primul rând, deși știau că biletele noastre erau mult mai sus. Charlotte și Christian au căpătat un respect deosebit pentru ofițerii de poliție mereu gata să sară în ajutor, care păzeau coridoarele stadionului și te făceau să te simți în siguranță. Mai era și echipa full-time de peisagiști care se asigurau că gazonul bogat era perfect îngrijit înainte de fiecare meci. Îngrijitorul-șef al stadionului, Eric Hanson, a spus odată despre gazonul Stadionului Dodger: „Poți să îți dai seama că aici e vorba de multă știință, dar e mai mult artă.” Combinația artă-știință pe care o descria mi s-a părut foarte

asemănătoare cu însuși un meci de baseball. Și apoi mai erau și fanii Dodgers; sufletul oricărui club din Liga Mare de Baseball.

Noua noastră familie Dodgers era destul de diversă, dar singurul lucru pe care membrii ei îl aveau în comun era faptul că le curgea prin vene sânge albastru Dodgers, o sintagmă bătută în cuie de căpitanul veteran Tommy Lasorda. La vârsta de optzeci și patru de ani, Tommy Lasorda era o figură emblematică a echipei, prezent la orice meci jucat acasă, socializând cu fanii și niciodată ezitând să semneze un autograf sau să sărute un copilăș.

Cel care era în fruntea galeriei de încurajare a echipei era Hiccups Clovnul, un bărbat hispanic spre treizeci de ani care se îmbrăca precum un clovn Dodgers la fiecare meci, avea chipul pictat, un nas albastru mare, purta pantofi mari și un tricou Dodgers. Am fost atrași de la început de Hiccups din cauza oportunității de a face o poză și a felului în care îi făcea pe oameni să zâmbescă. Și totuși, ajungând să cunoaștem omul din spatele costumului de clovn, ne-am îndrăgostit de el datorită inimii sale generoase.

Hiccups era un supererou din viața reală, un om cu misiunea de a-i hrăni pe cei fără adăpost și de a le aduce bucurie pacienților bolnavi de cancer din spitalul pediatric. În plus față de jobul său full-time de la spitalul pediatric local, unde se îmbrăca precum un clovn Dodgers în pauzele sale de prânz pentru a-i vizita pe copiii care erau tratați de cancer, Hiccups aduna, o dată pe lună, sute de oameni pentru a duce pizza și haine oamenilor fără adăpost din

cartierele rău famate de la periferia Los Angelesului. În toiul vieții sale deja pline, prietenul nostru Hiccups a reușit să aibă grijă de bunica sa în vârstă de nouăzeci și nouă de ani și să ia parte la aproape toate meciurile de acasă ale echipei Dodgers.

O altă prietenie s-a legat când un fan prietenos și jovial al echipei, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, a remarcat pasiunea arzătoare pentru meci a lui Christian. Acest bărbat amabil pe nume Russell probabil că mersese în viața sa la mai multe meciuri de baseball decât majoritatea jucătorilor profesioniști de baseball. Russell era binecunoscut la Stadionul Dodger pentru motto-ul: „Nu există zile proaste”, dar și pentru tricourile sale cu teme din baseball și imprimeuri hawaiene. Uneori, când nu puteam să-l smulg pe Christian de la meci pentru a merge cu mine și Charlotte la chioșc sau la baie, Russell rămânea de pază până când mă întorceam.

Micul nostru trib s-a lărgit atunci când i-am întâlnit pe Don și Merry, un cuplu drăguț în vârstă de șaptezeci de ani care nu ratase niciun meci, și apoi am întâlnit-o și pe Rhonda, o evreică simpatică – mamă a două fete de liceu. Rhonda, care învinsese de curând cancerul, avea mai multă energie decât noi toți la un loc. Oferea fiecărui membru al fan-clubului nostru neoficial un lăntșor cu inscripția: „Rămâi pozitiv”, pe care noi îl purtam cu mândrie la fiecare meci. Eram un grup pestriț de inadaptați care păream să ne potrivim perfect.

Charlotte și Christian nu se plictiseau niciodată să cânte „Du-mă la meciul de baseball” în răstimpul exercițiilor de

încălzire sau să vâneze mingile care aterizau inevitabil în mulțime oricând era pauză pe teren. Amândoi știau pe de rost versurile imnului național și memoraseră numele și numerele jucătorilor lor preferați de la Dodgers. Christian era total fermecat de aruncătorul stângaci Clayton Kershaw. Când Clayton era pe locul de aruncare, nimic nu-i putea distra atenția lui Christian. După ce privea în direct aruncătura lui Clayton pe Stadionul Dodger, fiul nostru obsedat de baseball se grăbea să revadă la televizor meciul de îndată ce ajungeam acasă. Christian a studiat întinderea unică și răsucirea cu viteza fulgerului ale lui Clayton și a exersat iar și iar mișcările vedetei în vârstă de douăzeci și patru de ani, până când a fost capabil să-l imite perfect.

Nu credeam că admirația lui Christian pentru Clayton putea fi mai mare de-atât, dar mi-am schimbat părerea când am fost martoră la întâlnirea în persoană cu eroul grozav la un eveniment al fanilor cunoscut sub numele de Ziua Fotografiilor pe Teren. Este o tradiție a Stadionului Dodger care și-a avut debutul în anii '70, când jucătorii se întrețineau cu fanii pe teren înaintea unui meci nocturnal. Legiuni de fani se adună în jurul gardurilor temporare, în timp ce jucătorii se etalează în zona împrejmuită pentru a poza. Christian, în vârstă de trei anișori, a fost uimit atunci când l-a văzut pe Clayton făcându-și loc printre rândurile de fani și oprindu-se să pozeze.

Atunci când într-un final Clayton a apărut acolo unde ne aflam, Christian a fost atât de entuziasmat, încât a încremenit. Ca să sparg gheața, i-am înmânat lui Clayton pagina principală a publicației The Malibu Times cu titlul amuzant: „Păzea, Clayton Kershaw”. Clayton a râs și a zis:

„Am auzit de acest copil. Un prieten de-ai mei mi-a trimis un articol despre el”. Am ghicit că făcea referire la articolul lui Rhiannon din Ventura County Star în care Christian afirmase că era jucătorul său preferat. Clayton a făcut repede o fotografie și și-a continuat drumul prin mulțime.

După ce în acea zi am fost martora spiritului generos al lui Clayton, am fost curioasă să aflu mai multe despre el. Pe net am aflat despre fundația nonprofit Provocarea lui Kershaw, creată de Clayton și soția sa, Ellen, pentru a-i ajuta pe copiii orfani din cele mai sărace regiuni din Africa de Sud. Pe lângă faptul că dona 100 de dolari de fiecare dată când Clayton executa cu succes o aruncare, acest cuplu tânăr scrisese și o carte intitulată: *Arise: Live Out Your Faith and Dreams on Whatever Field You Find Yourself* („Înalță-te: Trăiește-ți credința și visurile indiferent pe ce teren te afli”, n. t.) și din vânzarea ei înființaseră un orfelinat în Zambia. Clayton și Ellen Kershaw aveau o pasiune evidentă de a-i ajuta pe ceilalți, iar Clayton părea să fie un model pe mai multe planuri.

Când am citit că familia Kershaw plănuia un eveniment barbecue tipic texan pe Stadionul Dodger în acea vară cu scopul de a strânge fonduri pentru fundație, am încercat să vorbesc cu Ellen Kershaw pentru a-mi oferi serviciile ca voluntar, dat fiind backgroundul meu de strângere de fonduri și organizare de evenimente. Oferta mea a fost bine primită, dat fiind că Ellen nu cunoștea prea bine Los Angelesul și era prima dată pentru ei când organizau un eveniment de o așa amploare. I-am cerut ajutorul prietenei mele Cinthia și amândouă ne-am petrecut luna iulie

căutând sponsori și colectând donații care să fie licitate la acel eveniment.

Evenimentul de caritate al lui Ellen și Clayton, găzduit într-un cort din parcare Stadionului Dodger, a fost un mare succes. Plăcerea lui Christian a fost să arunce mingi de tenis prinzătorului A. J. Ellis, în timp ce Clayton privea. Când A. J. a pretins că aruncarea lui Christian l-a rănit la mână, Clayton a spus: „E grozav!” și a bătut cuba cu Christian. Cireașa de pe tort a fost atunci când Clayton Kershaw a solicitat directorilor de marketing ai echipei Dodgers ca fiul meu să facă prima aruncare ceremonială. Datorită imboldului lui Clayton un băiețel a avut șansa să facă pentru prima dată în istorie o aruncare ceremonială. Christian avea să-și facă oficial peste câteva săptămâni marele debut pe movila de pe Stadionul Dodger.

CAPITOLUL 10

ARUNCAREA

„Orice minge de baseball este frumoasă. Niciun alt mic obiect nu este așa perfect ca design și utilitate. Este un obiect perfect în mâna unui bărbat. O ridici și știi pe loc care este scopul ei; este făcută să fie aruncată la mare distanță – aruncată tare și cu precizie.”

ROGER ANGELL

Anul școlar a început cu două evenimente: lui Charlotte i-a căzut un dinte în prima ei zi de școală din clasa întâi, iar Christian a executat prima aruncare ceremonială pe Stadionul Dodger în prima lui zi de grădiniță. În așteptarea acestei zile, Christian era extrem de emoționat și foarte bine pregătit pentru marele său moment pe teren. Exersase zi și noapte întinderea specială și mișcările lui Clayton Kershaw. Charlotte și Christian au dormit tot drumul până la stadion, în timp ce eu și Michael am făcut tot posibilul să nu ne gândim la toate lucrurile care ar fi putut merge prost în următoarele câteva ore. Între timp, am primit telefoane de la prieteni care erau pe drum, urmând să ne întâlnim cu ei la meciul echipei Dodgers. La sosirea noastră, am fost întâmpinați de un angajat energic de la Dodgers care ne-a condus dincolo de poarta de securitate maximă, pe teren, unde se antrenau jucătorii echipei.

Urmăriserăm acest ritual de dinaintea meciului de multe ori, dar acum era prima dată pentru Christian când trăia experiența fiind de cealaltă parte a baricadei. Se auzea muzică în timp ce jucătorii loveau cu rândul la baza finală. Pe când jucătorii din Liga Mare executau lovituri spre gradene, Christian era în spatele bazei finale, lovind mingi cu mica lui bătă de lemn. A fost încântat peste măsură atunci când Andre Ethier, unul dintre jucătorii lui preferați, a venit să dea mâna cu el. Apărătorul de la Dodgers a făcut o impresie și mai mare atunci când și-a scos bandajul de la mână ca să-i arate lui Christian bășicile pe care le avea și din pricina cărora nu se putuse antrena în acea zi la lovituri.

Charlotte îi făcuse cadou lui Christian o imensă minge de baseball cu doar câteva zile înainte de a împlini patru ani, iar Christian o adusese cu el pe teren pentru a fi semnată de eroii lui de la Dodgers. Expresia de pe chipul său a fost neprețuită atunci când Don Mattingly, managerul de la Dodgers, s-a lăsat pe vine și a semnat mingea, apoi s-a pregătit pentru o fotografie cu el. Antrenorul Mattingly și Christian au devenit imediat prieteni. Nu știam atunci că Don Mattingly jucase baseball în Liga Mare din 1982 până în 1995, fiind jucător stângaci la prima bază pentru New York Yankees, exact ca Lou Gehrig.

Stadionul fremăta de entuziasm pe măsură ce un val constant de oameni a umplut tribunele. Mulțimea adunată era mai mare decât în mod normal, deoarece primii 30.000 de fani care aveau să vină pe stadion urmau să primească un maiou imprimat cu Matt Kemp, cadoul promoțional al serii. Înainte cu câteva minute de începerea meciului, era

timpul ca micul nostru aruncător să își facă încălzirea. Am fost pe post de prinzător, în timp ce legendarul Maury Wills de la Dodgers a stat în spatele lui oferindu-i sfaturi. Între aruncări, m-am uitat în tribune, unde l-am văzut pe fostul meu șef, Magic Johnson, așezându-se lângă Tommy Lasorda, pe locul aflat lângă banca de rezerve de la Dodgers. Era semnalul care arăta că urma să înceapă ceremonia de dinaintea meciului.

Am fost extrem de tensionată atunci când prezentatorul a cerut publicului să se ridice pentru intonarea imnului național. Pe măsură ce imnul național al Statelor Unite răsuna pe stadion, îmi era greu să cred că momentul pe care îl așteptaserăm cu toții urma în sfârșit să aibă loc. Atunci când muzica s-a oprit, ecranul cel mare l-a surprins pe Christian zâmbind și făcând cu mâna, în timp ce prezentatorul a spus: „Doamnelor și domnilor, aruncarea ceremonială de deschidere din această seară va fi făcută de băiețelul de trei ani Christian Haupt. Adam Sandler l-a descoperit pe YouTube pentru rolul secundar de jucător de baseball în That`s My Boy. Este stângaci, iar jucătorul său preferat este Clayton Kershaw. Christian locuiește în Westlake Village și are bilete pentru întreg sezonul. Azi a fost prima lui zi de grădiniță. Aplauze, vă rog, pentru Christian Haupt!”

Era semnalul lui Christian de a intra pe teren. Pe când se îndepărta în fugă de cameră, pe marele ecran a apărut Clayton Kershaw făcându-și încălzirea în zona de antrenament a echipei, îmbrăcat în același echipament alb pe care îl purta și Christian. Fiul nostru se simțea ciudat de confortabil în lumina reflectoarelor și în fața celor 30.000 de

spectatori. S-a dus la locul lui de pe teren cu încredere și a zâmbit atunci când s-a aplecat în față și și-a pus mingea la spate. Pretinzând că nu ia în seamă semnalul prinzătorului, Christian și-a scuturat capul în sus și în jos, apoi dintr-o parte în cealaltă, și din nou de sus în jos. Și-a întins brațele în aer deasupra capului, întocmai ca eroul său Clayton Kershaw, apoi a aruncat mingea cu toată puterea lui. Mi s-a tăiat respirația atunci când mulțimea a ovaționat, iar prinzătorul de la Dodgers, Tim Federowicz, a luat mingea și a alergat spre Christian pentru o fotografie.

M-am întrebat dacă nu cumva, în tot entuziasmul său, Christian observase faptul că prezentatorul spusese din greșeală că avea trei ani, nefiind conștient că își sărbătorise cei patru ani împliniți cu doar câteva zile în urmă. Pe când ieșeam de pe teren ca să mergem la locurile noastre, Christian a coborât treptele spre banca de rezerve, iar Don Mattingly l-a salutat. Imediat ce ne-am alăturat prietenilor și familiei în tribune, am auzit la microfon vocea inconfundabilă a lui Vin Scully, cel care anunța trofeele echipei Dodgers. Nu am fost niciodată mai fericită să îl aud rostind cuvintele: „Să înceapă meciul de baseball!”

În dimineața următoare, am fost copleșită de mesaje vocale și SMS-uri de la prieteni care văzuseră peste tot pe internet fotografia lui Christian aruncând prima minge. Fotografia cu prima aruncare a lui Cristian făcută de Mark J. Terrill de la Associated Press (AP) a apărut printre fotografiile zilei din FOX Sports, până la ora 10 dimineața având 50.000 de like-uri pe pagina de Facebook a Ligii Mari de Baseball. Filmul de pe YouTube pe care l-am postat cu prima aruncare a lui Christian a devenit imediat popular, dar, din fericire, fiul

nostru nu era conștient de toată atenția pe care o obținea online. Articolul din FOX Sports scris de Joe McDonnell a surprins cel mai bine momentul.

Stea de cinema în vârstă de trei ani, aruncător-minune

LOS ANGELES – În seara caldă de 4 septembrie 2012, Christian Haupt a stat pe Stadionul Dodger în pantalonii săi albi Dodgers, gata pentru prima aruncare.

Stângaciul – care își modelează stilul după Clayton Kershaw – a pășit pe teren, l-a privit drept în față pe Tim Federowicz, a dat din cap afirmativ la semnalul acestuia și a aruncat. Mulțimea a înnebunit – chiar dacă mingea nu a sărit la baza finală. Federowicz a fugit până la bază, bătând palma cu Christian atunci când Haupt a ieșit de pe teren – iar ovația publicului a devenit și mai tare.

Probabil că vă întrebați deja de ce mii de fani ar aplauda cu atâta forță o aruncare ricoșată – mai ales în timpul unui meci atât de strâns. Probabil că trebuia să fiți acolo.

Christian Haupt are numai trei ani. Nu este o greșeală de tipar. Chiar are trei ani. Și cu o mișcare perfectă – cel puțin pentru un copil-minune – a aruncat mingea mai tare, mai

drept și mai departe decât majoritatea bărbaților, femeilor sau copiilor aleși să arunce prima minge în deschidere într-un sezon în Chavez Ravine.

CAPITOLUL 11

O COMOARĂ NAȚIONALĂ

„Dragostea și respectul sunt fundamentul vieții.”

TOMMY LASORDA

În timp ce așteptam ca jucătorii de la Dodgers să revină pe teren după pauza de iarnă de cinci luni, Christian viziona iar și iar înregistrările cu jocurile echipei din ultimul sezon.

Insista în continuare să poarte echipamentul de baseball și să joace baseball mai multe ore pe zi, însă cumva a încetat să ne mai roage să îi spunem Konrad Baseball. Într-o seară înainte de culcare, Christian a făcut un comentariu care m-a făcut să-mi dau seama că planul de a-i distra atenția de la povestitul vieții sale anterioare de jucător de baseball de la începutul anilor 1900 chiar funcționa. El a exclamat:

— Nu mai vreau să fiu un tip bătrân. Vreau să fiu un tip tânăr ca Matt Kemp (jucător de câmp la echipa Dodgers).

— M-am bucurat peste măsură să aud aceste vorbe ieșind din gura sa, pentru că a fost un pas în direcția corectă.

În răstimpul extra-sezonului, Christian a petrecut atât de multe ore holbându-se la fotografiile jucătorilor din galeria media a echipei, că știa chiar pe de rost numele și numerele jucătorilor din Liga Mică de Baseball. Când am auzit că echipa Dodgers găzduia un presezon FanFest în parcare Stadionului Dodger, am întrevăzut oportunitatea de a-l reuni pe Christian cu eroii săi. Aparent, cei 20.000 de fani prezenți la eveniment au fost la fel de entuziasmați ca fiul meu de întoarcerea echipei. Avea un mare zâmbet pe față pe când străbătea covorul albastru la carnavalul FanFest. Odată ce am trecut de intrare, ne-am pierdut imediat în marea masivă de oameni îmbrăcați în alb și albastru. După ce a încercat orice joc interactiv de baseball, Christian a obosit așteptând la rândurile interminabile și a întrebat dacă putem să ne retragem în parcare pentru a lovi mingi. Ideea de a ne afla într-o parcare goală, departe de mulțime, a sunat grozav, așa că am acceptat.

Am găsit un spațiu deschis în afara FanFest unde puteam să-i arunc mingi fără să-mi fac griji că mingile de burete vor lovi mașinile parcate sau persoanele în trecere pe acolo. De fiecare dată când Christian lansa o minge în aer cu bâta sa mică de lemn, își făcea obișnuitul marș victorios în jurul bazelor imaginare. Când trecea pe modul baseball, nimic nu-l putea opri. Comportamentul său serios făcea să pară că venise aici să muncească, și nu să se joace. Am repetat aceste manevre aproape o oră, până când a apărut un chip familiar din spatele gardului cu lanț din interiorul FanFest. Am fost șocată și uimită când managerul Galeriei Celebrităților de la echipa Dodgers, Tommy Lasorda, a strigat spre Christian:

— Cum te numești, fiule?

Fără să-și întrerupă jocul, Christian a răspuns:

— Mă numesc Christian.

— Îți place cu adevărat baseballul, nu-i așa? I-a întrebat Tommy.

Christian a aruncat o minge în aer cu bâta sa și a strigat:

— Da!, în timp ce alerga spre prima bază.

Tommy i-a spus asistentului său să-i aducă o pizza și s-a așezat la o masă lângă gard, ca să urmărească jocul animat

al lui Christian în spațiul de parcare liber. Când Tommy a terminat de mâncat, a pătruns dincolo de gard ca să dea câteva sfaturi practice de lovire. Acest bărbat amabil, în vârstă de optzeci și cinci de ani, căruia în mod evident îi plăceau copiii, nu era deloc aceeași vedetă care țipase la arbitri în răstimpul carierei de 21 de ani pe poziția de căpitan al echipei Dodgers din 1976 până în 1996. Tommy Lasorda s-a dovedit a fi exact opusul imaginii pe care mi-o formasem înainte de a-l întâlni în persoană.

Eu și Michael participaserăm la un eveniment în urmă cu doi ani, un tribut adus lui Sparky Anderson la Universitatea Luterană din California, unde Tommy Lasorda câștigase simpatia celor prezenți cu poveștile sale animate. Fiecare poveste se încheia cu o poantă care ne făcea să râdem până la lacrimi. Deși nu sunt sigură dacă Tommy a glumit când a spus că vrea ca programul echipei Dodgers să fie așezat pe mormântul său pentru ca oamenii să poată verifica dacă echipa joacă acasă sau în deplasare atunci când ei îi vizitează pe cei dragi la cimitir.

Povestea mea favorită a fost cea în care Tommy a relatat cum a încercat să-și încurajeze preaîndrăgita echipă care pierdea spunându-le colegilor săi că cea mai bună echipă de baseball, Yankees, pierduse în 1927 nouă meciuri la rând, or Dodgers pierduse doar șapte meciuri consecutiv. Tommy a continuat să spună că echipa Dodgers a câștigat 10 meciuri la rând după acel discurs. Când soția lui Tommy l-a întrebat dacă Yankees pierduse cu adevărat în 1927 nouă meciuri consecutiv, a răspuns:

— De unde să știu? În acel an m-am născut. A părut un exemplu bun pentru acești tipi.

Ador această poveste pentru că, pe lângă simțul umorului lui Tommy, este ilustrată și încrederea sa că succesul nu vine neapărat din a fi cel mai bun, ci din a crede că ești cel mai bun.

Aici, în spațiul de parcare liber, fostul manager al echipei Dodgers era ocupat cu antrenarea unui copil de patru anișori, în timp ce mii de fani ai echipei se aflau dincolo de gard. Când Christian lovea mingile, Tommy striga: „Doboar-o!” și „Trimite-o la plimbare! Te-ar costa zece dolari ca un taxi să meargă așa departe!”

Speram ca fiul meu să-și aducă aminte de acest moment când avea să fie destul de mare să realizeze cât de deosebit a fost. Înainte să ne despărțim, Tommy i-a întins mâna lui Christian și a zis cu autoritate:

— la arată-mi o strângere de mână fermă, fiule. Întotdeauna vom privi persoana în ochi când îi strângem mâna. Merge și un zâmbet.

Apoi Tommy a semnat mingea de baseball cu dedicația: „Pentru Christian, un viitor Dodger”. Când am auzit mai târziu de la un angajat al echipei că Tommy face o astfel de dedicație copiilor, mingea a părut și mai specială. Era felul inventiv al lui Tommy Lasorda de a insufla încrederea că totul este posibil prin muncă și ambiție.

Când i-am lăsat cartea de vizită lui Tommy, nu mi-am imaginat că voi primi un apel de la el câteva zile mai târziu. O ajutam pe Charlotte să exerseze la softball când am primit mesajul vocal de la Tommy: „Cathy, aici Tommy Lasorda. Aș vrea să vorbesc cu tine despre o chestiune – aș vrea să-l filmez pe micuțul tău balansând acea bâta. Este uimitor cum la vârsta lui poate să balanseze bâta în felul acesta și aș vrea să immortalizez asta pe film. Este în regulă pentru tine?”

L-am sunat imediat și astfel Tommy l-a invitat pe Christian să participe săptămâna următoare la antrenamentul de primăvară al echipei Dodgers în Arizona.

Câteva zile mai târziu, ne-am pus bagajele în mașină și am pornit în călătoria de șase ore spre Phoenix, Arizona. Auzisem anterior de acest antrenament de primăvară, dar nu aveam nicio idee, până ce am ajuns acolo, la ce urma să luăm parte. Această serie lungă de meciuri demonstrative este un ritual care își are începuturile în 1890, în Hot Springs, Arkansas, unde jucătorii se reunesc pentru a se pregăti pentru sezonul viitor de 162 de meciuri. Fanii baseballului din toată țara vin cu mic cu mare în această perioadă la centrul de antrenament din Arizona și Florida, în luna martie, pentru a vedea cele treizeci de echipe din Liga Mare de Baseball înfruntându-se într-o competiție amicală. Când i-am telefonat lui Tommy Lasorda pentru a-l informa că suntem în oraș, mi-a spus că vom avea o experiență frumoasă. Tommy participase la această tradiție anuală de mai bine de șaiszeci de ani.

Tommy a cerut să ne întâlnim cu el în următoarea dimineață la centrul de antrenament Dodgers de la Camelback Ranch în Glendale, Arizona. Când am ajuns la complex, a fost ușor să-l identificăm imediat pe Tommy după coada lungă de persoane care așteptau un autograf de la el. Stătea la o masă cu asistentul său și semna autograf după autograf pentru fani, în timp ce de la radioul său portabil, cu aer vintage răsună muzica lui Frank Sinatra. Când ne-a zărit în mulțime, ne-a făcut semn să ne apropiem. Tommy a pus afectuos brațul în jurul umerilor lui Christian și a întrebat:

— Ești pregătit să joci ceva baseball astăzi?

Christian a dat aprobator din cap și a șoptit „da”, dar l-am văzut la fel de agitat vorbind cu Tommy precum fusese ultima oară când stătuse în poala lui Moș Crăciun.

Tommy a spus:

— Vino cam peste o jumătate de oră și vom juca niște baseball cu Dodgers.

Un zâmbet larg i-a luminat chipul lui Christian. Acum Tommy vorbea pe limba sa.

Eu și Christian ne-am îndreptat spre o zonă cu iarbă pentru a exersa prinderea, așteptând ca Tommy să-și încheie sesiunea de autografe. Înainte să ne dăm seama, Tommy s-a

urcat în micul vehicul și ne-a cerut să i ne alăturăm. Cu Tommy pilot și Christian co-pilot, aveai impresia că sunt gemeni. Tommy purta din cap până-n picioare uniforma albă, impecabilă a echipei Dodgers pentru prima zi de antrenament de primăvară, iar Christian o purta și el pe a lui. Tommy a trecut de poarta de securitate și a ajuns pe teren unde jucătorii Dodgers se încălzeau pentru exerciții.

Tommy a așteptat până când a reținut atenția jucătorilor și apoi i-a cerut videocameramanului să-l filmeze pe Christian lovind mingile de burete cu mica sa băta. Christian a trimis o minge în zbor.

— A lovit-o bine, a zis Tommy, apoi s-a adresat lui Christian: cu lovitura asta ai făcut un home run.

După alte câteva lovituri bune cu băta, Tommy i-a spus lui Christian:

— În regulă, acum să te văd cum execuți aruncarea.

— Christian îi dădea replica standard ori de câte ori era momentul să nu mai lovească:

— În regulă, încă o lovitură.

După ce Christian și-a lăsat jos în cele din urmă băta și și-a pus mănuașă, videocameramanul l-a filmat aruncând și

prinzând mingi, în timp ce Tommy privea fascinat. I-a spus unui atacant Dodgers din apropiere:

— Puștiul are pasiune.

Christian se distra pe cînte jucând baseball în compania eroilor săi Dodgers, iar aceștia păreau să se simtă grozav privind, la îndemnul lui Tommy Lasorda, un băiețel de patru anișori jucând baseball în toiul taberei lor de antrenament de primăvară.

În următoarea dimineață, când ne-am oprit la măsuța de autografe a lui Tommy, i-a adresat cele mai încurajatoare vorbe. Tommy a pus un braț pe umerii lui Christian.

— Ți-aduci aminte toate eforturile de ieri?

Christian a dat aprobator din cap.

— Vrei să joci într-o zi pentru echipa Dodgers?

Când Christian a răspuns afirmativ, Tommy a spus cu blîndețe:

— Poți să faci asta pentru că poți lovi și prinde mingea și poți alerga. Dar cât de mult îți dorești asta? Asta contează cu adevărat. Chiar îți dorești asta?

Ascultând cu atenție, Christian avea o privire serioasă când a dat din cap afirmativ.

— Nu întotdeauna cel mai rapid om câștigă cursa sau cel mai puternic obține victoria, a continuat Tommy. Ci cel care își dorește cel mai mult asta. Dacă îți dorești destul de mult să joci pentru Dodgers și ești pregătit să depui toate eforturile, poți s-o faci.

Apoi, din senin, Christian i-a zis lui Tommy:

— Obişnuiai să joci pentru Yankees.

— Da, fiule, am făcut parte din organizația Yankees timp de un an.

Am fost uimită când Tommy a confirmat că a jucat într-adevăr pentru Yankees. Asta nu avea cum să știe Christian, nici măcar eu nu știam. Am descoperit mai târziu că scurtul răstimp petrecut de Tommy ca atacant stângaci la Yankees nu apăruse menționat în biografia sa de pe Wikipedia.

Acest subterfugiu în conversație mi-a oferit ocazia perfectă să menționez poveștile lui Christian despre viața lui de jucător de baseball din anii 1920-1930. Eram curioasă să văd ce ar putea spune Tommy despre asta. Am atacat ușor subiectul.

— Christian este un mare fan al lui Lou Gehrig. L-ați văzut vreodată jucând?

Tommy s-a aplecat spre Christian.

— O, ai ales un bun exemplu, a zis cu o voce blândă, cel mai bun. A fost eroul meu în copilărie.

— Christian asculta cu atenție.

— A fost un om bun – cel mai muncitor din baseball.

Acum am intervenit eu.

— Christian ne-a spus încă de la vârsta de trei ani că a fost Lou Gehrig, i-am spus lui Tommy. Ne-a povestit lucruri pe care nu avea cum să le știe la acea vreme, precum: „Obişnuiam să stau în hoteluri aproape în fiecare noapte” și „Călătoream cu trenul”.

Tommy a zâmbit și a spus:

— Copilul are o imaginație bogată.

Nu era exact răspunsul pe care îl speram, însă nu am avut puterea să mai dau alte explicații. Încă nu eram sigură ce atitudine să am față de ceea ce pretindea Christian, însă

ajunsesem la concluzia că anumite lucruri din viață nu trebuie neapărat să fie înțelese pe deplin pentru a fi apreciate.

Tommy și-a pus mâna pe umărul lui Christian.

— Atunci când aveam cincisprezece ani, obișnuiam să visez că eram atacant pe Stadionul Yankee. Bill Dickey era prinzătorul meu, iar Lou Gehrig era jucătorul principal pe linia de bază. Câțiva ani mai târziu, în viața mea reală, m-au chemat să arunc pentru Yogi Berra. Și așa am ajuns să fac exerciții de încălzire în boxa jucătorilor de pe Stadionul Yankee. Am zis că am fost acolo de multe ori, dar numai în visele mele.

Tommy l-a bătut pe spate pe Christian.

— Nu înceta niciodată să visezi, fiule.

CAPITOLUL 12

PUR ȘI SIMPLU ȘTIU

„Baseballul este minunat. Este sportul nostru – sportul american. Îi scoate pe oameni afară, la aer și le oferă o mai mare forță fizică. Ne eliberează de stres. E o binecuvântare.”

WALT WHITMAN

Ne-am întâlnit cu Tommy Lasorda o lună mai târziu, atunci când mi-am luat o zi liberă și i-am surprins pe Charlotte și Christian când le-am permis să se învoiască de la școală ca să mergem la Ziua de Deschidere pe Stadionul Dodger. Am luat-o pe Cinthia la ora zece dimineața ca să nu prindem traficul care în mod inevitabil s-ar fi aglomerat din pricina celor 56.000 de oameni grăbiți să ajungă pe stadion înainte de aruncarea de deschidere de la ora unu după-amiaza. Ne-am strecurat prin mulțime către locurile noastre chiar la timp pentru festivitățile de dinaintea meciului. Patriotismul plutea în aer, avioane zburau pe deasupra și sute de militari în uniformă au desfăcut steagul american, desfășurându-l pe teren.

După imnul național, Magic Johnson a ieșit de pe banca de rezerve, iar mulțimea a explodat când el s-a dus pe teren cu o minge în mână. Chiar în momentul în care Magic se

pregătea pentru aruncarea de deschidere, a fost întrerupt. Don Mattingly, managerul de la Dodgers, a alergat în teren cu unul dintre cei mai mari aruncători ai tuturor timpurilor pentru a-l elibera pe Magic de datorie. Fanii au luat-o razna atunci când legendarul aruncător stângaci Sandy Koufax a avut o aruncare perfectă.

Apoi a început meciul propriu-zis, iar Christian a fost fericit să îl vadă pe Clayton Kershaw în teren. Clayton a făcut primul home run din cariera sa în acea după-amiază și a bătut recordul în baseball, fiind unul dintre cei doi jucători din istoria baseballului care a avut o aruncare câștigătoare decisivă și a făcut un home run în Ziua de Deschidere. Mulțimea a sărbătorit victoria echipei preferate împotriva rivalilor de la Giants, pe care i-a bătut cu 4-0, în timp ce binecunoscutul cântec din anii '80 al lui Nandy Newman, „Iubesc LA-ul”, răsuna puternic pe stadion. Eram atât de prinsă în entuziasmul generat de meci, încât îmi era greu să îmi imaginez viața de dinainte de baseball.

După terminarea meciului ne-am întâlnit cu Tommy Lasorda la Clubul stadionului. Atunci am aflat și faptul că fotografia lui Christian cu prima lui aruncare, fotografia câștigătoare a lui Mark J. Terrill, se afla acum pe peretele din cabinele private ale proprietarilor stadionului. Unul dintre executivii companiei Magic Johnson Enterprises, care se afla și el în club după terminarea meciului, ne-a spus că fusese în cabinele proprietarilor ceva mai devreme în ziua aceea când Sandy Koufax văzuse fotografia înrămată a lui Christian atârând pe perete. A spus că lui Sandy îi plăcuse fotografia atât de mult, încât patronii de la Dodgers se oferiseră să îi trimită una acasă. Tommy ne-a îmbrățișat pe

mine, pe Christian, Charlotte și Cinthia înainte de a ne duce la mașină.

Ceva mai târziu am aflat că fotografia lui Christian cu prima sa aruncare atârna și în clubul stadionului, precum și în holul sediului Guggenheim Partners din Chicago. Fotografia fusese aleasă fotografia anului 2012 de revista Atlantic și de canalele ESPN și FOX Sports, însă nu ne-am imaginat nicio clipă că va apărea pe pereții stadionului sau în casa lui Sandy Koufax. Christian era un băiețel norocos.

Eu și Michael eram încă epuizați de rugămințile neîncetate ale lui Christian de a juca baseball cu el în fiecare zi, de dimineața până seara, așa că am căutat să ne răzbunăm înscriindu-l în două ligi diferite în primăvara aceea, lucru care i-a plăcut la nebunie. Cu programul de softball al lui Charlotte și cel de baseball al lui Christian, eram pe teren aproape în fiecare zi a săptămânii. Apetitul lui Christian pentru baseball era ca cel al unui câine Border Collie pentru prins mingea – incomensurabil. După ce juca baseball ore întregi afară, juca apoi în casă, aruncând mingi de tenis în perete și lovind mingi de burete peste balustrada de la etajul al doilea până se făcea ora de culcare.

Pentru a immortaliza acest moment, eu și Michael am realizat un scurt montaj cu numeroasele modalități ingenioase ale lui Christian de a juca baseball în interiorul casei, apoi am încărcat filmulețul pe YouTube. Spre marea noastră surprindere, a fost un succes imediat și a avut milioane de vizualizări. Din fericire, avariile apărute în urma baseballului de interior al lui Christian se limitau la găuri

mici în perete care erau reparate cu ușurință, la sticla crăpată a tablourilor și la numeroasele pahare prinse în raza de acțiune. Am încetat să mai folosim paharele scumpe după ce Christian i-a spart lui Michael paharul preferat din cristal pentru vin. Fără să stea pe gânduri, Christian a spus:

Tati, nu poți fi prieten cu un pahar de vin. Ia-ți altul nou.

Terenurile pe care Christian juca baseball erau același terenuri pe care am jucat și eu softball, copil fiind, în anii '70. Deși nu am avut niciodată dorința conștientă de a fi mama unui copil jucător de baseball, bucuria de a fi părinte în tribune depășea cele mai mari așteptări ale mele. Inițierea mea în clubul mămicilor din baseball a avut loc cu un an înainte, atunci când Christian lovea mingi cu bâta în aeroportul din Honolulu, în timp ce așteptam să ne îmbarcăm.

O doamnă prietenoasă a venit la mine și și-a depănat amintirile:

Îmi amintesc de zilele alea. Când băiatul meu era mic, obișnuia să facă ghemotoace din șosetele care se aflau în coșul de rufe murdare și să le arunce la perete ca să exerseze aruncarea. Acum este baseman la prima bază pentru New York Mets.

— Și-a scos cu mândrie din portofel carnetul de LMB al fiului ei Ike Davis și a spus:

Bucurați-vă de fiecare moment! Nu este un loc mai bun pentru formarea personalității decât un teren de baseball de Ligă Mică.

— Atunci nu mi-am imaginat că această distracție americană va fi o binecuvântare atât de mare în viețile noastre. Momentele petrecute pe terenurile de baseball din Liga Mică ușurau grijile cotidiene și făceau în așa fel încât părea că totul era bine în lume. Jurământul din Liga Mică, care fusese scris în 1954, însumează principiile morale ale baseballului de Ligă Mică: „Cred în Dumnezeu. Îmi iubesc țara și voi respecta legile. Voi juca cinstit și voi face eforturi să câștig. Indiferent dacă voi pierde sau voi câștiga, voi da totul.”

După încheierea sezonului, Christian a fost invitat să joace baseball într-o echipă de băieți cu vârsta de cinci-șase ani, având aceeași pasiune pentru baseball ca și el. Cele mai multe din weekendurile noastre erau dedicate meciurilor de baseball, în care băieții se dedicau trup și suflet și jucau până la cinci meciuri în două zile. Pe măsură ce baseballul ne-a acaparat viețile, am început să mergem la slujbele de duminică din ce în ce mai rar. Diminețile mele de weekend începeau acum cu împachetarea ritualică a lucrurilor necesare zilelor lungi și fierbinți. În timp ce băieții jucau câte trei meciuri de baseball pe zi, Charlotte și frații jucătorilor își omorau timpul în tribune făcând brățări colorate.

Lumea turneelor de baseball reunea familii de toate vârstele, rasele, religiile și păturile socio-economice. Am devenit

prieteni în răstimpul petrecut împreună în tranșee. Barierele care ar fi putut exista între noi într-un cadru formal nu își aveau locul aici, clădindu-se relații durabile de prietenie atât pe teren, cât și în afara lui.

Michael a făcut o impresie pe cinste la meciul de baseball dintre părinți și copii. Mai întâi, pentru că nu știa cum să prindă cu o mănușă de baseball, iar apoi pentru că nu și-a dat seama că trebuia să lase bâta după lovirea mingii. Când Michael a fost eliminat pentru că a alergat până la a doua bază cu bâta în mână, a protestat cu un accent nemțesc: „De unde era să știu asta?” Copiii și părinții au izbucnit în râs atunci când a fost clar că Michael nu glumea. După acest moment stânjenitor, și-a cumpărat o mănușă de baseball, iar Christian l-a învățat cum să prindă cu ea. Am fost fericită să fiu eliberată de unele dintre îndatoririle mele de baseball atunci când Michael a învățat cum să folosească lansatorul de mingi și a început să joace baseball cu Christian în curte. Petrecea de asemenea ore întregi lovindu-i mingi de tenis lui Christian cu o rachetă de tenis – Christian adora să se arunce după mingi ca să le prindă.

În toiuł sezonului, ritualul povestirilor înainte de culcare despre viața lui ca Lou Gehrig s-a redus tam-nisam. Cu toate acestea, acum își exprima sentimentele despre Lou Gehrig și Babe Ruth dintr-o perspectivă surprinzător de matură. Ceea ce Christian arătase cu privire la Babe Ruth prin reacții emoționale atunci când era mic, exprima acum în cuvinte cu o înțelegere mai profundă. Într-o seară când se pregătea de culcare, Christian a spus din senin:

Babe Ruth era un om gelos.

— Când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns imediat:

Pentru că nu era înrudit cu mama lui Lou Gehrig.

— Atunci nu am înțeles ce a vrut să spună, dar m-a determinat să fac din nou investigații în viața lui Lou Gehrig.

Am descoperit că Babe Ruth și Lou Gehrig, care fuseseră cei mai buni prieteni din 1925, au jurat să nu-și mai vorbească niciodată după ce mama lui Lou și Babe s-au certat în 1932. Înainte de a afirma faptul că Babe Ruth era gelos, Christian nu avea cum să știe că discuțiile dintre Lou Gehrig și Babe Ruth începuseră de fapt de la o neînțelegere dintre Babe Ruth și mama lui Lou, Christina Gehrig. Am aflat că doamna Gehrig era ca o mamă pentru Babe Ruth, care crescuse într-un orfelinat și nu avea mamă. Am citit că Babe vorbea germană cu mama lui Lou și că adora mâncarea nemțească gătită de ea. Până în 1927, Ruth devenise deja de-al casei, casă în care Lou locuia încă cu părinții săi.

Atunci când Babe s-a recăsătorit în 1929, a început să își lase fetița în vârstă de 11 ani în grija Christinei Gehrig, în timp ce el și soția sa, Claire, călătoreau. Când mama lui Lou le-a spus lui Babe și lui Claire că își neglijau fiica, a fost sfârșitul relației dintre Babe Ruth și familia Gehrig. Am citit un articol în care scria că Babe l-a pus pe Sammy Byrd,

coechipierul său de la Yankees, să îi transmită lui Lou următorul mesaj: „Să nu mai vorbești niciodată cu mine atunci când nu suntem pe teren”. Conform legendei, din acea zi, cei doi nu au mai avut nimic de-a face unul cu celălalt. Faptul că fiul meu a fost capabil să explice contextul emoțional al discuției în contradictoriu dintre Babe Ruth și Lou Gehrig, fără ca măcar să aibă acces la această informație, m-a lăsat fără replică.

Christian s-a uitat la fotografia lui Babe Ruth și Lou Gehrig unul lângă celălalt.

Chiar dacă Lou Gehrig și Babe Ruth jucau baseball împreună și se fotografiau împreună – îmi spuse el – nu își vorbeau.

— Era o declarație din cărțile de istorie a baseballului, însă Christian nu știa să citească și, prin urmare, nu avea de unde să știe un asemenea lucru. Când l-am întrebat de unde știa, mi-a răspuns:

— Pur și simplu știu.

— Christian a mai dat și alte informații despre viața lui Lou Gehrig cu o precizie uluitoare, dar acum vorbea despre Lou Gehrig la persoana a treia, și nu la persoana întâi. De exemplu, în timp ce altă dată spunea lucruri de genul „Stăteam în hoteluri și mergeam cu trenul”, acum spunea „Lou stătea în hoteluri și mergea cu trenul”.

În cercetările mele, am dat peste un interviu de la radio din 1939, în care Lou Gehrig îl aprecia pe tânărul Ted Williams din Minnesota, un jucător din Liga Mare care promitea mult. Acesta era același Ted Williams din fotografia pe care Christian mă convinsese să i-o cumpăr în Fenway Park atunci când avea doi ani. Soarta a făcut ca Ted Williams să debuteze în Liga Mare jucând împotriva celor de la Yankees pe 20 aprilie 1939. Acesta a fost singurul meci în care Lou Gehrig și Ted Williams au jucat ca adversari deoarece Lou și-a anunțat retragerea din baseball la puțin timp după aceea.

În vara aceea am mai făcut o descoperire, una încă și mai ciudată, atunci când am observat o asemănare remarcabilă între Christian și Lou Gehrig în ceea ce privește tehnica de lovire. Atunci când i-am arătat lui Michael un filmuleț pe YouTube cu Christian în primul său turneu de baseball și l-am comparat cu filmări ale lui Lou Gehrig jucând baseball, a fost de acord că asemănarea era incontestabilă. Atât Christian, cât și Lou stăteau la bază cu cotul ținut în față perfect întins, și nu ușor îndoit ca la majoritatea atacanților. Am mai observat și o altă asemănare în felul unic în care atât Christian, cât și Lou Gehrig alunecau la baze cu un braț în aer și celălalt trăgându-l la spate.

Uitându-ne la filmulețul de pe YouTube cu primul turneu de baseball al lui Christian, am observat pentru prima dată că și-a dat jos casca imediat după ce a marcat și a fluturat-o în aer, exact ca Lou Gehrig, care obișnuia să își încline șapca în fața publicului după ce făcea un home run. Toți ceilalți copii și-au dat jos căștile de protecție după ce au intrat în zona băncii de rezerve. Deși Lou Gehrig fusese un aruncător

de top la Universitatea Columbia, nu existau filmări cu el pe YouTube, prin urmare nu am putut compara stilurile de aruncare. Cu ocazia zilei de naștere a lui Christian în august 2013, când a împlinit cinci ani, am aranjat în așa fel încât să aibă o aruncare de deschidere în cadrul meciului cu Reno Aces din Liga Mică de Baseball atunci când am fost în vizită la niște prieteni la Lacul Tahoe. Nimic nu i-a plăcut mai mult lui Christian decât să fraternizeze cu jucătorii „mari” de baseball. În ciuda faptului că se procopsise cu o tuse urâtă din cauza incendiilor din apropierea pădurii naționale Tahoe, Christian a mărșăluit pe teren și a dat totul din el. După prima aruncare, a trebuit să îl târâm pur și simplu departe de noul său prieten, managerul Brett Butler de la Reno Aces, care s-a nimerit să fie un fost stângaci de la Dodgers. Așii erau în avantaj la începutul celei de-a treia reprize, când eu și Michael am observat că fiul nostru respiră din ce în ce mai greu. Combinația dintre altitudinea înaltă și fum era mai mult decât puteau duce plămânii lui fragili.

Buna mea prietenă Mela, care locuia în apropiere, s-a oferit să îi ia pe Michael și pe Charlotte la hotelul-cazino Circus-Circus, iar eu l-am dus pe Christian la camera de urgențe a Centrului Medical Regional Saint Mary. Privindu-mi fiul cum se chinuia să respire și văzând cum inima stă să-i sară din piept era ceva cu care mă obișnuisem de-a lungul celor cinci ani. Cu toate acestea, îmi sfâșia inima de fiecare dată. Christian era lipit de mine și cu teamă în ochi, în timp ce medicul de la urgențe îi administra steroizi ca să-i ușureze respirația. Atunci când starea lui a fost stabilă și a fost externat de la camera de urgențe, am jurat să fac tot ce îmi stătea în putință să împiedic să se mai întâmple așa ceva vreodată.

A doua zi am luat din nou cartea lui Carol Bowman, *Children's Past Lives*, și am recitit e-mailul pe care mi l-a trimis. Carol îmi sugerase în e-mail faptul că era posibil ca problema de respirație pe care o avea Christian să aibă legătură cu moartea tragică a lui Lou Gehrig cauzată de SLA. M-am speriat atunci când am descoperit că cea mai des întâlnită cauză a morții în rândul persoanelor care suferă de SLA este sufocarea. Mi-am amintit că dr. Ian Stevenson de la Facultatea de Medicină a Universității din Virginia avea o teorie asemănătoare.

Cercetările făcute de dr. Stevenson au arătat faptul că majoritatea cazurilor de copii care își aminteau viețile anterioare includeau morți premature din cauze nenaturale în viețile anterioare. Carol Bowman a mers mai departe cu datele științifice, sugerând faptul că amintirile spontane din viața anterioară pe care copilul le trăiește pot fi modalitatea sufletului de a-și rezolva „treburile neterminate” din viața anterioară. Credea că se putea ajunge la vindecare și împăcare prin simpla recunoaștere și acceptare a amintirilor din viața anterioară ale copilului. Chiar dacă ideea unei probleme de sănătate cauzate de moartea tragică într-o viață anterioară mi se părea total irațională, eram dispusă să iau în calcul orice ar putea ajuta la vindecarea fiului nostru. Încercasem deja orice tratament rațional împotriva astmului lui Christian sub supravegherea celor mai buni medici pediatri pe probleme pulmonare din California de Sud.

Combinăția dintre criza de astm a lui Christian și revenirea la suprafață a amintirilor din viața anterioară a creat ocazia perfectă. M-a determinat să cer sfatul profesional al dr. Jim Tucker, directorul actual al Secției de Studii Perceptive din

cadrul Facultății de Medicină a Universității din Virginia înființate de dr. Ian Stevenson în 1967. Am fost încântată când dr. Tucker s-a oferit să vină până în California și să se întâlnească cu noi.

CAPITOLUL 13

BUNUL DOCTOR SOSEȘTE ÎN ORAȘ

„Din țărână te tragi, în țărână te întorci,

Dar putrezirea nu atinge și sufletul.”

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

Până acum doi ani, scepticismul din mine ar fi fost scandalizat de menționarea cuvântului „reîncarnare” sau „parapsihologie”, și iată-mă acum așteptând cu nerăbdare sosirea cercetătorului de renume din domeniu. Poate că venise și ziua în care eu și Michael să primim în sfârșit răspunsuri la întrebări care ne preocupaseră în ultimii doi ani și jumătate.

Jim B. Tucker, doctor în medicină, profesor la Secția de Psihiatrie și Științe Neurocomportamentale a Facultății de Medicină de la Universitatea din Virginia, era cea mai mare speranță a noastră pentru o explicație rezonabilă a ceea ce se petrecea cu fiul nostru. Încă ne reveneam din trauma insinuării pastorului nostru că fiul nostru era posedat de spiritul unei persoane decedate. Primul meu apel către dr. Tucker cu câteva luni în urmă a fost o rugămintă de a ne ajuta în încercarea noastră de a înțelege comportamentul straniu al fiului nostru de cinci anișori.

Când a apărut în 2013 cartea dr. Tucker, *Return to Life: Extraordinary Cases of Children Who Remember Past Lives* („Întoarcere la viață: Cazuri extraordinare de copii care își reamintesc viețile anterioare”, n. t.), am devorat-o din scoarță-n scoarță în doar două zile. Este o evidență sinceră, analitică a mai multor cazuri pe care dr. Tucker le-a investigat personal folosind metodologia științifică strictă instituită de predecesorul său, dr. Stevenson. În fiecare caz, obiectivul dr. Tucker a fost să determine ce a spus copilul, cum au reacționat părinții acestuia, dacă declarațiile copilului se potriveau cu viața unei anume persoane decedate și dacă respectivul copil ar fi putut să primească

informațiile în cauză pe căi obișnuite, precum cărți, filme sau conversații pe care le auzise.

Citind despre alții copii americani cu părinți ca noi, care nu credeau în reîncarnare înainte de propria lor experiență, asta m-a inspirat să îi trimit un e-mail dr. Tucker în care descriam în linii mari declarațiile și comportamentele ciudate ale lui Christian. Faptul că familiile amintite în cartea dr. Tucker au avut opțiunea de a-și schimba numele pentru a-și proteja identitatea ne-a ajutat să ne depășim temerile de a-l invita pe dr. Tucker la noi acasă pentru a-l intervieva pe Christian. Ultimul lucru pe care îl voiam era să distrugem viața fiului nostru prin aflarea secretului nostru de familie de către copiii de la locul de joacă sau de pe terenul de baseball.

Jim ne-a spus că este imperativ să ne viziteze pentru că fiul nostru se apropia de vârsta la care amintirile și comportamentul asociat încep să se piardă în cazul majorității copiilor care își amintesc viețile anterioare. Am fost puțin îngrijorată că rataserăm deja perioada la care se referea dr. Tucker pentru că fiul nostru spusese recent, înainte de culcare: „E greu să-mi amintesc când eram un jucător înalt de baseball pentru că Dumnezeu mi-a dat acum un creier nou”. Imaginile însuflețite pe care ni le împărtășise se încețoșau în mintea sa precum detaliile dintr-un vis pe care încerca să le surprindă până să se facă pierdute în neant.

Dr. Tucker, care preferă să i se spună Jim, a bătut la ușa noastră la 9.00 dimineața, miercuri, 2 aprilie 2014, după

cum promisese. Zburase spre Los Angeles cu o noapte în urmă și urma să se întoarcă în Virginia după întâlnirea noastră. Christian a sărit până la ușă, dar a așteptat s-o deschid eu. Șovăiala lui se datora parțial încuietorii pe care o puseserăm în partea de sus a ușii, mult deasupra înălțimii sale, dar mai ales faptului că era emoționat de întâlnirea cu dr. Tucker. În condiții normale, ar fi smuls un scaun din sufragerie ca să deschidă chiar el ușa. Am fost întâmpinați de un bărbat cu voce blândă, zâmbet generos și un accent sudic subtil, o reminiscență a copilăriei sale din Carolina de Nord, unde a fost crescut ca baptist sudic.

Când Michael s-a întors după ce a lăsat-o pe Charlotte la școală, a dat mâna cu Jim și s-a scuzat pentru biroul său improvizat din sufrageria noastră. Deși era la fel de curios ca mine în ceea ce privește evaluarea fiului nostru de către dr. Tucker, lui Michael îi plăcea să pretindă că această „chestiune a vieții anterioare” îmi aparținea mie, și nu lui. În realitate, și eu, și Michael am găsit consolare în faptul că Jim avea un background religios similar cu al nostru. În mod ciudat, ne făcea să ne simțim mai puțin vinovați în privința ideii că fiul nostru trăise anterior.

Jim a venit cu un script al declarațiilor lui Christian, pe care îl încropise din schimburile noastre de e-mailuri care duseseră la vizita sa. Era foarte metodic, științific și blând în abordarea sa, gen Mister Rogers. După ce ne-am prezentat, Jim a sugerat să jucăm puțin baseball afară, în fața casei, pentru a-l face pe Christian să se simtă în largul său. Jim și-a pus o mănușă de baseball pentru un joc de prindere și nu a durat mult ca toți trei să fim implicați într-un meci de baseball în toată regula drept în stradă. Christian abia dacă

a observat că Jim îl interviewa, în timp ce eu alergam în jurul bazelor, iar ei încercau să mă scoată afară.

— Ce îți gătea mama ta când erai un jucător înalt de baseball? a întrebat Jim.

— Știe ea, arată Christian spre mine, pentru că a fost mama mea când eram Lou Gehrig.

Era puțin ciudat pentru că nu îi spuseseș dr. Tucker că fiul meu credea că am fost mama lui într-o viață anterioară, dar nu a părut surprins de remarcă. Era o conversație care i s-ar fi părut ciudată oricui, nu însă și lui Jim, care cunoștea foarte bine lucrurile astea.

Cum era de așteptat, lui Christian îi era rușine să vorbească cu un străin despre viața lui anterioară ca Lou Gehrig. De fiecare când Christian vorbise despre faptul că fusese un jucător înalt de baseball într-o altă viață, asta se petrecea chiar înainte de a adormi noaptea sau imediat după ce se trezea. Credeam că șansele de a dezvălui vreo informație nouă în acest moment erau minime. Dr. Tucker îmi spusese că nu se așteaptă niciodată să dezvăluie noi informații într-un interviu pentru că reamintirile dintr-o viață anterioară nu pot fi forțate pe moment. Spusese de asemenea că mulți copii din cazurile pe care el și Ian Stevenson le studiaseră au vorbit despre amintirile lor dintr-o viață anterioară când erau somnoroși. În ciuda faptului că fiul nostru era departe de a fi somnoros, Jim a continuat să-i pună întrebări după ce ne-am mutat jocul exterior de baseball în sufragerie. Apoi a venit întrebarea pe care eu am considerat-o îngrijorătoare.

— Îți aduci aminte cum ai murit? l-a întrebat Jim pe Christian.

Nu-l mai întrebasesem înainte despre moarte, așa că era un teritoriu nou pentru mine. Răspunsul lui Christian m-a șocat mult mai mult decât întrebarea lui Jim. Pe un ton realist, Christian a replicat:

— Corpul meu a încetat să funcționeze și nu am mai simțit nimic.

— Și apoi ce s-a întâmplat? a întrebat Jim.

Christian a aruncat o minge de tenis în perete, deasupra scării, s-a aruncat s-o prindă și a răspuns:

— După ce am murit, am devenit Christian.

A aruncat o altă minge, a alergat la aterizare ca s-o recupereze și apoi a zis din senin:

— Am ales-o pe ea să fie mămica mea și apoi ea a îmbătrânit.

— Când ai ales-o? a întrebat calm Jim.

— Când s-a născut.

— Îți aduci aminte unde erai când ai ales-o?

Fără nicio ezitare, Christian a zis:

— În cer.

Am încercat din răputeri să-mi păstrez calmul, iar acum aveam și eu o întrebare.

— Ce s-a întâmplat de când m-ai ales să îți fiu mamă și până când am „îmbătrânit”?

A dat din umeri și a zis:

— Nu știu. Nu-mi amintesc.

Tocmai când începeam să cred că fiul meu inventa toată chestia asta, Jim m-a uimit zicându-mi:

— Amintirile pe care copiii le povestesc din răstimpul dintre vieți par adesea incomplete, însă mulți copii din cazurile pe care le-am studiat își amintesc că și-au ales părinții.

Jim a continuat să spună că răspunsul lui Christian de a fi fost „în cer” era în concordanță cu povestirile altor copii care pretinseseră că și-au ales părinții înainte de a se naște. Această revelație neașteptată mi-a oferit o nouă perspectivă

asupra vieții și morții. Era prima dată când luam în considerație posibilitatea că alegem să ne naștem și chiar ne putem alege părinții.

În timp ce Christian și-a continuat rutina baseballului de interior, eu și Jim ne-am scuzat, ca să discutăm concepte mai exotice din cartea sa, precum fizica cuantică și rolul sufletului în conștiința umană.

— Te poți gândi la corpul omenesc ca la un radio, a zis dr. Tucker.

— Și-a plesnit palmele simulând o explozie și a zis:

— Dacă trănțești radioul, își pierde capacitatea de a mai furniza muzică. Și totuși, asta nu înseamnă că undele radioului au dispărut. Doar că nu mai e nimic care să le recepteze.

— Aha! Așadar, atunci când corpul moare, sufletul încă există într-o formă pe care nu o putem vedea?

Jim a dat aprobator din cap.

— Exact!

I-am spus lui Jim că eram intrigată mai ales de un caz pe care îl descrisese în cartea sa, *Return to life*, despre un

băiețel care își amintea că, într-o altă viață, a fost legendarul jucător de golf Bobby Jones. Acest studiu de caz îmi era foarte familiar pentru că acest geniu de șapte anișori le spusese părinților săi că a fost Bobby Jones când era „mare”. Băiatul și-a surprins din nou părinții atunci când a dat detalii corecte din punct de vedere istoric despre viața lui Bobby Jones, detalii la care nu avusese acces, la fel ca revelațiile lui Christian despre viața lui Lou Gehrig. Acest copil a demonstrat și abilități excelente de a juca golf care depășeau cu mult vârsta sa, câștigând la vârsta de șapte ani 41 din 50 de campionate de juniori, în timp ce concura cu copii mult mai mari ca el. Cealaltă asemănare stranie era faptul că Lou Gehrig și Bobby Jones – născuți în 1903, respectiv 1902 – avuseseră amândoi o stare de sănătate precară care a dus în cele din urmă la moarte.

Știam din cartea dr. Tucker că, pentru cercetări, Secția de Studii Perceptive a Universității din Virginia nu ia în considerație, în general, cazurile de copii care susțin că au fost persoane faimoase, pentru că există o mare probabilitate ca aceștia să obțină informații din cărți, filme sau conversații. Dr. Tucker a spus că amestecul de amintiri ale acestui tânăr jucător de golf și talentul său unic pentru golf l-au făcut să accepte faptul că este o reamintire validă dintr-o viață anterioară, în ciuda faptului că Bobby Jones a fost o persoană faimoasă.

Eu și Michael nu îl considerasem niciodată pe Christian un copil-minune în sensul tradițional al cuvântului, dar părea să fi venit pe lume cu un fel de „reamintire”.

În teoria sa asupra reminiscenței, Platon afirma: „cunoașterea asimilată cu ușurință este rezultatul a ceea ce Sinele a acumulat și purtat într-o viață anterioară, așa că revine cu ușurință”. I-am spus dr. Tucker despre o teorie pe care o întâlnisem la Edgar Cayce, faimosul mistic creștin, conform căreia mulți copii-minune cu un talent mult peste vârsta lor se nasc cu o reamintire conștientă a acestei abilități care se dezvoltase într-o viață anterioară. I-am spus că citisem despre faptul că Edgar Cayce a remarcat veridicitatea acestei teorii mai ales în cazurile în care un copil se naște într-o familie lipsită de afinități pentru talentul respectiv, precum George Frideric Handel, care a dovedit talent muzical de timpuriu și a devenit un muzician iscusit, în ciuda faptului că îi fusese interzis de către părinții lui să cânte la vreun instrument muzical. Jim mi-a spus că mentorul său, dr. Ian Stevenson, întâlnise mulți copii din cazurile sale care dovedeau abilități ce păreau să vină dintr-o viață anterioară. Nu eram complet pregătită să atribui abilitățile timpurii de baseball ale lui Christian unei vieți anterioare, dar începea să pară o explicație plauzibilă.

În timp ce dr. Tucker își strângea servieta, am prins momentul să-i spun lui Jim despre îngerul Lailah din Talmudul Babilonian și cum acesta face să dispară amintirile sufletului de dinainte de naștere apăsând buza copilului și spunând „șșșș”.

— Îmi place să cred că îngerul Lailah nu a apăsat destul de tare pe buzele anumitor copii, i-am spus eu lui Jim, așa că ei vin în această viață cu amintiri sufletești dintr-o viață anterioară.

Apoi Jim a amintit de povestea Râului Uitării din Republica lui Platon. Dr. Tucker a spus că mulți greci antici credeau că sufletele erau făcute să bea din Râul Uitării înainte de a se reîncarna, în așa fel încât să nu-și mai amintească viețile anterioare.

— Această amnezie servește un scop anume pentru că îi permite individului să se imbarce în noua viață neîmpovărat de ecourile trecutului, a zis el.

L-am întrebat pe Jim dacă avea vreo teorie de ce majoritatea copiilor care își amintesc viața anterioară invocă viețile unor indivizi care au murit de tineri.

— Faptul de a fi murit de tânăr într-o viață anterioară mărește probabilitatea ca un copil să vină pe lume cu amintirile dintr-o viață anterioară.

— Printre cele 2500 de cazuri documentate la Universitatea din Virginia despre copii care își amintesc viețile anterioare, vârsta medie de deces în viața anterioară este de 28 de ani. Dr. Tucker a explicat că „sfârșitul vieții anterioare tinde să fie precum un vis care se termină prematur”.

El a spus că cea mai bună analogie care descrie ceea ce se petrece cu acești copii este de a ne imagina că sunt treziți brusc din toiul unui vis și apoi adorm din nou repede pentru a-și continua același vis în următoarea viață. Dr. Tucker crede că legăturile emoționale sau problemele

emoționale nerezolvate pot influența întoarcerea individului la vis sau la următoarea viață.

— E chiar obișnuit ca un copil să se întoarcă la aceeași familie dacă sunt legături emoționale puternice sau nerezolvate cu membrii familiei din viața anterioară, a explicat el. În anumite cazuri familiale, copiii par să se întoarcă la același vis pentru a continua povestea cu familia lor, într-un rol diferit.

Cel mai promițător element din cartea dr. Tucker, *Return to life*, era că, în fiecare caz, venea un moment în care amintirile din altă viață ale copilului încetau. Când am discutat acest subiect cu Jim, el a spus:

— Vedem adesea comportamentele asociate dispărând și ele în momentul în care copilul atinge vârsta de șase, opt ani cel mult.

Vorbele sale mi-au dat speranță. Tânjeam după ziua în care Christian avea să îmi spună cuvintele pe care un copil din cartea lui Jim le spusese mamei sale: „Mami, vreau să fiu eu, și nu vechiul eu”. Christian arătase un progres în acea direcție atunci când spusese că vrea să fie „un tip nou precum Matt Kemp”, dar nu ajunsese chiar acolo.

Aveam un exemplar al cărții scrise de el, iar Jim mi-a făcut onoarea de a o semna cu dedicația: Cathy, îți mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit povestea lui Christian.

I-am mulțumit lui Jim pentru călătoria făcută, iar Michael s-a dezlipit și el de la computer pentru a-și lua la revedere. După ce l-am îmbrățișat în semn de apreciere și încurajându-l pe Christian să facă același lucru, am spus:

— Consider abordarea ta științifică a subiectului reîncarnării încurajatoare, pentru că nu pare neortodox și neconvențional precum regresiiile în alte vieți despre care am citit, în cadrul cărora oamenii sunt supuși hipnozei pentru a-și accesa amintirile din viețile anterioare.

Jim m-a surprins zicând:

— Multe din regresiiile hipnotice par să fie fanteziste, însă sunt câteva cazuri rare în care oamenii au furnizat informații precise din trecut care sunt greu de explicat.

Auzind această fărâmbă de optimism despre regresiiile în altă viață de la cineva pe care îl consideram foarte inteligent și rațional m-a pus pe gânduri. Să îi dau o șansă acestei regresii în altă viață? Mintea îmi era încă zdruncinată de revelația nouă a lui Christian că mă alesese ca mamă atunci când m-am născut și de confirmarea lui Jim că mulți copii care își aduc aminte de viețile anterioare își reamintesc și de a-și fi ales părinții. O prietenă veche de-ale mele pe nume Tracy mă încurajase să fac o regresie într-o altă viață încă de când îi povestisem că fiul meu insistase că fusesem mama sa atunci când era Lou Gehrig, dar nu mă gândisem serios s-o fac până în acest moment.

În acea noapte l-am întrebat în joacă pe Christian atunci când l-am pus în pat:

— Oamenii pot alege dacă vor să revină ca oameni sau ca animale?

Zâmbind larg, el a răspuns:

— Desigur că nu, mami! Dumnezeu decide asta. Dar poți să îți alegi părinții.

Următorul comentariu al lui Christian mi-a dat serios de gândit. A spus cu încredere:

— Și totuși nu e o situație de conversație, pentru că nu există cuvinte.

CAPITOLUL 14

TE VOI GĂSI

„Nu te lăsa marcat de despărțiri. Este nevoie de o despărțire pentru ca apoi să vă puteți întâlni din nou. Și reîntâlnirea, după momente sau vieți, este un lucru sigur pentru cei ce sunt prieteni.”

RICHARD BACH

Ceea ce a spus dr. Tucker, și anume că cei mici își aleg părinții înainte de a fi aduși pe lume, mi-a rămas întipărit în minte și m-a determinat să o sun pe prietena mea bună Tracy și să-i cer sfatul. Tracy era persoana la care apelam când era vorba de orice chestie ciudată, mistică. Ea și soțul ei, Jeff, se numărau printre prietenii în care aveam încredere atunci când era vorba de subiectul amintirilor din viața anterioară ale lui Christian. De-a lungul prieteniei noastre de cincisprezece ani, Tracy își petrecuse timpul liber practicând yoga, meditând și făcând bijuterii din mărgele, în timp ce eu eram ocupată cu tot felul de activități, lucrând peste program și prinsă între numeroase obligații sociale. Faptul că eram persoane total opuse a creat o forță de atracție care ne-a întărit și mai mult prietenia de-a lungul timpului. În timp ce eu eram maestră în a fi în permanentă mișcare, atât cu trupul, cât și cu mintea, de parcă un singur moment de relaxare m-ar fi dus la pieire, Tracy era în

căutarea păcii și a liniștii. Se baza pe intuiție, în timp ce eu mă bazam pe fapte. Se întâmpla ca Tracy să fie și singura persoană din viața mea care știa ce înseamnă regresia în vieți anterioare. Nu numai că știa ce înseamnă, dar a și trăit experiența unei astfel de ședințe.

Atunci când am sunat-o pe Tracy să-i spun că eram deschisă la ideea unei regresii, s-a arătat foarte surprinsă. Fusesem foarte clară în conversațiile noastre anterioare atunci când îi spuseseam că regresia hipnotică era pentru mine echivalentul unei ședințe de spiritism sau al mersului la ghicitoare – un mare nu în Biblie. Nu numai că era în contradicție cu credința mea creștină, dar mi se părea și lipsit de sens. Atunci când Tracy mi-a sugerat să îl vizitez pe prietenul ei Jeroen, scepticismul mi-a depășit curiozitatea. De-abia în momentul în care l-am auzit pe Christian spunându-mi că m-a ales pe mine să-i fiu mamă m-am hotărât să iau în calcul sugestia lui Tracy de a-l contacta pe Jeroen.

Simțind că eram în sfârșit pregătită pentru așa ceva, Tracy a spus:

— Dacă te hotărăști să faci o ședință de regresie, te poți baza sigur pe Jeroen. Este o persoană bună și am încredere în el.

După ce am ținut legătura cu Jeroen prin mesaje vocale, m-am obișnuit cu accentul lui olandez și am reușit cu succes să-mi fac o programare pentru miercurea următoare la ora 10.30.

Ziua a început ca orice altă zi de miercuri – m-am trezit de dimineață la ora 5.00 ca să merg pe bicicletă timp de 60 de minute, să îmi verific e-mailurile, să fac un duș rapid, să îmi hrănesc copiii, să îi spăl și să fim gata până la 8.15, toate acestea fiind urmate de 45 de minute de voluntariat la grădinița lui Christian. Fără să-i spun lui Michael unde mă îndreptam sau ce plănuisem să fac, m-am dus într-o suburbie de pe lângă centrul Los Angelesului ca să mă întâlnesc cu omul cunoscut pe Instagram ca fiind „Jeroen este iubire”. Am considerat că cel mai bine era să aștept să-i spun lui Michael despre mica mea aventură până în momentul în care știam exact în ce mă băgam.

Faptul că eram agitată în momentul în care am bătut la ușa terapeutului Jeroen de Wit e puțin spus.

Chiar dacă nu îmi băusem cafeaua în acea dimineață, așa cum se recomanda în cele patru pagini din ghidul de dinaintea ședințelor, inima îmi bătea mai repede decât de obicei. Deoarece în ghid se menționa faptul că ședința putea dura până la cinci ore și necesita o perioadă de recuperare, îmi anulasem toate întâlnirile din acea zi – cu excepția unui meci al celor de la Dodgers din seara aceea la care aveam să merg cu familia. În document apăreau scrise următoarele cuvinte: Vă veți simți ca și cum v-ați fi întors dintr-o călătorie uimitoare, vizitându-vă viețile anterioare, și este cel mai bine să vă acordați puțin timp până să vă întoarceți la realitatea de zi cu zi înainte de a încerca să rezolvați vreo problemă sau să aveți vreo activitate fizică intensă. Chiar dacă nu credeam cu adevărat, am intrat în joc.

După ce am ciocănit la ușă, am fost întâmpinată de un bărbat cu o fire blândă și un zâmbet larg, cu gropițe în obraji și ochi albaștri strălucitori care păreau să lumineze din interior. Jeroen locuia la ultimul etaj al unei case construite pe un deal și își conducea afacerea din biroul său de la parter. M-a poftit în camera de la parter, care era mobilată cu două scaune și o masă mare de masaj – masa pe care, probabil, aveam să îmi abandonez conștiința. În acel moment mi-am dorit să îmi fi făcut mai bine o programare la masaj. Nu știam că urma să mă îmbarc în cea mai fascinantă călătorie hipnotică în timp pe care mi-am putut-o imagina.

M-am uitat prin încăpere încercând să descopăr indicii despre omul care avea să mă ghideze în curând folosind Tehnica de Vindecare prin Hipnoză a lui Dolores Cannon (TVH). Pe pereți se aflau fotografii uluitoare pe care le făcuse în natură Jeroen, iar încăperea emana aceeași căldură ca și proprietarul ei. Jeroen m-a poftit să iau loc, semn pentru pisica lui alb cu negru că era timpul să urce scările.

— Nu obișnuiesc să fac astfel de lucruri..., au fost primele cuvinte pe care le-am rostit, de parcă mărturiseam un păcat.

— A ascultat cu atenție în timp ce am început să-i explic motivul vizitei mele și dorința mea de a-l înțelege mai bine pe Christian. Apoi a spus:

— Este important să ai o minte deschisă și să renunți la așteptările legate de viața pe care dorești să o vizitezi. Este

imposibil să prezicem ce viață va alege subconștientul tău să exploreze.

— Conversația noastră de dinaintea ședinței a devenit mai mult o ședință de terapie pe măsură ce i-am spus cum întreaga experiență cu Christian și legătura lui cu Lou Gehrig m-a făcut să reflectez asupra doctrinelor credinței cu care am crescut. Jeroen m-a ajutat să mă destind și, până la încheierea conversației, mă simțeam deja confortabil și sigură că eram pe mâini bune.

În încheierea presesiunii, Jeroen a spus:

— Nu îți face griji încercând să îți minte ceea ce vezi, auzi sau spui deoarece am să îți dau înregistrarea audio a ședinței noastre.

A aprins puțină salvie și a împrăștiat fumul în cameră și în jurul meu. Deși nu știam care era rostul acestui ritual, nu avea de ce să strice. Am respectat recomandarea lui Jeroen de a mă duce la toaletă, căci mi-a spus că era foarte probabil să fiu în stare de hipnoză mai multe ore. Apoi m-am urcat cu grijă pe masa de masaj și am închis ochii.

După hipnoza indusă, Jeroen a întrebat cu blândețe:

— Unde ești?

În minte au început să apară pe rând imagini. Ceea ce a debutat ca o priveliște de ansamblu asupra unui cartier aglomerat din suburbii, mărginit de copaci, a devenit apoi mai clar, până când m-am trezit stând în fața unei sobe din bucătăria apartamentului meu „nu foarte luxos”.

Ce simți? Întrebă Jeroen.

— Am sentimentul că sunt mamă. Mă tot simt atrasă spre bucătărie.

Mi-a cerut să mă uit la mână, iar eu am chicotit descriind-o ca fiind „albă și grasuță”.

Stând întinsă pe masă cu ochii închiși, aveam senzația că mă aflu în alt corp, unul cu greutate. Am descris senzația de „greutate pe chip, greutate în stomac, în brațe”. În același timp, mintea îmi era coerentă și se îndoia de validitatea cuvintelor care îmi ieșeau pe gură. Simțeam ca și cum eram două persoane în același timp – persoana din corpul greu pe care o descriam, dar și un observator sceptic. Și mai ciudat era faptul că vorbeam pe un glas pe care cu greu îl puteam recunoaște ca fiind al meu, folosind cuvinte și o gramatică total diferite de felul meu de a vorbi. Atunci când Jeroen mi-a cerut să îmi privesc picioarele, m-am uitat mai jos de șorțul și rochia mea lungă și m-am văzut purtând cizme mari, maro, despre care am spus că sunt „pentru muncă”.

— Locuiești cu alți oameni în casă? a întrebat Jeroen.

— Două persoane – un băiat și un bărbat.

I-am descris stând la masă și am spus:

— Bărbatul pare să fie dezinteresat. Își vede de-ale lui.

— Ce simți pentru băiat?

M-am simțit cuprinsă de fericire și am zâmbit cu tot chipul.

Îl iubesc.

— I-am spus ceea ce am văzut cu ochiul minții: băiatul purta cizme, șosete lungi, pălărie și pantaloni trei sferturi. Am mai spus:

Este chipeș. Probabil că are vreo nouă ani.

— Cum îți spune băiatul?

Râzând, am răspuns:

— Mama.

— M-a întrebat apoi cum mi se adresează bărbatul și am râs chiar mai tare când am spus „mama”. În acel moment,

mintea mea sporovăia undeva în fundal, spunându-mi că nu se putea ca un bărbat să-i spună soției sale „mamă”. Și totuși, chiar în timp ce mă îndoiam de asta, m-au copleșit senzațiile și înțelegerea aproape viscerală ale acestei „alte” vieți. (În ciuda tuturor așteptărilor, exact la un an după ședința cu Jeroen, am dat peste un articol dintr-un ziar din 1933 în care tatăl lui Lou Gehrig era citat spunându-i soției lui „mamă”).

I-am spus lui Jeroen că soțul meu își petrecea majoritatea timpului acasă și fuma deseori pipă așezat pe scaunul mare și negru din sufragerie, lângă „o sobă veche cu plită”.

Atunci când Jeroen m-a întrebat despre băiețelul meu pentru a doua oară, m-am simțit plină de mândrie atunci când am spus:

Este un băiat bun.

— Ce îi spui atunci când îl îmbrățișezi?

Am mormăit:

— *Meine Liebe!* („Iubirea mea”, n. t.) *Ca în germană... îi place să se distreze și să se joace – muncește din greu.*

— Întrebările lui Jeroen au localizat casa într-o suburbie din afara New Yorkului, departe de apă, iar noi mergeam cu tramvaiul la oraș. Am glumit cu privire la numeroasele

haine pe care le purtam, chiar și atunci când era cald, deoarece voiam să-mi acopăr trupul greu.

Jeroen a spus apoi:

— Hai să lăsăm locul acesta. Când ajung la trei, te vei duce la următorul moment important din această viață, oricare ar fi el acela. Unu, doi, trei... ce se întâmplă acum?

Într-o clipă am fost transportată într-o parcare mare cu iarbă din fața unui teren de baseball. A întrebat cu ce eram îmbrăcați și i-am spus că eram îmbrăcați oarecum elegant. M-am descris purtând o rochie lungă, cu flori, pantofi închiși în față, o pălărie albă cu boruri largi și am spus că soțul meu purta o haină și o pălărie pentru ocazie.

Dar soțul tău? Cum i te adresezi soțului tău?

Înțelegând greșit întrebarea (în engleză, address – dress, n. t.), am răspuns râzând din inimă:

— Poartă cam aceleași lucruri tot timpul. Pantaloni, cămașă și curea.

Jeroen a întrebat din nou:

— Cum i te adresezi? Cum îi soliciți atenția?

— Heinrich, am răspuns.

Apoi m-a întrebat în ce limbă vorbim acasă, iar eu am răspuns:

— Germană.

— Unde este băiatul? a întrebat Jeroen.

— Joacă în meci, așa că îl vom urmări. Este nou, totuși.

— Am spus că eram încântată pentru el deoarece întotdeauna își dorise să facă asta, chiar dacă eu voiam ca el să își fi terminat studiile. Atât eu, cât și Jeroen am râs atunci când am spus:

— I-au ieșit în cale oamenii din baseball. Au pus mâna pe el.

Am explicat cum au venit la facultatea la care studia și l-au văzut cum joacă, apoi am repetat:

— Au pus mâna pe el!

Atunci când Jeroen m-a întrebat dacă eram familiarizată cu baseballul, i-am spus că fiul meu și prietenii lui jucaseră baseball cu bețe de lemn când erau copii.

De fiecare dată când Jeroen punea o întrebare, aveam parte de imagini tridimensionale cu ceea ce se întâmpla în jurul meu, o realitate virtuală HD. A întrebat dacă aveam locuri speciale la meci, iar eu am răspuns:

— Oarecum; nu foarte aproape.

Am explicat:

— Este la prima bază, prin urmare, atunci când stau pe acea parte, văd destul de bine.

— La ce echipă joacă?

— Yankees – am răspuns – sunt cei cu pantaloni scurți, pantaloni tipic newyorkezi.

Când Jeroen m-a întrebat cum arăta echipamentul sportiv, am spus că fiul meu purta tricou alb dungat cu numărul patru, în timp ce jucătorii din echipa adversă erau îmbrăcați în roșu și aveau pantaloni scurți gri. În acea clipă mintea mea logică a reacționat. Oare enumeram pur și simplu informații peste care dădusem în cercetările mele referitoare la Lou Gehrig, oare descriam imagini pe care le văzusem deja? La urma urmei, știam prea bine că Lou Gehrig era numărul patru și că juca la prima bază pentru Yankees. Apoi m-am surprins când am început dintr-odată să descriu și să experimentez lucruri pe care nu aveam cum să le știu.

— Mâncați ceva în timp ce vă uitați la meci? Întrebă Jeroen.

— Da, avem un fel de alune. Prăjesc un fel de alune pe care le putem mânca. Sunt foarte bune.

A întrebat dacă le-au adus la locurile noastre, iar eu i-am răspuns că trebuie „să le luăm noi”.

— Beți ceva?

— Poate o cola, am răspuns.

M-a șocat, chiar și hipnotizată fiind, faptul că am folosit cuvântul cola, deoarece nu este un cuvânt pe care să-l fi folosit înainte. Am fost pur și simplu uluită când am descoperit în investigațiile mele ulterioare faptul că la intrarea din fața Stadionului Yankee se vindeau castane prăjite, iar toate băuturile carbogazoase și închise la culoare erau descrise ca fiind „cola” în acea perioadă.

Atunci când m-a întrebat ce scor arăta tabela de marcaj, în minte mi-a apărut o imagine foarte clară. Am spus că era un semn mare și negru în depărtare cu „numere care trebuie schimbate manual... de către o persoană. Nu este (tabelă) electronică”. Jeroen m-a îndreptat rapid spre sfârșitul meciului, iar eu am auzit mulțimea aclamând, bucurându-se pentru câștigători. Străluceam de mândrie atunci când am spus:

— A lovit una peste gard.

— Apoi am adăugat:

— Este un gentleman. Este modest.

— Vorbești vreodată cu cei din conducerea echipei sau ai vreun fel de legătură cu ei? a întrebat Jeroen.

— Nu prea. Unii dintre jucători vin uneori în vizită. El locuiește acasă.

— Câți ani are fiul tău?

— 22 de ani, am răspuns imediat. (Mai târziu am aflat că, deși Lou Gehrig a fost luat în echipa Yankees în 1923, la vârsta de 20 de ani, primul sezon în care a jucat în Liga Mare a fost doi ani mai târziu, pe când avea 22 de ani.)

— Atunci când Jeroen m-a întrebat ce facem după meci, am spus că am fost să mâncăm ceva și să bem bere în oraș. Tot dialogul nostru a fost la timpul prezent, cu mine vorbind la persoana întâi, în calitate de mama lui Lou Gehrig. În timp ce am răspuns întrebărilor lui Jeroen ținându-mi ochii închiși, am putut să văd acțiunea desfășurându-se în imagini color.

Jeroen mi-a cerut să părăsesc acel loc și să mă îndrept spre următorul loc important în viața acestei femei. Pam-pam! Și iată că mă aflu din nou pe Stadionul Yankee, dar de această dată era o altă senzație deoarece era ziua retragerii fiului meu din baseball din pricina unor probleme de sănătate. Senzațiile au venit tăvălug. Atunci când am remarcat faptul că pocnetul puternic de la camerele de filmat făcea să mă doară urechile, am simțit pur și simplu durerea în urechi. I-am spus lui Jeroen că era posibil ca zgomotul să provină de la flash, deși era zi, nu seară. (Mai târziu am citit că fotografia cu flash era în mod obișnuit folosită pe timpul zilei în anii 1920 și 1930, și am fost surprinsă să aflu că flashul era produs prin utilizarea unui exploziv atât de periculos, încât focul puternic de artificii a dus la moartea și desfigurarea multor fotografi din acele vremuri.)

Când Jeroen m-a întrebat unde locuiam, am văzut casa și am descris-o ca fiind o „casă mai mare” care „era pe un deal”, și am spus că fiul nostru o cumpărase pentru noi. Ca răspuns la întrebarea pusă de Jeroen cu privire la vârsta fiului meu, am spus 39. (Verificarea faptelor ceva mai târziu a arătat că Lou Gehrig avea 36 de ani când a ținut discursul „Cel mai norocos om” pe 4 iulie 1939.) Eram nefericită atunci când am spus:

— Este bolnav... Nu poate să alerge. Nu poate să lovească..., dar tot gentleman a rămas.

— Știi cumva doctorii ce se întâmplă cu fiul tău?

— Nu sunt siguri. Nu sunt siguri. Dar va fi bine.

— Deci, nu ești prea îngrijorată?

Plină de încredere, am răspuns:

— Nu. Va fi bine.

Mintea mea logică era în total dezacord deoarece știam că Lou Gehrig a murit la puțin timp după ce s-a retras de la Yankees. Dar întinsă acolo pe masă, am simțit convingerea unei mame că fiul ei va fi bine. I-am spus lui Jeroen că fiul meu era însurat acum și am descris-o pe soția lui ca fiind o „doamnă ciudată”.

Am spus:

— Nu-i place să vină acasă la noi, așa că el vine singur.

— Așadar, atunci când spui „doamnă ciudată”, vrei să spui că nu îți place de ea?

— Face lucrurile în felul ei.

— Am recunoscut că fiul meu o iubea, dar am adăugat:

— Au fost altele mai bune.

— Atunci când Jeroen a întrebat dacă au avut copii, am răspuns „Nu” și am explicat:

— Nu cred că poate să facă copii.

— Cel puțin sunt fericiți împreună.

— Da, este un băiat bun.

Atunci când Jeroen m-a felicitat pentru felul în care mi-am crescut fiul, am acceptat cu bucurie complimentul și i-am mulțumit. Eram îndeajuns de coerentă ca să îmi dau seama că discuția noastră devenea din ce în ce mai ciudată. Am spus că soției fiului meu „nu-i plăceau prea mulți oameni”, dar că fiului meu îi plăceau toți oamenii. Cu excepția...

— Nu îl place pe Babe Ruth, am spus.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— A ieșit urât. S-a purtat urât cu soția lui Lou. A încercat să se dea la soția lui Lou.

Această informație nu a fost una surprinzătoare, căci știam de dinainte de cearta dintre Babe Ruth și Lou Gehrig, dar era straniu să fie trăită direct din perspectiva mamei lui Lou Gehrig. Cel mai uimitor lucru era avalanșa de emoții pe care le simțeam în timp ce descriam fiecare scenă. Emoțiile mele

variau de la tristețe, entuziasm, mândrie, veselie, bucurie, până la neîncredere și disperare.

Jeroen mi-a sugerat să mergem mai departe, în următoarea zi importantă din viața acestei femei, prin urmare, am fost propulsată într-o scenă mulți ani mai târziu.

— Acum sunt numai eu. Fără soț și fără copil, am spus.

Când Jeroen m-a întrebat cum a murit fiul meu, tristețea pe care am simțit-o a fost sufocantă. Fusesem foarte surprinsă de moartea lui Lou.

— L-au consultat medici?

— Da, nu au putut face nimic.

— Știu ce-a avut?

— Ei cred că a avut o problemă cu sistemul nervos. Nu știu.

— Știai că va muri sau a fost neașteptat?

— A fost rapid. Ce păcat că nu a avut copii, am zis cu inima grea.

Am spus că soțului meu i-a fost foarte greu după moartea fiului nostru și că bea mult. A murit în urma unui atac de cord.

Jeroen m-a ghidat spre următoarea scenă importantă din această viață. M-am trezit imediat pe patul unui spital.

Cred că doctorii îmi fac ceva.

— Câți ani ai?

— Șaizeci și doi, am spus.

Am mai spus și că aveam să fiu incinerată, iar că la slujbă erau „nu membri ai familiei, ci mai mult străini”. Apoi am descris cum mi-am simțit sufletul părăsindu-mi trupul obosit pentru a fi reunit în Rai cu familia sa și cu un cățel. Jeroen a întrebat cum arăta soțul meu.

Am râs și l-am făcut și pe Jeroen să râdă când am răspuns:

— Mai bine.

— Lou este acolo?

Am dat din cap și am tremurat când l-am descris pe Lou venind la mine și îmbrățișându-mă.

— Întreabă-l pe Lou, întreabă-l pe Lou de ce a trebuit să părăsească această viață atât de repede.

— De ce a trebuit să pleci atât de repede? De ce m-ai părăsit? El a răspuns: „Eu am ales asta.”

— De ce a ales asta? Răspuns: „Era mai bine să fi trăit.”

— Ce altceva vrei să îl întreb? am spus eu.

— Te voi vedea din nou? Răspuns: „Te voi găsi” – am spus eu, în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji.

— Deci, ce simți acum?

— Zâmbind printre lacrimi, am răspuns:

— Simt că într-adevăr m-a găsit. În Christian, m-a găsit.

— El este Christian?

— Da.

— Deci și-a ținut cuvântul?

— Da – am răspuns râzând printre lacrimi – iar acum?
Acum ce facem?

— Este în regulă, o să vedem noi.

Jeroen a cerut apoi permisiunea de a vorbi cu subconștientul lui Cathy și a început să pună întrebări sinelui meu superior. În acel moment conversația noastră a trecut de la exprimarea la persoana întâi în calitate de mama lui Lou Gehrig la un fenomen încă și mai ciudat, referindu-mă la mine însămi la persoana a treia.

— Care a fost scopul acestei vieți?

— De vindecare, senzația de a fi completă, am răspuns cu ochii încă închiși.

— Care a fost scopul lui Cathy și Lou reuniți în această viață?

— Împlinire... retrăirea vremurilor bune, am spus în timp ce am fost cuprinsă de o senzație de pace.

— Atunci când am deschis ochii și am văzut chipul lui Jeroen, era de parcă trecuseră doar câteva minute. Primul semn că trecuse mult timp era faptul că aveam urgentă nevoie la toaletă din nou. Înainte să mă duc acasă, l-am îmbrățișat strâns pe Jeroen; simțeam o legătură specială cu acest om pe care îl întâlnisem cu numai trei ore în urmă. În

orele și zilele care au urmat m-am întrebat: Oare scopul vieții pe Pământ poate fi chiar atât de simplu? Este posibil ca noi să fi ales această viață, așa cum i-a spus Christian dr. Tucker, cu scopul de a ne simți bine împreună?

CAPITOLUL 15

DRAGOSTE DE MAMĂ

„Dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu se sfârșește niciodată.”

1 CORINTENI 13:7-8

Când m-am întors acasă de la sesiunea de trei ore cu Jeroen, încă digeram ceea ce tocmai se petrecuse și nu aveam dispoziția să discut despre asta cu nimeni. Și totuși, când l-am dus la culcare pe Christian în acea seară, mi-au dat lacrimile. A trebuit să îi spun ceva pentru prima dată:

— Te cred. Am fost mama ta când erai Lou Gehrig.

Ochii lui Christian s-au luminat și mi-am dat seama că voia să audă mai multe despre schimbarea mea de atitudine. Când i-am spus despre călătoria mea în trecut și viziunea mea ca mamă a lui Lou Gehrig, m-a întrebat cu entuziasm:

— Era o mașină? Pot să fac și eu asta?

— L-am întrebat dacă își amintește să fi fost căsătorit când era Lou Gehrig, iar răspunsul lui nu a fost ceea ce te-ai aștepta să auzi de la un copil de cinci ani.

— Ea bea mult alcool și țipa mult, întocmai ca Babe Ruth.

— Ultimele sale cuvinte înainte de a adormi au fost:

— Lou nu ar fi trebuit niciodată să se însoare cu doamna aia stupidă. Era beată.

A fost ultima oară când am adus discuția despre soția lui Lou Gehrig față de Christian pentru că era clar un subiect sensibil.

Jeroen mi-a trimis a doua zi pe e-mail înregistrările audio ale ședinței noastre, dar nu am avut puterea să le ascult, pentru că încă încercam să înțeleg senzația ciudată de a călca literalmente pe urmele și în trupul altei persoane. În plus, nu simțeam nevoia să fac asta pentru că îmi puteam aminti perfect tot ceea ce spuseseam sub hipnoză. Imaginile vii ale scenelor trăite erau proaspete în mintea mea, ca și cum fusesem acolo în persoană sau le văzusem într-un film. Și totuși am simțit o pornire puternică de a cerceta pe internet date istorice despre viața Christinei Gehrig ca să văd dacă detaliile pe care le dezvăluisem în timpul sesiunii aveau vreun fundament în realitate.

Când am descoperit fotografii care erau înspăimântător de asemănătoare cu imaginile pe care le văzusem în filmul meu imaginar, i le-am trimis entuziastă lui Jeroen, cu explicații de tipul: „Aceștia sunt pantofii!”. I-am trimis o fotografie cu tabela de marcaj a vechiului Stadion Yankee din 1920 și am scris: „Tabela de marcaj era cu adevărat manevrată manual!” Cea mai șocantă descoperire a fost că Lou Gehrig avea 22 de ani când a jucat în primul său sezon din Liga Mare, exact cum relatasem eu sub hipnoză. Deși Lou Gehrig semnase pentru Yankees cu câteva zile înainte de a împlini douăzeci de ani, nu fusese trecut pe lista echipei Yankees din liga mare până când nu l-a înlocuit pe Wally Pipp, ca prim jucător pe linia de bază, doi ani mai târziu. În ruptul capului nu aveam cum să știu acest lucru înainte de ședința mea cu Jeroen.

În mod ironic, vechiul Stadion Yankee pe care îl văzusem atât de clar în timpul regresiei mele într-o altă viață fusese demolat în 2008, același an în care se năștea Christian, ca să facă loc ultramodernului Stadion Yankee. Misiunea mea de găsire a diverselor informații m-a făcut să descopăr o casă pe Meadow Lane, numărul 9, în New Rochelle, New York, pe care Lou Gehrig o cumpărase pentru părinții săi în 1927. Fotografia modernă pe care o găsisem semăna foarte mult cu casa din vârful unei coline pe care o descriesem când am locuit acolo la momentul retragerii lui Lou Gehrig.

Spre uimirea mea, fiecare declarație din regresiunea mea care era verificabilă s-a dovedit a fi corectă din punct de vedere istoric, cu excepția a trei fapte importante. Relatasem în mod eronat că Christina Gehrig decedase la vârsta de 62 de ani, în loc de 72, și greșisem cu trei ani atunci când am spus că discursul de retragere al lui Lou Gehrig avusese loc când avea 39 de ani. A treia și cea mai tulburătoare discrepanță din regresiunea mea a fost comentariul meu legat de cât de surprinsă am fost de moartea fiului meu. Nu era numai comentariul, ci și senzația de certitudine pe care am avut-o când am spus că va fi OK și confuzia pe care am simțit-o după ce s-a stins.

Din cercetarea mea reieșea că Lou Gehrig a fost conștient de sfârșitul său iminent înainte de a-și ține discursul „Cel mai norocos om” pe Stadionul Yankee, în data de 4 iulie 1939. Dacă era corect istoric, atunci era logic că părinții lui Lou Gehrig știau și ei că mai avea puțin timp de trăit. Dacă acest lucru era adevărat, comentariul meu făcut sub hipnoză de a fi fost surprinsă de moartea lui Lou Gehrig trebuie să fi fost

eronat. Această contradicție mi-a alimentat dorința de a mă informa mai mult asupra vieții și morții Christinei Gehrig.

Când căutarea mea online după detaliile legate de moartea Christinei Gehrig nu a dat rezultate, am comandat o copie a certificatului ei de deces de la Departamentul de Sănătate Publică din Connecticut ca să văd dacă descrierea mea privind decesul într-un spital și incinerarea ei era adevărată. Când am primit certificatul de deces pe e-mail două săptămâni mai târziu, am fost șocată să citesc că decedase într-adevăr într-un spital și că trupul îi fusese incinerat, exact așa cum relatasem. Eram în sfârșit convinsă că era mai mult decât pură coincidență ce se petrecea.

Am devenit obsedată să aflu mai multe despre relația unică dintre Lou Gehrig, mama sa și soția sa. În toiul zilelor de muncă pline, mă trezeam cu gândul la familia Gehrig. Între apelurile către clienții mei sau în timp ce așteptam să se încheie o vizionare de casă, foloseam telefonul mobil ca să caut pe internet după indicii. Într-un articol scris de Lou Gehrig cu puțin timp înainte de căsătoria sa în 1933, el menționa: „Mama mea este inspirația mea, iubita mea, managerul meu, totul. În jurul ei se învârtesc toate activitățile mele”. La vârsta de 30 de ani, Lou încă locuia cu părinții săi și se spunea că mama lui era mereu prezentă la meciurile sale, atât pe Stadionul Yankee, cât și în deplasare.

Totul s-a schimbat când Lou s-a îndrăgostit și căsătorit cu Eleanor Twitchell. Un prieten apropiat al familiei Gehrig, Fred Lieb, a scris despre relația lor furtunoasă în cartea sa, *Baseball As I Have Known It* („Baseballul așa cum îl știu”, n.

t.). Cuvintele exacte ale lui Fred au fost: „Ar fi drăguț să spun că lucrurile au fost armonioase între mamă și nora ei. Dar încă de la început au existat conflicte ori de câte ori cele două se întâlneau”. Fred povestea că ostilitatea dintre cele două femei a rămas neclintită mult după moartea lui Lou. Având în vedere seriozitatea animozității dintre Christina și Eleanor, eram intrigată de alegerea subtilă a cuvintelor pe care le folosisem s-o descriu pe Eleanor în timp ce eram sub hipnoză. Am descris-o pe soția lui Lou ca fiind „o doamnă ciudată” căreia îi plăcea să țină sub control lucrurile. Reflectând la acest comentariu subestimat, am ajuns să cred că mama lui Lou avea un suflet blând și că nu putea vorbi de rău pe cineva – chiar și pe cei pe care nu-i plăcea.

Cele mai mari revelații despre vrajba din familia Gehrig au fost cele dintr-o carte la care a fost co-autor soția lui Lou, Eleanor, intitulată *My Luke and I* („Eu și Luke al meu”, n. t.). Eleanor scria că Lou se supăra uneori din cauza beției ei pentru că el nu era un mare băutor. A scris despre un anume incident care se petrecuse pe o navă în timpul unui turneu în Orient din 1934, cu o echipă de baseball alcătuită din cei mai buni jucători, incident care îl înfuriase total pe Lou. Potrivit declarațiilor lui Eleanor, ea a „dispărut” de pe vas timp de două ore. Lou era livid când a găsit-o în cabina lui Babe Ruth, bând șampanie cu Babe și cu soția acestuia. Acest eveniment a intensificat vrajba dintre Lou și Babe care începuse cu doi ani în urmă. Ceea ce m-a frapat la această poveste a fost cât de mult părea să se potrivească cu comentariile lui Christian despre băut și urlat atunci când îl întrebam dacă își aduce aminte dacă a fost căsătorit. M-am întrebat dacă ăsta ar fi putut fi și episodul în care Babe Ruth a încercat „să se dea” la soția lui Lou, episod despre am vorbit în timpul regresiunii mele în viața anterioară.

Continuând să dezgrop probe care se potriveau cu faptele pe care le dezvăluisem sub hipnoză, lanțurile scepticismului meu au început să cedeze. Eram convinsă că ceva foarte real, dincolo de înțelegerea mea, se petrecuse în timp ce eram în starea de transă hipnotică, și totuși încă nu eram sigură de ce sau ce însemnau toate astea. Oare informațiile veneau din altă dimensiune sau erau îngropate adânc în sufletul meu?

CAPITOLUL 16

IUBIREA NU MOARE NICIODATĂ

„În muzică, în mare, într-o floare, într-o frunză, într-un gest de bunătate... în toate aceste lucruri oamenii îl invocă pe Dumnezeu.”

PABLO CASALS

Acum puneam la îndoială tot ceea ce crezusem timp de 40 de ani. Simțeam de parcă îl înșelam pe Isus cu toate căutările mele, explorând alte religii și cercetând vechile scripturi pe care se bazau aceste religii. Am fost șocată să descopăr că, deși numai 25-30% din americani cred în reîncarnare, în rândul populației lumii este o credință majoritară. Am găsit inspirație în pasaje din Talmudul evreiesc, în Evangheliile creștine, în Coranul islamic, în Bhagavad Gita hindusă și în Kabbala, pasaje care exprimau în mod explicit credința în reîncarnare. Conform Scripturilor Gnostice, chiar și Isus a vorbit de „renaștere”. Cea mai mare descoperire a mea a fost să realizez că la rădăcina tuturor religiilor se află un respect pentru o forță universală superioară, mai mare decât noi, și o poruncă să ne iubim unii pe alții.

Cercetarea mea în istoria reîncarnării m-a îndreptat către mulți filozofi, poeți, oameni de știință proeminenți și conducători care acceptă că reîncarnarea este un adevăr indiscutabil. În urma cercetărilor mele am descoperit că, încă de la începuturi, ideea de reîncarnare a fost o temă recurentă în literatură, știință și religie. Am fost intrigată să descopăr că Platon, Socrate, Rumi, Voltaire, Carl Jung, William Wordsworth, Walt Whitman, Henry Wadsworth Longfellow, Edgar Allan Poe, W. B. Yeats, generalul George Patton și Henry Ford au fost printre cei mulți care au crezut că există vieți anterioare și că trăim mai mult de o singură viață.

La înmormântarea unui prieten, Goethe a remarcat: „Sunt sigur că am mai fost aici de o mie de ori și sper să mă mai întorc de încă o mie de ori”. Henry David Thoreau credea că reîncarnarea este un instinct al rasei umane adânc înrădăcinat și se număra printre cei mulți care avuseseră puternice senzații de déjà vu, care trăiseră experiența sentimentului de „a fi fost acolo înainte”. Albert Einstein a spus următoarele cuvinte cu ocazia morții prietenului său drag: „Acum Besso a plecat din această lume ciudată mai devreme decât mine. Asta nu înseamnă nimic. Oameni ca noi... știi că diferența dintre trecut, prezent și viitor este doar o iluzie ce persistă cu încăpățânare”.

Am fost îndeosebi impresionată de învățăturile lui Dalai Lama, care predică faptul că pacea interioară vine din iubirea și compasiunea pentru noi și ceilalți. Budismul tibetan este o religie a bunătății care se bazează pe principiul fundamental conform căruia a fi preocupat de fericirea celorlalți ne eliberează de temeri și ne dă puterea de a face față problemelor pe care le întâmpinăm. Ceea ce ne învață Dalai Lama, și anume că scopul vieții este fericirea și eliberarea de suferință, a rezonat cu mine mai mult decât oricând după ce, în timpul ședinței mele de regresie, am aflat că eu și Christian aleseserăm să ne întoarcem cu scopul de a retrăi momentele frumoase. Este oare posibil ca micile plăceri ale vieții pe Pământ, cum ar fi să te uiți la un meci de baseball, să mănânci înghețată, să faci baie în ocean, o îmbrățișare caldă sau să privești un apus de soare, să fie unele dintre motivele pentru care alegem să ne întoarcem? Incluzând această filozofie în sistemul meu de credințe m-a făcut să apreciez mai mult „să fac”, și mai puțin „să fie făcut”.

L-am crezut pe Dalai Lama atunci când a spus: „acolo unde este compasiune adevărată, furia și ura nu au cum să existe”. Această doctrină nu era diferită de învățăturile biblice cu care am fost crescută. Cu toate acestea, când vine vorba de reîncarnare, creștinismul și budismul tibetan văd lucrurile diferit. Când am aflat că ideea de „renaștere” era răspândită în scripturile creștine și acceptată de liderii timpurii ai bisericii, mi-am permis să fiu o practicantă creștină și să cred în posibilitatea de a trăi mai mult de o singură dată în viață.

Deși să crezi în reîncarnare nu mai este o crimă ce se pedepsește cu moartea, este în continuare un concept ce se dezbate în contradictoriu. Când am cercetat motivele pentru care conceptul de „renaștere” a fost interzis de mai marii bisericii în secolul al IV-lea, acestea păreau a fi mijloace de a-i ține supuși și loiali bisericii și statului pe cei credincioși. După ce am trecut prin experiența evenimentelor ciudate ce au avut loc recent în viața mea, nu mai puteam să neg forțele misterioase ale universului care ne leagă pe toți. Mi-a devenit clar faptul că scopul principal al vieții pe Pământ este să învățăm cum să ne iubim și să ne respectăm unii pe alții la bine și la rău. Acceptând faptul că nicio ființă umană nu va avea vreodată răspunsuri clare privind misterul vieții a fost ceea ce mi-a oferit pace interioară referitor la subiectul reîncarnării.

Apoi mai era și provocarea integrării conceptelor de iubire și compasiune în viața de zi cu zi. După ce am trecut printr-o regresie în vieți anterioare, mi s-a schimbat perspectiva asupra lucrurilor. În timp ce am început să mă uit la fiecare ființă umană ca la un suflet într-un trup ce putea fi aruncat

ca un pantof vechi, am simțit mai multă compasiune față de oameni. Inima a început să mi se deschidă ca o floare, iar scuturile mele s-au dat la o parte. Am descoperit că eram mai puțin critică cu mine și cu alții. Practicând yoga și meditând, am învățat că pacea interioară este o stare mentală ce poate fi atinsă numai din interior. Michael a fost mai puțin încântat când am început să mă duc la ședințe de meditație Sadhana, ședințe ce începeau la ora 4 dimineața, dar i-am explicat că meditația îmi liniștea mintea și îmi permitea să aud ce îmi șoptea sufletul, ca o rugăciune. Rugându-mă și meditând în fiecare zi, am descoperit că subconștientul este ca o porțiță spre Divin.

Cu toate astea, mi-era greu să pun în practică principiile iubirii și ale compasiunii când venea vorba de baseballul din Liga Mică. În primăvara anului 2014, un antrenor de la o echipă adversă a auzit de la un prieten comun de povestirile lui Christian despre viața lui anterioară și a început să folosească această informație ca să îl ridiculizeze pe băiatul nostru. A spus de față cu niște părinți: „Acel copil este nebun. Se crede Lou Gehrig”. În momentul în care am auzit asta, sentimentele mele față de acest om au fost departe de a fi pline de compasiune. Voiam să îl dobor – exact ca o ursoaică apărându-și puiul. Momente ca acestea mă făceau să-mi dau seama că eram departe de a fi un iluminat maestru Zen, așa cum simțeam în timpul orelor de meditație matinală.

Era clar că nu eram singura care făceam eforturi să mă port omenește atunci când se punea problema să-i vedem pe micuții noștri jucând baseball, ca dovadă a nenumăratelor dăți în care meciurile erau amânate din cauza certurilor

violente între antrenori, în timp ce băieții erau uimiți și nu înțelegeau de ce toată lumea era supărată. Era ceva obișnuit ca antrenorii să-și certe jucătorii atunci când greșeau. O dată am văzut un tată țipând de pe banca de rezerve: „Nu suntem aici să ne distrăm, suntem aici să câștigăm”. Asemenea scene erau probabil de neconceput pentru fondatorul Ligii Mici, Carl Stotz, a cărui viziune era să adopte cooperarea, munca în echipă și respectul pentru ceilalți. O mamă din tribune le-a zis-o foarte bine antrenorilor care se certau din cauza unei decizii luate de arbitru: „Cui îi pasă de baseball, noi antrenăm tineri aici!”

Într-unul dintre meciurile decisive din Liga noastră Mică, băiatul antrenorului care l-a ridiculizat pe Christian a făcut ceva ce m-a făcut să văd roșu în fața ochilor. În prima repriză eram deja supărată atunci când băiatul în vârstă de șapte ani al antrenorului de la echipa adversă, care juca la prima bază, l-a sâcâit pe arbitru. Atunci când arbitrul a strigat „mingea unu”, băiatul i-a strigat aruncătorului: „Nu-ți face griji, Jack. Arbitrul nu știe ce-i aia o lovitură.” Am fost oripilată de faptul că tatăl băiatului nu i-a atras atenția fiului său asupra comportamentului și că părea să treacă cu vederea comentariul lipsit de respect.

Două reprize mai târziu, același băiat urma să lovească cu bâta și a dat mingea la a doua bază. Jucătorul de la a doua bază a luat mingea și i-a aruncat-o lui Christian la prima bază pentru a face un out. În acel moment fiul antrenorului, care era cu doi ani mai mare decât fiul meu, a alergat la bază și l-a dărâmat pe Christian în încercarea de a-l face să scape mingea – o tactică pe care acest băiat o folosea destul de des. Christian a reușit să nu scape mingea, dar a fost

rănit la gât și scos din joc. M-am trezit năpădită de dorința de a-i rupe gâtul copilului și de a-i spune tatălui să se arunce de pe stâncă. Indiferent de cât de mult încercam să fiu miloasă, tot ceea ce simțeam era ură.

Ziua următoare am scris un e-mail către Ligă cerând să fie emis un avertisment pentru acel băiat înainte de începerea campionatului. Încercând să-i fac rău băiatului pentru a mă răzbuna pe tată mă făcea să fiu la fel de vinovată de încălcarea principiilor pe care era clădită Liga Mică de baseball ca și antrenorul pe care ajunseseam să-l displac. Nu-mi plăcea această latură a mea, dar nu-mi puteam controla sentimentele aspre pe care le aveam față de antrenor. Era clar că mai aveam mult de parcurs când venea vorba de practicarea iubirii, compasiunii și a iertării. Era o treabă departe de a fi încheiată, dar învățam încetul cu încetul că numai atunci când mintea este pașnică se poate deschide inima.

CAPITOLUL 17

ȘOAPTELE SUFLETULUI

„Pune-ți urechea aproape de suflet și ascultă-l cu atenție.”

ANNE SEXTON

La sfârșitul sezonului de baseball din Liga Mică din iunie 2014, am dat curs curiozității mele neîncetate în ceea ce privește viața Christinei și a lui Lou Gehrig vizitându-l pe Jeroen pentru o altă regresie în viața anterioară. Mai era doar o săptămână până la vacanța de vară și speram ca cea de-a doua vizită la Jeroen să îmi dezvăluie informații care să fie utile pentru viitoarea călătorie la New York, de la mijlocul lunii iulie, atunci când aveam să vizităm puncte de reper importante din viața lui Lou Gehrig. Asta era ceva ce dr. Tucker ne sugerase să facem cât mai repede posibil, pentru că în august Christian avea să împlinească șase ani – vârsta la care amintirile dintr-o viață anterioară ale copilului dispar în general de tot. Între vizita vechii case a lui Lou Gehrig și dusul lui Charlotte și Christian la un meci pe Stadionul Yankee, am plănuisit să vizităm și Biblioteca National Baseball Hall of Fame din Cooperstown pentru a-mi continua cercetarea.

Am ajuns la casa lui Jeroen la 10 dimineața, știind că sesiunea noastră va dura probabil cel puțin trei ore. De data aceasta eram plină de exuberanță, mai mult decât de teamă, atunci când am bătut la ușă. În timpul discuției noastre pe

chat de dinaintea ședinței, Jeroen m-a avertizat că probabilitatea de a mă întoarce la aceeași viață era mică. Din experiența sa ca terapeut în regresiunea în altă viață, niciun client nu repetase aceeași viață în regresiuni consecutive. El a spus: „Încearcă să vii fără mari așteptări.” După ce am auzit sfatul lui Jeroen, am renunțat la ideea de a vizita viața Christinei Gehrig pentru a doua oară și am decis că ar fi amuzant să mă imbarc într-o nouă aventură.

Am luat loc pe masa de masaj și în câteva secunde reprezentările vizuale au început ușor să devină clare. Jeroen m-a rugat să îi spun cum mă simt și cum arată pantofii mei.

— Mă simt fericită... și tânără.

Când m-am uitat în jos la picioare, am văzut pantofii strălucitori, cu botul acoperit și o rochie lungă cu un șorț în față și o fundă mare la spate.

— Cine te ajută cu funda? a întrebat el.

— Mama mea.

Peisajul pe care l-am descris era o pajiște verde cu flori de câmp și un lac la dreapta mea. l-am spus că era o petrecere cu familia mea pentru a celebra vara. Aveam patru ani. l-am spus că puteam simți gătitul cărnii și că vedeam băieți jucându-se cu potcoave. Jeroen a continuat să verifice

revelația că aveam ochi albaștri și păr lung și blond, pe care mama mi-l strângea uneori în coadă.

— Care e mâncarea ta preferată pe care o vei servi azi?

— *Kuchen. Prăjitură albă cu căpșuni și frișcă.*

Vizitând familia soțului meu în Germania, știam că Kuchen era cuvântul german pentru prăjitură, dar m-a surprins să aud cuvântul chiar din gura mea din cauză că nu-l mai rostisem niciodată anterior. Prin întrebările sale, Jeroen m-a condus spre casa mea. Imediat am văzut și descris o locuință aflată în pădure cu un acoperiș de metal ondulat; stăteam la masa din bucătărie. I-am spus lui Jeroen că mâncam terci de ovăz și prăjitură împreună cu mama și tata. Când Jeroen m-a întrebat despre tatăl meu, am spus:

— Este fermier... taie lemne și alte lucruri.

Jeroen m-a îndemnat să merg la următoarea scenă importantă din viața acestei fete.

— Unu, doi, trei... ce se întâmplă acum?

M-am descris ca o adolescentă durdulie în vârstă de 17 ani care era o elevă bună și locuia împreună cu bunica ei.

Cu o profundă tristețe în glas, i-am spus lui Jeroen:

— Tata locuiește altundeva. Mama a murit.

— Îți place acum ceva sau de cineva din viața ta?

— Vreau să mă mut din această casă. Să locuiesc altundeva... Este greu să-mi părăsesc bunica.

— Cum te strigă bunica ta?

— Stina, de la Christina, ca un fel de poreclă. Avem grijă una de alta pentru că și bunicul a murit, așa că este singură.

Vorbele îmi ieșeau din gură atât de repede, că de fiecare dată când spuneam ceva părea că ascultam pe altcineva vorbind.

Am descris cum mă îmbrăcam ca să merg la o piață din centrul orașului unde oamenii vând mâncare. Am spus că văd „flăcări – precum mici lumânări în șir”. Apoi mi-am simțit fața roșind când i-am spus lui Jeroen despre un tip care îmi plăcea – un om de afaceri mai în vârstă, aventuros, care voia să se mute și el în America. Jeroen m-a întrebat unde locuiam și am zis:

— Pare să fie Europa, nordul Germaniei.

I-am spus lui Jeroen că aveam câțiva prieteni pe care i-am descris astfel: „Copii mai mari care se mutaseră în America... Trimit scrisori. Acolo sunt oportunități.” Am simțit speranță și optimism atunci când am rostit aceste vorbe.

Jeroen m-a îndemnat să trec la următoarea scenă. Apoi m-a întrebat la ce mă uitam sau ce simțeam. Am chicotit și am zis:

— Cred că sunt însărcinată.

Mă simțeam fericită, dar speriată, pentru că nu eram încă măritată cu tatăl copilului – iubitul meu, Henry.

— Este asta în regulă pentru familiile voastre? Să nu fiți căsătoriți, dar cu un copil pe drum?

Am răspuns rezervată:

— Încă nu știu. Abia am ajuns și noi în America.

Am spus că stăteam la o familie care nu știa nici ea despre sarcina mea și i-am spus că „găteam și făceam curățenie ca să putem plăti camera”. Când Jeroen a întrebat ce am adus cu noi în America, am spus:

— Am adus un cufăr plin cu lucruri personale; haine, bijuterii și câteva fotografii.

— Puteam să văd clar detaliile lucrurilor pe care le descriam.

În acele momente m-a întrebat despre călătoria noastră spre America. Părea că eram pe un vapor, dormind pe puntea superioară, pe o cuvertură de pânză groasă și văzând aburi ieșind din navă. Am spus că nu am putut să facem un duș în călătoria ce a durat 14 zile și că ne-am adus propria mâncare ca să economisim bani. Am râs când am adăugat: „Am adus și alcool!” M-a întrebat dacă era o călătorie directă din Germania sau dacă a trebuit să călătorim spre o altă țară, iar eu am răspuns: „Islanda – în nord, cred.” Am descris că m-am simțit ușurată să cobor de pe vapor la New York și i-am spus că a trebuit să „mă înregistrez”.

— Ce presupunea înregistrarea?

— Voiau numele tău, data nașterii și locul de unde veneai.... Nu aveam mulți bani la noi. Am decis să rămânem la New York.

M-am simțit fericită povestind cum am găsit pe vapor și alte persoane care vorbeau germana. Îmi plăcea mai ales noua mea prietenă Meredith Krueger, care călătorea împreună cu fratele său. Jeroen a întrebat ce fel de muncă face Henry. Fără ezitare, am spus:

— Muncește cu mâinile. Metale și unelte. Pare să facă și potcoave.

Jeroen a întrebat ce îmi place la New York, iar eu am răspuns:

— Îmi plac oamenii. Tot ceea ce e nou. Sunt mult mai fericiți aici... Sunt fericită aici.

Mă simțeam foarte mulțumită și mândră povestind despre noua mea viață în America.

— Să mergem la ziua în care s-a născut copilul vostru. Spune-mi ce se întâmplă, a zis Jeroen.

— Nu am avut mulți bani ca să plătim un doctor, așa că a trebuit să apelăm la ajutorul prietenilor la noi acasă.

Când m-a întrebat ce simțeam în privința asta, am fost surprinsă să aud rostind următoarele vorbe:

— Cred că tristă.

— De ce te simți tristă?

Glasul mi s-a înfiorat când am răspuns:

— Nu a fost o naștere ușoară... cordonul era înfășurat în jurul gâtului copilului.

Mi-am exprimat îngrijorarea că bebelușul nu se hrănea și am zis:

— Cred că a fost prea traumatică nașterea. Dacă am fi mers la doctor, cred că el ar fi fost bine.

Am spus că prietenii care mă ajutaseră cu nașterea „au făcut asta anterior, dar nu știau ce să facă cu adevărat”.

— Cred că a fost greu pentru tine, a empatizat Jeroen.

Ne-am șocat amândoi când am spus:

— Da, este o senzație de tristețe să îngropi un copil.

În acel moment am avut un simț profund de disperare, ca și cum eu pierdusem un copil.

— Ce a fost în neregulă cu acest copil?

— A avut febră, dar tot cred că de vină a fost nașterea. A fost prea greu pentru el.

I-am spus că până să vină doctorul la noi a fost prea târziu și că bebelușul a murit la 12 zile de la naștere. Sufletul meu era împovărat când am spus:

— Îmi doresc doar să fi luat o decizie mai bună, să primim ajutor... Cred că Meredith Krueger m-ar fi ajutat.

Am simțit cum tristețea a dispărut atunci când Jeroen mi-a cerut să merg la următoarea scenă importantă pentru mine pentru a o vizualiza și trăi. După numărătoarea inversă a spus:

— Ce se întâmplă acum?

De data aceasta eram mamă și am povestit cum îi spălam pe cei doi copii ai mei. Am spus cum băiețelul meu de doi ani devenea gelos când o alăptam pe fetița de un an.

— Dar el e prea mare, i-am spus lui Jeroen.

M-a întrebat ce face băiețelul când devine gelos și amândoi am râs când am răspuns:

— Încearcă să stea în poala mea.

Păream sigură că numele băiețelului era Lou, dar atunci când m-a întrebat dacă aveam un apelativ pentru fetiță, am spus:

Cred că numele ei este Sophie, dar nu știu cum să-i spun.

— Am descris-o ca fiind micuță, cu ochi albaștri și piele care era mai albă ca a lui Lou. Am adăugat:

— Și el o iubește.

Când a întrebat dacă a fost un copil sănătos, am răspuns:

— Da. E slabă. Trebuie s-o mai îngraș, am chicotit eu.

Apoi întrebările s-au concentrat pe casa în care locuiam la acea vreme. Am spus că eram fericită să stau într-un apartament ieftin cu o cameră pe care îl găsisem în afara orașului într-o clădire cu trei sau patru etaje din cărămizi. M-a întrebat dacă prietena mea Meredith Krueger mai era prezentă și eu am răspuns cu afecțiune:

— Da, e o prietenă bună... Și îi iubește și pe copiii mei.

Când i-am spus lui Jeroen că muncește mult, ca secretară, el a întrebat:

— Ce crezi despre asta?

Am spus:

— Sunt bucuroasă pentru ea. Nu știu dacă poate fi cu un bărbat pentru că e prea ocupată.

Jeroen a întrebat dacă mă căsătorisem cu Henry, iar eu am răspuns cu un zâmbet larg:

Da, suntem căsătoriți.

Când m-a întrebat despre ceremonie, am zâmbit:

— Am mers doar la tribunal. Nu am făcut vreo petrecere.

Când Jeroen m-a întrebat de viața mea ca mamă, am avut o senzație de mândrie și împlinire povestindu-i despre responsabilitățile mele zilnice de a găti, spăla și avea grijă de cei doi copii. Când m-a întrebat ce serviciu avea soțul meu, am spus că lucra momentan la un magazin unde fac garduri. Jeroen a întrebat dacă ne descurcam cu venitul, iar eu am răspuns:

— Ne descurcăm. Vreau să le fac poze copiilor, dar costă.

Eram clar îngrijorată din cauza banilor, dar am concluzionat:

— Cred că o voi face.

Jeroen mi-a cerut să merg la următoarea scenă importantă și, după ce a numărat până la trei, mi-a pus întrebarea obișnuită:

Ce se întâmplă acum?

— A trebuit să ne îngropăm fetița, am spus calmă.

Simțindu-mi tristețea, Jeroen a spus:

— O, nu!

Am povestit că eram îngrijorată pentru „bietul Lou” și am spus:

— E doar confuz. Nu știe unde a plecat ea.

— Câți ani are acum?

— Trei.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A luat o boală, febră, un virus... tuse.

Jeroen a întrebat dacă era ceva obișnuit și eu am reflectat cu o disperare profundă:

— Se întâmplă. Dar am crezut că va fi bine. Am încercat totul.

— Ce ați încercat?

— Am încercat anumite alimente, medicamente, dar pur și simplu nu am putut s-o salvăm.

Am putut vedea fetița în suferință când am spus:

— Trupul ei mic era prea fierbinte. A fost o infecție.

Am spus că a murit la asfințitul soarelui și că a fost prezent și un preot. Când Jeroen a întrebat cum a reacționat Lou la moartea ei, am spus:

— Îi lipsește micuța. Sper să aibă un copilăș într-o zi.

— Cum face față Henry? a întrebat Jeroen.

— E trist, dar încearcă să lucreze. Nu-l văd prea mult.

Când Jeroen a întrebat despre relația noastră, am spus:

— E tăcut. Uneori urlă. Suntem în regulă.

Pentru a înveseli starea de spirit, Jeroen a întrebat pe un ton vior:

— Cine poartă pantalonii în relație?

Răspunsul meu a fost:

— Nu e o persoană cu adevărat puternică, foarte comunicativă. Eu trebuie să iau mai multe decizii.... Nu are multe păreri.

Jeroen a atins din nou subiectul pierderii fetei mele și a întrebat dacă mă deranjează să-mi exprim sentimentele. I-am spus că plâng mult, dar nu în fața lui Lou. Am spus cu convingere:

— Încerc să fiu tare pentru el.

La sfârșitul sesiunii noastre, în timp ce eram încă în transă, Jeroen a cerut permisiunea să vorbească cu „subconștientul lui Cathy”. M-a întrebat de scopul acestei serii de evenimente.

— Cred că este o fotografie cu Lou și sora lui pe undeva, i-am spus eu. Poate o găsesc când mă duc la New York.

Când am părăsit casa lui Jeroen, nu m-am putut descotorosi de povara experienței de pierdere a doi copii la o vârstă fragedă. Mi-am adus aminte vag că citisem undeva că Lou Gehrig a avut surori care au murit prematur, dar nu acordasem prea multă importanță acestui lucru. Știam din experiența personală a tatălui meu care și-a pierdut o soră în vârstă de trei ani că moartea din cauza bolilor copilăriei era ceva obișnuit la începutul anilor 1900. Moartea surorilor lui Lou Gehrig nu a părut importantă pentru mine până la această experiență fantastică în care durerea pierderii m-a afectat profund.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă a fost să caut arborele genealogic al familiei lui Lou Gehrig pe Ancestry.com. Site-ul afișa doi copii – pe Sophie, care s-a născut la un an după Lou și a murit la vârsta de un an și jumătate, și o soră pe nume Anna, care s-a născut cu un an înainte de el și a trăit doar trei luni. Deși era ceva ciudat și morbid, am solicitat certificatele de naștere și deces ale Sophiei și Annei Gehrig. Când documentele au venit câteva săptămâni mai târziu, certificatul de deces al Sophiei Gehrig a fost cel care mi-a atras atenția. Am rămas cu gura căscată când am citit cauza decesului: „rujeolă, difterie, bronhopneumonie”. Se explica astfel afecțiunea pe care o descriesem și eu prin febră mare și tuse.

Am citit online că Lou a fost singurul din cei patru copii Gehrig care a supraviețuit, dar nu am putut găsi nicio înregistrare a nașterii sau decesului unui al patrulea copil din familia Gehrig. Am avut o senzație intuitivă puternică că fratele misterios trebuie să fi fost băiețelul pe care îl menționasem a-l fi născut înainte de a mă căsători cu

Henry. Sub hipnoză spuseseam că păstrasem secretă această sarcină față de părinții noștri și că nu îi dădusem niciun nume băiețelului pentru că a murit la douăsprezece zile de la naștere. M-am întrebat dacă sarcina Christinei din afara căsniciei, pe care o văzusem atât de clar sub hipnoză, era de fapt reală. Dacă era așa, probabil că a fost un secret pe care ea l-a păstrat față de toată lumea – și față de propria familie – până în ziua în care s-a stins din viață. Asta ar explica de ce nașterea celui de-al patrulea copil Gehrig a rămas întotdeauna un mister.

Multe alte detalii care au apărut în regresiunea mea au fost dificil de verificat, de pildă dacă Christina a avut cu adevărat o prietenă cu numele de Meredith Krueger. Și totuși am putut găsi documente care confirmau că mama lui Lou Gehrig, Christina Facke, venise în Germania pe un vas la începutul secolului, când era adolescentă, exact așa cum relatasem. Am aflat și că această călătorie cu vasul a inclus o oprire în Islanda. A fost dificil să găsesc informații despre copilăria Christinei în Germania, dar am fost chiar surprinsă să citesc că locuise într-adevăr cu bunica ei. Nu am putut să-mi dau seama dacă trăise cu bunica ei din partea mamei, dar am părut foarte sigură de acest lucru sub hipnoză. Căutarea mea pe internet a scos la iveală faptul că în Germania „Stina” era pe vremuri un apelativ obișnuit pentru Christina, ceea ce nu am știut înainte. Am descoperit și fotografii de la sfârșitul anilor 1800 care înfățișau case germane cu acoperișuri de metal zimțuit, similare cu cea pe care am văzut-o când i-am descris lui Jeroen casa ei din copilărie.

Căutarea mea online după o fotografie a lui Lou Gehrig cu surioara lui a fost un eșec total. Să găsesc această fotografie, dacă exista cu adevărat, a devenit noua mea obsesie. Am înțeles cât de important fusese pentru Christina Gehrig să aibă o fotografie a celor doi împreună, deși nu își permitea. Am adăugat căutarea fotografiei pe lista de lucruri de făcut în New York. Dacă ea exista, cu siguranță se găsea undeva în arhivele Bibliotecii National Baseball Hall of Fame.

Cu puțin timp înainte de călătoria noastră la New York, mi-am făcut în sfârșit curaj să-i povestesc lui Michael despre regresiunile mele în altă viață cu Jeroen. După cum mă așteptam, nu a fost nicidecum fascinat de descoperirile mele și a considerat toată chestiunea foarte ciudată. Nu l-am condamnat pentru asta; avea dreptate. În seara dinaintea călătoriei mele mărețe la New York cu copiii, eu și Michael ne-am uitat la filmul *The Pride of the Yankees*, un clasic din 1942 care descria povestea de viață a lui Lou Gehrig și avându-l ca protagonist principal pe Gary Cooper. În film, mama lui Lou era descrisă ca fiind severă, lipsită de simțul umorului. Asta era în contrast puternic cu mama blândă – și uneori amuzantă – care apăruse în regresiile mele.

Am privit cu neîncredere felul în care era prezentat Lou Gehrig înainte de retragerea sa de la echipa Yankees, când a primit știrea că mai avea puțin de trăit. Era în total conflict cu senzația sigură că va fi bine, senzație resimțită atunci când vorbisem la prima persoană în ipostaza de mama sa.

— Sunt convinsă că mama lui Lou Gehrig nu avea nicio bănuială că boala lui era atât de gravă până în momentul morții sale, i-am spus lui Michael.

Sunt sigură că s-a gândit că îmi pierdusem complet mințile când am reluat scena și am argumentat emfatic:

— În niciun caz Lou nu știa înainte să țină discursul „Cel mai norocos om” că va muri curând!

Oricât de nebunește era, nu puteam să-mi ignor senzația intuitivă că informațiile care apăruseră în timpul regresiilor mele erau corecte și că filmul greșea.

CAPITOLUL 18

RAIUL BASEBALLULUI

„Progresul presupune întotdeauna riscuri. Nu poți fura baza a doua și să îți păstrezi piciorul în prima.”

FREDERICK B. WILCOX

Cu câteva zile înaintea mării noastre călătorii la New York în iulie 2014, FOX Sports a difuzat un filmuleț cu Christian în deschiderea showului de dinaintea Meciului starurilor din Liga Mare de Baseball.

Filmulețul de cinci minute pentru care s-a filmat timp de aproape cinci ore l-a avut pe Christian în centrul atenției, jucând baseball și vorbind despre visul lui de a fi un jucător-minune din Liga Mare. Filmul cu el aruncând, lovind, alunecând, prinzând și stând pe banca de rezerve alterna cu elemente video ale jucătorilor reali care fuseseră în Liga Mare de Baseball de-a lungul timpului. În încheierea filmului, comentatorul a spus: „Acesta a fost Christian Haupt în vârstă de cinci ani. E posibil să îl vedem cândva la Meciul starurilor”.

Peste o lună avea să fie ziua de naștere a lui Christian, care urma să împlinească șase ani, și, exact așa cum spusese dr. Tucker, amintirile pe care le împărtășise cu noi timp de trei ani păreau să se evapore ca roua dimineții.

Speram să nu fi așteptat prea mult timp pentru această excursie în care voiam să-i arăt momentele importante din

viața lui Lou Gehrig. Când Michael a auzit că vom sta într-o cabană mică fără apă într-o tabără de baseball de lângă National Baseball Hall of Fame, Cooperstown, New York, a hotărât să rămână acasă și să aibă grijă de căței. Cred că dușurile pentru care trebuia să plătim 25 de cenți și potențialele gânganii l-au convins să rămână acasă.

În săptămânile de dinaintea călătoriei am reușit cu ajutorul site-ului Realtor să dau de numele proprietarilor celor două case în care locuise Lou Gehrig și care mai erau încă în picioare. Prima casă pe care speram să o vizităm era în New York, New Rochelle, pe Meadow Lane, la numărul 9. Lou cumpărase această casă pentru părinții lui în 1927 după ce a semnat primul lui contract important cu Yankees. Proprietatea îi aparținea unui bărbat pe nume Jimmy cu un nume de familie lung și italian. A doua casă era în Riverdale, unde Lou locuise în ultimii săi doi ani din viață împreună cu soția sa Eleanor. Le-am trimis scrisori proprietarilor respectivi, descriindu-le amintirile lui Christian din viața anterioară și intenția noastră de a face o vizită. Speram ca actualii proprietari ai caselor să nu ne închidă ușile în nas când aveam să apărem.

Ultimul lucru de care mai trebuia să mă ocup înaintea plecării noastre în călătorie era să îi contactez pe executivii de la National Baseball Hall of Fame și să le cer permisiunea de a avea acces la documentele și notițele private ale familiei Gehrig. Aveam misiunea de a găsi o fotografie cu Lou Gehrig copil și cu surioara lui și eram în căutarea oricăror indicii care ar putea demonstra sau dezvălui amintirile lui Christian din viața anterioară și regresile mele.

Zborul de escală de la Chicago la Aeroportul Internațional din Albany era plin de oameni în echipament de baseball, iar Christian a fost entuziasmat atunci când un om amabil care avea loc lângă noi s-a oferit să îl lase să-i probeze inelul Saint Louis Cardinals World Series. Am ajuns cu o zi înaintea weekendului de premiere a celebrităților naționale de baseball, o perioadă în care cele mai faimoase nume din istoria baseballului se adunau în Cooperstown. În mod paradoxal, în 2014 nu era numai cea de-a 75-a aniversare a primei ceremonii de introducere în National Baseball Hall of Fame, ci și cea de-a 75-a aniversare de la retragerea lui Lou Gehrig din baseball, atunci când și-a ținut discursul „Cel mai norocos om” pe Stadionul Yankee în fața a 61.808 fani.

Mi s-a părut ironic faptul că, deși Lou Gehrig fusese votat încă din timpul vieții, ceremonia oficială de introducere nu a avut loc decât abia în 2013. Cei introduși în anul 2014 în cadrul panopliei campionilor aveau să fie Greg Maddux, Tom Glavine, Frank Thomas și managerii Joe Torre, Bobby Cox și Tony La Russa. Prietenul nostru Tommy Lasorda făcuse această călătorie în Cooperstown în fiecare an de când el însuși fusese introdus în panopia campionilor în 1997, dar acest an era cu totul special pentru el deoarece bunul lui prieten Joe Torre avea să fie introdus.

După o noapte de cazare într-un hotel din Albany, în ultimele noastre camere care dispuneau de apă curentă pentru următoarea săptămână, eu, Charlotte și Christian am pornit în călătoria noastră spre mecca baseballului american. Sejurul președintelui Barack Obama la Cooperstown cu două luni înainte de sosirea noastră a fost prima dată când un președinte vizita Muzeul National

Baseball Hall of Fame. Sentimentele președintelui Obama în timpul vizitei sale în Cooperstown erau de genul: „Așadar, iubesc baseballul; America iubește baseballul. Continuă să fie amuzamentul nostru național. Și pentru toți fanii, trebuie să veniți aici.”

Călătoria noastră spre Cooperstown nu era inspirată de președinte, ci de antrenorul de baseball Ali Cepeda. În timpul lunilor de toamnă și de iarnă, Christian jucase într-o echipă de baseball în deplasare, Cepeda Bulls, numită după jucătorul de baseball (și tatăl lui Ali Cepeda) Orlando Cepeda. Ali Cepeda și fratele său Malcolm, amândoi niște jucători de baseball extraordinari, conduceau o tabără de baseball de două săptămâni în Cooperstown Beaver Valley care coincidea cu weekendul de introducere în panoplia campionilor naționali de baseball, când tatăl lor Orlando era onorat în fiecare an în luna iulie.

Orlando Cepeda venise din Puerto Rico ca să joace 16 sezoane în Ligile Mari, cel mai des ca atacant la prima bază pentru Giants. Tatăl lui Orlando, Pedro „Perucho” Cepeda, era supranumit „Babe Ruth din Caraibe” și „Taurul”, astfel că, atunci când Orlando a călcat pe urmele tatălui său, a fost numit cu afecțiune „Tăurașul”. În 2014, Orlando a primit distincția de a fi singurul portorican, pe lângă Roberto Clemente, care a fost introdus în panoplia campionilor naționali de baseball.

Rezervasem această călătorie cu luni înainte, după ce citisem despre tabără pe site-ul de baseball al lui Cepeda. Mi s-a părut o ocazie perfectă să îl duc pe Christian la New

York, așa cum sugerase dr. Tucker. Tariful săptămânal pentru micuța noastră cabană din pădure era de 350 de dolari, un preț mic în această perioadă a anului, având în vedere că o singură noapte într-un motel din Cooperstown pornea de la 350 de dolari. În ziua în care am ajuns veniseră aproape 50.000 de oameni în acest oraș de provincie, ca să onoreze 58 de membri din totalul de 72 din panoplia campionilor naționali de baseball care urmau să fie prezenți la ceremonia de introducere.

Hărțile Google m-au dus chiar în centrul orașului, unde am fost întâmpinați de o priveliște spectaculoasă a Lacului Otsego, înconjurat de un peisaj luxuriant vast. Se spune că amerindienii ar fi numit uluitorul lac „O-te-sa-ga”, iar James Fenimore Cooper l-a numit „Sticla strălucitoare”. Charlotte și Christian au coborât geamurile de la mașina pe care am închiriat-o pe măsură ce ne apropiam de debarcader, nerăbdători să exploreze. După ce am aruncat câteva pietre în lac, prima noastră oprire urma să fie pentru prânzul cu Tommy Lasorda. Am ajuns pe Main Street, care îmi aducea aminte de o pictură din anii 1950 a lui Norman Rockwell. Ne-am strecurat printre mulțimea de fani ca să caut singurul restaurant italian autentic din oraș unde știam că îl puteam găsi pe Unchiul Tommy.

Între Tommy Lasorda și Christian era o legătură specială ce putea fi simțită atunci când erau împreună. La restaurant, după ce Tommy și Christian s-au îmbrățișat cu admirație reciprocă, Tommy a observat că Charlotte era serioasă. A strâns-o în brațe și i-a spus:

— Ești o fată atât de frumoasă, dar nu văd niciun zâmbet pe chipul tău.

— După acel gest venit din inimă, Charlotte a reușit să schițeze un zâmbet, iar eu mi-am reamintit de ce îl iubeam atât de mult pe acest om.

La aproape cei 87 de ani ai săi, Tommy era cel mai muncitor om din baseball. Verigheta de pe mâna stângă, bolnavă de artrită, simboliza 60 de ani de când era căsătorit cu soția lui, Jo. Precum Lou Gehrig, Tommy fusese aruncător și atacant, fiind și el tot stângaci, dar fusese învățat să scrie cu dreapta, căci așa încuraja societatea acelor vremuri. Azi, la prânz, mâna lui dreaptă era pusă la treabă, semnându-și numele de nenumărate ori pe foițe de 22x28 cm ștanțate cu 15 mingi de baseball în miniatură pe fiecare foaie. Între multiplele semnături, mai lua câte o gură de vin roșu, lucru care era specific originii sale italienești. Când, în cele din urmă, a făcut o pauză de semnat ca să-și mănânce paste și salata, le-a spus agenților care erau așezați la masă cu noi: „Vreți să rezolvați problemele ce țin de Liga Mică de baseball? Lăsați-le pe mame să antreneze.” Apoi ne-a spus că iubirea și respectul său pentru mame vin din iubirea pentru propria mamă, Carmella Lasorda, o italiancă amabilă și grațioasă care avea mereu câte ceva pe aragaz și găsea întotdeauna cuvinte de încurajare pentru cei cinci băieți ai ei.

Următoarea noastră oprire a fost la Doubleday Field din centrul Cooperstown, unde cunoscutul scriitor de baseball Roger Angell avea să primească premiul J. G. Taylor Spink

pentru „contribuția sa scriitoricească în materie de baseball”. La vârsta de 93 de ani, Roger Angell era de cinci decenii un prozator iscusit pentru The New Yorker. Ca un tribut adus marelui meci de baseball, Angell a spus: „Recunoștința mea merge până la însuși baseballul care s-a dovedit a fi atât de familiar și uimitor, atât de vast și exact. Atât de frumos și atât de dificil, încât mi-a umplut carnețelele și sezoanele imediat. O distracție, într-adevăr.”

În discursul său, Angell i-a mulțumit mamei sale, Katherine Sergeant Angell White, care a fost primul editor de ficțiune de la The New Yorker, și tatălui său vitreg, E. B. White, care a scris Charlotte's Web („Web-ul lui Charlotte”, n. t.) și The Elements of Style („Elementele de stil”, n. t.), pentru faptul de a-l fi introdus în lumea literară. Neînțelegând exact semnificația premiului, copiii mei au reușit să stea cuminiți și răbdători cât timp au durat discursurile. Unul dintre avantaje era faptul că urma să ne întâlnim cu un om prietenos în vârstă de 96 de ani, pe numele său Homer Osterhoudt, care nu lipsise de la nicio ceremonie de introducere în Hall of Fame de când participase prima dată în 1939.

După ce am cumpărat de mâncare și am luat câteva obiecte esențiale pentru tabăra noastră de baseball din pădure, am ieșit din oraș și ne-am îndreptat spre dealuri ca să găsim loc de campare în care să rămânem pentru următoarele cinci zile. Era deja întuneric când am ajuns, ploua și era foarte frig. Începeam să cred că Michael fusese înțelept să nu vină. Având pe noi pelerinele de ploaie recent cumpărate, ne-am dus la băile comunale și apoi ne-am stabilit în modesta noastră casă departe de casă.

CAPITOLUL 19

MÂNDRIA YANKEILOR

„Cel mai important lucru este să nu încetezi să mai pui întrebări.

Curiozitatea are motivul ei de a exista.”

ALBERT EINSTEIN

A doua zi de dimineață am aruncat o privire de la ușa cabanei puțin după răsăritul soarelui și am fost copleșită de frumusețea locului care părușe intimidant și misterios cu o

noapte în urmă. La vreo cincizeci de metri de pragul ușii noastre era un teren de baseball ca în filmul *Field of Dreams*, încadrat de un cer azuriu, nori albi și dealuri unduitoare, ticsit de copaci pe care îi vedem în California doar la altitudini mari. După ce ne-am bucurat de dușurile de 25 de cenți, eu, Charlotte și Christian ne-am dus la cantină să ne întâmpinăm gazdele. M-am apropiat de un bărbat despre care am crezut că era prietenul meu Ali Cepeda, îmbrăcat în costumul San Francisco Giants, dar când s-a întors am fost întâmpinată de un chip necunoscut, și totuși familiar. S-a dovedit a fi fratele lui Ali, Malcolm Cepeda.

După o scurtă introducere, Malcolm mi-a împărtășit ceva folclor familial. Mi-a povestit cum tatăl său, Orlando Cepeda, trebuia să zboare spre Nicaragua, ca să ofere ajutor victimelor cutremurului, în același zbor care avea să ia viața jucătorului de baseball latino-american Roberto Clemente, pe 31 decembrie 1972. Malcolm mi-a spus cum a intervenit soarta atunci când tatăl său s-a hotărât să nu mai ia acel zbor, pentru că nu voia să-și părăsească băiețelul de numai o lună (Malcolm). Din fericire, Orlando a ales să rămână acasă cu familia sa și, patru ani mai târziu, se naștea fiul său Ali. După moartea tragică a lui Roberto Clemente în 1972, Orlando a devenit un jucător de top care s-a numărat printre cei mai buni lovitori din toate timpurile.

Ali și Malcolm și-au dedicat viața pentru a păstra moștenirea tatălui lor prin intermediul organizației de baseball nonprofit pentru tineri, Cepeda Baseball. Prima dată când l-am întâlnit pe Ali a spus: „Cred că baseballul a fost motivul pentru care am apărut pe pământ”. Mi-a spus

că nimic nu îi face mai mare plăcere decât oportunitatea de a-și împărtăși cunoștințele și pasiunea pentru sport copiilor care iubesc la fel de mult acest sport. Christian era bucuros să ia parte în fiecare dimineață la meciurile Wiffle, urmate de șapte ore de tabără de baseball. În timp ce era în culmea fericirii să joace baseball cu frații Cepeda și personalul lor de antrenori de colegiu, eu îmi petreceam fiecare zi căutând prin arhivele de la Centrul de Cercetare Giamatti, de la National Baseball Hall of Fame, cu Charlotte alături. Era fericită să se joace ore întregi pe calculatorul ei, în timp ce eu mă uitam pe vrafuri de documente legale, albume și articole de ziar despre Lou Gehrig, multe dintre ele fiind donate muzeului de către mama și soția acestuia. În fiecare zi, managerul de mare ajutor de la Centrul de Cercetare Giamatti aducea jos un cărucior mare plin de cutii cu documente pe care le solicitasem anterior călătoriei mele. Documentele vechi de aproape un secol erau ținute într-o zonă de depozit controlată climatic din arhivele Hall of Fame și multe dintre ele trebuiau mânuite cu mănuși albe din cauza fragilității lor. Bănuiam că era prima oară după mulți ani când erau scoase la lumină.

Prima mea descoperire interesantă au fost informațiile din documentele legale private donate de Eleanor Gehrig, care indicau o ranchiună între ea și părinții lui Lou, Henry și Christina Gehrig. Prin intermediul avocaților lor, soția și părinții lui Lou se judecau pentru orice, de la chestii precum unde ar trebui să fie locul de veci al lui Lou și până la decizia dacă părinții lui erau adevărații beneficiari ai poliței de asigurare de viață pe care el o cumpărase pentru ei. În document era o scrisoare către Eleanor de la propriul avocat în care se punea la cale un plan ca familia Gehrig să decadă din drepturile de beneficiari. Se spunea în scrisoare: Mama

Gehrig este germană și, orice fonduri ar putea avea în depozit, acestea ar putea fi înghețate.

Astfel am dat peste un document legal care atesta că Eleanor Gehrig obținuse în cele din urmă revocarea drepturilor lui Henry și Christinei Gehrig de plată a asigurării de viață a lui Lou prin pretinderea faptului că soții Gehrig erau încă cetățeni germani. Nu fusesem un fan al lui Eleanor Gehrig nici înainte să aflu aceste informații, dar acum felul în care i-a tratat pe părinții lui Lou mi s-a părut de-a dreptul crud.

O altă scrisoare pe care am găsit-o menționa că singurii bani pe care i-a dat vreodată Eleanor soților Gehrig din averea fiului lor au fost 5 dolari pentru a obține certificatul de deces pentru tatăl lui Lou după moartea acestuia. Mi s-a părut ciudat că bonul plății de 5 dolari fusese donat către National Baseball Hall of Fame de Eleanor Gehrig. Faptul că Eleanor voia să-și spele rufele murdare donând aceste documente m-a făcut să cred că probabil fusese mândră de acțiunile ei. Descoperirile mele m-au întristat și a început să-mi displacă soția lui Lou din ce în ce mai mult. Nu era numai o „doamnă ciudată”, după cum declarasem în timpul regresiei, ci una fără suflet.

Cel mai important document găsit în misiunea mea la Biblioteca National Baseball Hall of Fame a fost o scrisoare de la mama soției lui Lou Gehrig, Eleanor, adresată avocatului Christinei Gehrig. Soacra lui Lou, Nellie Twitchell, scria:

Apoi a venit boala lui Lou. Timp de un an a fost tratat pentru o afecțiune biliară. Un doctor eminent a diagnosticat greșit cazul. S-a retras în baseball. Eleanor a început să dea semne de grijă extremă. Pe scurt, în cele din urmă Lou a mers la Clinica Mayo.

Eleanor a fost imediat înștiințată că Lou mai avea cel mult trei ani de trăit. Din fericire, el era plecat la acel moment. Timp de două săptămâni fiica mea a stat toată noaptea într-un scaun, cu o tristețe pe care nu o mai văzusem înainte. Și apoi, cu o zi înainte de întoarcerea lui Lou, s-a aranjat cât mai bine cu putință, nu s-a dat bătută și s-a pregătit să își adune tot curajul.

După asta am locuit cu amândoi și pot să vă spun că până la ultima sa suflare Lou nu a știut că va muri. Eleanor i-a montat pe toți doctorii și prietenii lor să îi ridice moralul lui Lou. Și, pentru că pe zi ce trecea el paraliza și mai mult, efortul a devenit și mai mare pentru fiica mea. Nu a șovăit niciodată.

Nu-mi venea să cred ce citisem, deși știam deja în sufletul meu că era adevărat. Lui Lou Gehrig și părinților săi nu li s-a spus niciodată că boala sa era fatală!

Mi-am înșfăcat telefonul de pe masă și l-am sunat imediat pe Michael ca să îi spun ce aflasem. Sunt sigură că i-am uimit pe ceilalți utilizatori din Biblioteca National Baseball Hall of Fame când am zis:

— Michael! Filmul *Pride of the Yankees* a greșit și regresia mea a fost corectă! Lui Lou și părinților săi nu li s-a spus niciodată că va muri.

Coborându-mi vocea, i-am explicat metodic lui Michael conținutul scrisorii. Bănuiala mea se confirma: Lou Gehrig nu avea nicio idee că moartea sa era iminentă atunci când a ținut discursul de adio „Cel mai norocos om” pe Stadionul Yankee.

Scrisoarea oferea și detalii despre un conflict îngrozitor între Eleanor și Christina Gehrig care l-a înstrăinat pe Lou de părinții săi pentru ultimele trei luni din viața sa. Mama lui Eleanor scria că acest conflict a început când cele două doamne se aflau în bucătărie, în timp ce Lou dormea în camera de alături. Potrivit soacrei lui Lou, Eleanor a explodat după ce Christina i-a spus: „Fasolea uscată are multe vitamine. Dacă Lou ar fi stat cu mine, nu s-ar fi întâmplat niciodată asta!” Despre reacția lui Eleanor, mama ei scria:

Eleanor a luat foc și i-a spus pe șleau mamei câtă nefericire cauzase ea însăși. Într-un torent de cuvinte, a spus tot ceea ce fusese înăbușit atâta vreme. La sfârșit, Eleanor a spus: „Tu și gătitul tău, uită-te la tata – e epileptic – uită-te la tine – ai tensiune și afecțiuni cardiace, iar băiatul ăla de sus e bolnav, și acum uită-te la mine, la Nel, la Bud – suntem atât de sănătoși. Poate într-o zi, când va fi cunoscută cauza acestei boli, tu vei roși.

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc cât de tristă trebuie să fi fost mama lui Lou când fiul ei s-a stins la mai puțin de trei luni după această ceartă. Poate că acest „urlat” este cel despre care vorbise Christian când am discutat despre soția lui Lou în acea seară, înainte de culcare? Aveam o senzație acută că părinții lui Lou nu au putut să-și ia rămas-bun de la fiul lor în lunile, săptămânile și zilele care s-au scurs până la sfârșitul său, din cauza neînțelegerii dintre Christina și Eleanor.

Am așteptat până în ultima zi la Centrul de Cercetare Giamatti de la National Baseball Hall of Fame ca să merg la arhiva de fotografii pentru a recupera fotografiile lui Lou Gehrig. Privind retrospectiv, cred că ezitarea mea de a mă uita la fotografii era cauzată de temerea că nu aș fi fost capabilă să găsesc fotografia lui Lou Gehrig și a surioarei lui din regresiunea mea, fotografie pe care îmi doream atât de mult s-o descopăr.

Un funcționar prietenos pe nume John, care era responsabil de arhiva de fotografii, ne-a făcut mie și lui Charlotte un tur complet spre locul în care toate fotografiile donate muzeului fuseseră păstrate în ultimii 75 de ani. Am fost impresionată să văd culoare nesfârșite de dosare cu fotografii. Bluzele fără mâneci pe care eu și Charlotte le purtam nu ne pregătiseră adecvat pentru experiența de a ne plimba prin ceea ce părea un frigider în toiul verii.

După ce am adunat toate dosarele lui Lou Gehrig din secția G, ne-am întors la zona de lectură. Mi-am pus mânușile albe și am început să analizez cele 12 dosare ca un animal

sălbatic care își vânează prada. După ce am triat fotografiile timp de o oră, am ajuns la ultimul dosar din vraful uriaș catalogat cu numele Familia Gehrig. Fotografia unu, fotografia doi, fotografia trei. Apoi, în josul vrafului de poze... am găsit-o.

Degetele înmănușate mi-au tremurat în timp ce am ridicat-o: o fotografie a tânărului Lou Gehrig și a surioarei lui într-o căruță trasă de cai. Îmi venea să plâng. Lou stătea în scaunul din față ținând frâiele calului cu un zâmbet larg pe chip. Lângă el era o femeie cam în vârstă care-l ținea după umeri pe Lou, iar în poala femeii era un bebeluș purtând o bonetă albă. Trebuie să fi fost Sophie!

Inima mi s-a umplut de bucurie atunci când am avut în mână fotografia alb-negru, care se îngălbenise de-a lungul anilor. Am fost ușurată să știu că Christina Gehrig și-a putut împlini visul de a avea o fotografie a copiilor ei înainte de moartea fiicei sale Sophie. Dintre toate scenele pe care le-am trăit în timpul regresiiilor în viața anterioară, răstimpul scurt al Christinei ca mamă a doi copii părea să fie cel mai fericit din întreaga ei viață. Văzând fotografia m-a făcut să mă gândesc la legătura frățască dintre Charlotte și Christian. Inima mea suferea pentru Christina Gehrig.

În ultima zi a taberei de baseball, eu și Charlotte am fost în acțiune în timpul confruntării părinți versus copii, când copiii care participaseră la tabără se confruntau cu membrii familiei lor. Lui Christian îi plăcea să ne elimine, deși încercările sale eșuau. În drumul nostru spre oraș, am făcut o ultimă oprire la Muzeul National Baseball Hall of Fame,

unde Christian și Charlotte s-au delectat să facă poze tuturor exponatelor. Apoi am condus timp de patru ore spre Bronx pentru a vedea unul din meciurile finale ale lui Derek Jeter ca membru Yankees. Christian a devenit fanul numărul unu după ce i-am spus că Derek a fost primul Yankee din istorie care a depășit recordul din toate timpurile al lui Lou Gehrig.

Am fost puțin emoționată să bat la ușa fostelor locuințe ale lui Lou Gehrig, așa că am lăsat acest lucru pentru ultima noastră zi la New York. Conducând spre casa de pe Meadow Lane 9 din New Rochelle, am avut senzația de déjà vu. Casa albă era în vârful unui deal și arăta exact ca cea pe care o văzusem și descriesem sub hipnoză. Christian a făcut fotografii ale casei, iar Charlotte l-a fotografiat pe Christian făcând poze casei, în timp ce ne îndreptam spre curtea povârnită și buruienoasă.

L-am urmat pe Christian în timp ce alerga pe treptele ce duceau spre verandă și am ciocănit la ușă. Am fost întâmpinați de proprietarul prietenos și charismatic al casei, Jimmy, și cu un accent tipic new yorkez ne-a prezentat iubitei sale amabile, Marisol. Fără să amintească direct de scrisoarea mea, a sugerat că știa de planul nostru de a-i face o vizită și ne-a invitat să facem un tur al casei. Bănuiesc că parterul rămăsese la fel ca pe vremea când Lou Gehrig cumpăraseră casa în 1927, pentru că ea părea să fie neatinsă de lumea modernă, cu excepția câtorva noi aparate casnice. În timp ce Marisol era ocupată în bucătărie, nepotul ei în vârstă de nouă ani și cele două pisici ale lor, Tiger și Sofia, ne-au urmat din cameră în cameră în casa cu patru etaje.

Turul lui Jimmy includea și o privire la subsol. Atunci când am văzut baia de la subsol, care era încă echipată cu cada originală și cu toaleta cu lanț din vremea în care casa a fost construită, în 1905, m-am trezit visând cu ochii deschiși la zilele de altădată. Ne-a spus că baia de la subsol era foarte probabil să fi fost construită prima, astfel încât să nu fie nevoie ca muncitorii să intre în casă ca să se spele când aduceau cărbuni. Sus în pod, Jimmy ne-a arătat un dulap vechi din lemn de cedru și o instalație de lumină care era original gândită pentru gaz. Jimmy s-a amuzat când i-am povestit cum Christian ne spusese despre casa din copilărie că avea „flăcări în lămpi”. Am spus că era prima dată când vedeam un dispozitiv pe gaz pentru că cele mai multe locuințe din California de Sud erau construite după 1960.

Așa cum stăteam pe veranda marii case albe de pe Meadow Lane de la numărul 9 unde Lou trăise cu părinții săi din 1927 până în 1933, Christian a părut să cadă pe gânduri pentru o clipă.

— Aici obișnuia să fumeze Babe Ruth, a zis el.

— Știam din căutările mele că Babe Ruth era un oaspete obișnuit al casei de pe Meadow Lane și chiar locuise cu familia Gehrig timp de un an după moartea primei sale soții. Știam și că Babe era faimos pentru obiceiurile sale gregare de băut și fumat, dar astea nu erau lucruri pe care să le fi știut Christian.

La plecare, Jimmy ne-a spus o poveste despre un bărbat în vârstă care i-a spus că obișnuia să livreze ziare familiei

Gehrig la acea adresă pe când era copil. Jimmy a spus că bărbatul spera ca mama lui Lou să răspundă la ușă pentru că dădea bacșișuri bune, spre deosebire de Lou care nu îi dădea niciodată bacșiș și era cunoscut ca un zgârie-brânză. Am râs când i-am spus lui Jimmy că fiul meu era singurul copil pe care-l știam care returna tot ce cumpăra cu propriii bani din cauza regretului de a cheltui.

Poate că vechile obiceiuri dispar greu, a glumit Jimmy. Știți, această casă a fost una din singurele mari achiziții pe care le-a făcut vreodată Lou Gehrig. E singura casă pe care a deținut-o vreodată.

Înainte de a merge la aeroport pentru a ne întoarce acasă la Los Angeles, am făcut o oprire în Valhalla, New York, unde era îngropată cenușa lui Lou Gehrig și a părinților săi. Christian era grav când a pus o floare pe mormântul lui Lou. Chiar și Charlotte, care uneori îl tachina de a fi Lou Gehrig, a respectat importanța momentului întinzându-se să îl țină de mână pe fratele ei, în timp ce ea îi citea numele înscrise pe pietrele de mormânt. Am considerat ironic că locul de veci al Christinei și al lui Henry Gehrig era doar la câțiva metri distanță de cel al soției lui Lou, Eleanor Gehrig, date fiind relațiile lor tumultoase. A fost un moment foarte special și de neuitat pentru noi trei atunci când Christian și-a luat adio de la bărbatul care îi consumase existența în ultimii trei ani.

Curând după ce am ajuns acasă, unul dintre tovarășii de baseball ai lui Christian l-a provocat să participe la competiția SLA Ice Bucket care avea să aibă loc în iulie și

august 2014. Charlotte era încântată de oportunitatea de a arunca o găleată cu apă rece pe capul fratelui ei, iar lui Christian, care acum știa că SLA îi luase viața lui Lou Gehrig, i-a plăcut asta din plin.

Poveștile lui Christian despre viața sa ca Lou Gehrig s-au împuținat drastic după vizita noastră la cimitir din acea zi. Călătoria noastră la New York, inițial plănuită ca o expediție pentru a reînvia amintirile lui Christian dintr-o viață anterioară, s-a dovedit a fi încheierea pe care o sperasem de la vizita dr. Tucker de acum patru luni – încheiere pentru Christian și întreaga noastră familie.

CAPITOLUL 20

MOȘTENIRE DE FAMILIE

„Căci, vedeți voi, s-au întâmplat atât de multe lucruri neobișnuite în ultima vreme, încât Alice începuse să creadă că puține lucruri erau cu adevărat imposibile.”

LEWIS CARROLL,

„ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR”

În toamna anului 2014, amintirile lui Christian despre viața anterioară păreau să facă loc activităților normale ale unui copil de șase ani, cum ar fi fotbalul și mersul cu bicicleta cu copiii din cartier. Spre marea mea încântare, nu mai era interesat să discute înainte de culcare despre viața sa ca Lou Gehrig. În schimb, îmi cerea să-i citesc cărți precum Froggy Plays T-Ball („Broscuța joacă Tee-ball”, n. t.) și Casey at the Bat („Loviturile lui Casey”, n. t.). Cred că sfârșitul a fost atunci când ceilalți copii au râs de el pentru că spunea că a fost Lou Gehrig. Când l-am auzit pe Christian intrând în casă plângând, am ieșit imediat din birou să văd dacă era rănit. L-am găsit pe jos, cu capul în mâini, rezemat de ușă. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, a tras aer în piept și a spus printre lacrimi:

— Nimeni nu crede că am fost Lou Gehrig.

M-am întristat atunci când am realizat că își împărtășise secretul cu colegii săi de joacă, dintre care unii erau cu cinci sau șase ani mai mari decât el. Nu voiam să se rușineze de faptul că vorbea despre memoriile dintr-o viață anterioară,

dar ar fi trebuit să îl avertizez asupra faptului că era posibil ca unii oameni să nu înțeleagă – dacă mi-aș fi imaginat că avea să declare public că fusese Lou Gehrig. Pe cât de greu era să-mi văd fiul deziluzionat, această întâmplare și-a servit scopul de a-l împinge pe Christian din trecut în prezent. Era în sfârșit pregătit să fie Christian Haupt.

Credeam că și eu terminasem de cercetat legătura mea personală cu Christina Gehrig, legătură ce ieșise la iveală în urma ședințelor de regresie în viețile anterioare, până în momentul în care am fost la Jeroen pentru a treia oară și m-am întors din nou în timp. Jeroen mi-a oferit o ședință gratuită în schimbul unui workshop pe care l-am organizat pentru el, așa că, în noiembrie 2014, am hotărât să profit de oferta lui generoasă. Fără nicio îndemnare din partea lui Jeroen, după cum procedează de obicei, m-am trezit încă o dată în viața Christinei Gehrig. Scena nu a fost clară de la început, dar pe măsură ce m-a întrebat despre ce vedeam în jur, imaginile au început să se materializeze. Primul lucru pe care l-am văzut a fost un cățeluș pe care l-am descris ca fiind „de sex masculin”. Am spus că stătea lângă mine pe „o canapea tare” cu „spătar jos”, iar sub picioarele mele era ceea ce am descris ca fiind „un covor țesut”. Atunci când Jeroen mi-a cerut să îmi descriu înfățișarea, am spus că eram o femeie cu pielea albă și ochi albaștri, „masivă”, cu o față ovală și cu ochelari. Simțeam că mă dor mâinile atunci când i-am spus:

— Croșetez sau ceva de genul... Am mâinile cam obosite și mă cam dor. Cam îmbătrânite. Cred că am artrită.

— Cu ce ești îmbrăcată? întrebă Jeroen.

Cu ochii închiși, mi-am privit corpul.

O rochie mare, ca o mantie... încălțăminte de casă, nu chiar papuci, ci pantofi închiși.

— De fiecare dată când Jeroen mă făcea să-mi îndrept atenția asupra vreunui lucru nou din jurul meu, detaliile îmi deveneau clare în minte. M-a întrebat dacă purtam pălărie, iar eu am răspuns:

— Nu, dar am părul strâns, ca un coc. Am părul gri.

Atunci când Jeroen m-a întrebat ce simțeam, am răspuns cu inima grea:

— Puțină tristețe.

— A schimbat imediat subiectul.

— Cum este vremea?

— Este cam rece afară. E o fereastră la stânga mea. E frig. Totul arată înghețat.

— Jeroen a continuat cu întrebările:

E încălzită casa?

Am spus că existau o sobă în colțul camerei, o măsuță de lemn cu ziare pe ea și o veioză înaltă lângă canapea. Atunci când Jeroen m-a întrebat cum arătau pereții, am răspuns:

— Ca niște pereți din ipsos, podea din lemn și un fel de fundație mai înaltă. Nu direct pe pământ, ci ceva mai sus.

— Îmi amintesc că m-am uitat pe fereastra din stânga mea și am văzut o curte mare, iar în dreapta casei, o alee cu pietriș pe care erau mașini parcate. I-am spus lui Jeroen că mai locuiau și alții în casă.

— Sunt și ei în aceeași cameră cu tine?

— Am descris o doamnă care gătea în bucătărie și am zâmbit când i-am spus lui Jeroen:

— Este prietena mea.

— Apoi Jeroen a întrebat cum miroase, iar eu am răspuns:

— A pâine. Cred că familia lor vine acasă pentru masa de prânz.

— Încă îmi aduc aminte de mirosul pâinii din cuptor, de parcă aş fi fost cu adevărat acolo. Jeroen m-a întrebat dacă locuiam cu acea familie.

Da, cu ei.

Jeroen a întrebat cu blândețe:

— Dar tu? Tu ai familie?

— Nu, am un câine, am spus râzând.

— Era clar că, în acel moment, aceasta era aceeași femeie haioasă pe care Jeroen și cu mine o cunoscuserăm în ședințele mele de regresie în vieți anterioare.

— Cum îți petreci timpul? Întrebă Jeroen.

— Îmi ocup timpul citind, croșetând, rezolvând uneori careuri.

— Atunci când m-a întrebat dacă am și activități în afara casei, i-am spus că mai conduc din când în când. Am descris mașina „de culoare gri-neagră, nu metalizată..., cu partea din spate lungă... un Ford sau un Chrysler sau ceva de genul”. Ca răspuns la întrebarea lui legată de cum arăta casa, am spus:

— Are învelitoare pe exterior, ca niște stîngii de lemn în exterior, albe.

— A întrebat cîte etaje avea casa, iar eu am spus la început „unu”, însă m-am răzgîndit imediat și am spus:

— Nu, stai. Sunt niște scări, dar nu urc acolo. S-ar putea ca sus să fie copiii. Scările sunt și ele tot de lemn.

Jeroen a întrebat:

— Câți ani au copiii?

Mi-am simțit fața cuprinsă de un zîmbet cald atunci când am răspuns:

— Doi băieți, cam de unsprezece și doisprezece ani, și o fetiță. Băieții ar putea fi de zece, respectiv doisprezece ani. Sunt niște scumpi. Îmi place să fiu înconjurată de familie... A fost drăguț din partea lor să mă primească. Am cam rămas fără bani. Mai am ceva, dar nu îndeajuns pentru o casă. Aveam o casă aici.

— I-am spus lui Jeroen că cei din familia cu care locuiam erau cu mult mai tineri decât mine, dar aveam în comun faptul că și ei veneau din Germania și iubeau baseballul.

Atunci a fost momentul în care conversația noastră s-a îndreptat spre pasiunea Christinei Gehrig pentru baseball. Jeroen a întrebat:

— Baseball?

Am răspuns:

— Cred că micuții joacă în Liga Mică. Mă duc în vecinătate să mă uit la meciuri.

— Vocea îmi era aproape veselă atunci când am spus:

— Îmi place să le aduc ceva bun băieților, biscuiți.

Când Jeroen a întrebat ce fel de biscuiți, am spus cu mândrie:

— Eu îi fac. Biscuiți din ovăz cu ciocolată.

— Jeroen a spus:

— Sunt convins că le plac.

— Am dat din cap afirmativ și am râs când am spus:

— Mda. Deja de-acum se așteaptă să le dau. Nu pot să mă duc la ei cu mâna goală. Uneori aleargă în jurul mașinii când mă duc acolo.

Am devenit brusc serioasă atunci când Jeroen m-a întrebat din nou, pe un ton serios, dacă aveam familia mea. Am fost cuprinsă de un sentiment de profundă disperare atunci când am explicat că muriseră atât băiatul, cât și soțul meu.

Cum faci față?

— Oamenii încă îl iubesc și mi-o spun în fiecare zi. Se gândesc la el, la fiul meu. Soțul meu s-a lăsat răpus de moartea fiului meu.

— Ca răspuns la întrebarea lui Jeroen dacă am mai avut și alți copii, am spus:

— A avut o soție, dar este diferită.

Mintea mea logică îmi spunea că nu o putea suferi pe acea doamnă, chiar dacă ceea ce am spus era amabil. Atunci când Jeroen a întrebat dacă mai am frați sau surori, i-am spus că tata se recăsătorise și că avusese doi copii după ce murise mama, dar că locuiau în Germania.

Ai pierdut multe, a spus Jeroen.

Dispoziția proastă s-a dus atunci când am spus pe un ton glumeț:

— Da. Am animalele mele care îmi țin companie.

— Și altele pe lângă câine?

— Am avut două păsări. Acum am una.

— I-am spus că păstram pasărea într-o colivie mare de fier lângă canapea.

— O acopăr noaptea când doarme. O am de mult.

Am spus că băgam mâna în colivie ca să o scot uneori. Chiar când conversația noastră devenea mai ușoară, Jeroen a întrebat unde erau îngropați fiul și soțul meu. Am spus că era mult de mers cu mașina până la mormintele lor deoarece erau îngropați în New York, aproape de casa în care locuiserăm. În acel moment, mintea mea logică a început să se întrebe dacă nu cumva spuneam lucruri pe care le știam; tocmai vizitasem mormântul lui Lou Gehrig în New York cu patru luni înainte.

Te duci singură?

— Da. Am mai făcut asta singură – am dus flori.
Întotdeauna sunt oameni la mormânt, la mormântul fiului meu. Lasă obiecte mici acolo pentru el.

— Minte mea cinică dispăruse cu totul atunci când un sentiment de pace m-a învăluit cu totul și am spus:

— Mă simt încă legată de el. Am sentimentul că veghează asupra mea.

Atunci Jeroen m-a întrebat dacă păstrez lucruri de-ale lui pe undeva. Am spus:

— Am un fel de cufăr din lemn în care păstrez unele lucruri, câteva... uniforme vechi, bijuterii.

— Atunci când Jeroen a întrebat dacă fiul meu a lăsat mulți bani în urma lui, am răspuns:

— Da, dar i-a luat soția. Îi place Hollywoodul. Trăiește pe picior mare.

— Unde este?

— Probabil că la Hollywood, am răspuns.

Râsul meu l-a făcut pe Jeroen să-și dea seama că glumeam. Apoi i-am răspuns serios la întrebare spunându-i:

— Nu știu, poate că la New York. Nu prea o plac.

— Jeroen m-a întrebat cum mă întrețin, iar eu am spus:

Primesc niște bani de la guvern, puțini. Am vândut tot ce am avut. Nu am mai rămas cu mult. Mi-am vândut casa. Banii din vânzarea ei nu mi-au ajuns mult timp.

Schimbând din nou topicul conversației, Jeroen m-a întrebat despre familia cu care locuiesc. Despre femeia din bucătărie am spus cu afecțiune:

— Sunt ca o mamă pentru ea pentru că este mai tânără. Are grijă de mine.

Jeroen mi-a cerut să o descriu, iar eu am spus:

— Este drăguță. Ceva mai mare, cam ca mine. Gătește mult, poartă rochii lungi, cam cum port și eu.

Atunci când m-a întrebat despre părul ei, am spus:

— Păr castaniu buclat. Nu și-l poartă pe față, dar nici strâns – are ceva ca o bentiță. Nu muncește în afara casei, am adăugat. Ci soțul ei.

— Atunci când m-a întrebat pentru a doua oară ce vârstă au copiii, am răspuns:

— Băieții au în jur de zece, respectiv unsprezece ani. Fetița are cam șapte... Are părul scurt, negru.

M-am simțit mândră și am zis fericită:

— Și engleza mea este mai bună acum. Jocurile de cuvinte încrucișate ajută și încă mai primesc The New York Times.

— Ce îți place să citești din el?

— Coloana de sport. Și despre comunitate – divertisment, chestii de genul.

Am spus că băiatul meu „Louie” mă învățase o mulțime.

Ai fost alături de fiul tău când a murit?

— Îmi aduc aminte că eram în cameră, însă nu-mi pot aminti dacă eram chiar când a murit. Îmi aduc aminte că l-am văzut aproape inconștient.

— M-a întrebat dacă l-am putut vedea înainte să moară, iar eu am răspuns:

— Puțin. Ea nu ne lăsa să îl vedem. Voia să țină totul sub control.

— M-am lăsat cu plăcere purtată de amintiri:

— A fost un fiu bun. A fost un om bun.

— Jeroen a întrebat dacă soția lui s-a băgat între noi, iar eu am spus:

— Da. A preluat controlul. Iar el s-a conformat. A lăsat-o pe ea să conducă.

— Mi-am exprimat tristețea pentru că ne schimbase relația și am adăugat:

— Era cam geloasă pe mine, așa că a vrut să rupă orice legătură.

— Jeroen m-a întrebat dacă aveam niște amintiri mai importante despre fiul meu, iar eu m-am revigorat atunci când am spus:

— Foarte puține. Doar uniforma aceea și o monedă din Japonia. Și niște bijuterii pe care mi le-a cumpărat, o brățară și un lăntișor.

— Un lăntișor? Întrebă Jeroen.

— Un pandantiv cu o piatră de jad. Nu am familie, așa că nu știu unde va ajunge... ce să fac cu el. Nu știu cui să i-l dau.

— Te gândești la asta?

— Da, pentru când voi muri.

A mai întrebat:

— Ce decizie iei în privința persoanei căreia să i-l dai?

Fără să ezit, am răspuns:

— Cred că aș putea să i-l dau fetei. Probabil că va trebui să i-l dau mamei ca să i-l păstreze.

— Jeroen mi-a cerut să părăsesc această scenă și să mă îndrept spre următoarea zi importantă. M-am descris ca o mamă cu doi copii mici și i-am spus că eram cu toții îmbrăcați frumos.

— E o zi specială?

— Da. E ca o zi de duminică, zi de mers la biserică... Cred că e un botez.

I-am spus că fetița purta o rochiță albă și că mergeam pe un drum prăfuit. Mergeam la biserică.

— Este mică sau mare?

— Este mică. O biserică cu o singură încăpere, albă, nimic pretențios, o biserică luterană, puțini oameni – sunt mulți nemți acolo. Nu mergem tot timpul, dar azi mergem pentru fetiță. Va fi botezată.

Jeroen a întrebat dacă mai era și altcineva cu noi, iar eu am spus:

Mda. Henry și mama lui... sau sora, cred. În vizită, cred că special pentru botez.

— I-am spus lui Jeroen că pe băiat îl chema Lou.

— A fost deja botezat?

— Da. A fost botezat când era bebeluș. Acum are doi ani. Nu mai poartă scutece. Este îndeajuns de mare. Este un băiat

mare. Pare de patru ani. Are mâini mari, picioare mari, un cap mare. Nu este grăsun, doar mare. Se poartă frumos cu bebelușul. Îi place să o țină în poală.

— Așadar, cum ați ajuns la biserică?

— Cred că pe jos, dar am impresia că micuții au mers puțin cu trăsura cu cai. A fost drăguț că au putut merge cu trăsura.

— Tu nu ai mers?

— Nu, costă bani.

— Și trebuie să fii atentă cu banii?

— Mda.

În scena de la sfârșitul ședinței, mi-am descris trupul obosit și bătrân întins pe un pat de spital, exact la fel ca în prima ședință.

— Cum arăți?

— Cam bătrână, obosită, ceva mai slabă față de cum eram.

Cu un umor fals, am mai spus râzând:

— Dar nu slabă.

Curios în legătură cu bijuteria pe care o menționasem mai devreme în timpul ședinței de regresie, Jeroen a întrebat:

— Și bijuteriile?

— Cred că le-am dat lor.

— Ce fel de bijuterii erau?

Puteam vedea bijuteriile foarte clar în minte în timp ce i le descriam lui Jeroen.

Un lăncișor din aur cu un pandantiv de jad și o brățară, o brățară cu amuletă. Un ceas.

— M-a întrebat de unde avem bijuteriile, iar eu am răspuns imediat:

— De la Lou. Mereu îmi aducea lucruri.

— Sesizând dragostea în vocea mea, Jeroen a spus:

— A fost un băiat drăguț, nu?

Am oftat:

— Da.

— Jeroen a încheiat ședința cerându-mi să mă gândesc la lecția acestei vieți. Am reflectat o clipă și am spus:

— Să învăț să accept pierderea.

— Și cum te-ai descurcat?

— Cred că destul de bine. Am rămas cu ochii pe minge, am spus eu râzând, scoțând din nou la suprafață umorul ce o caracteriza pe mama lui Gehrig. Pur și simplu am mers mai departe. Nu am devenit acră.

— Nu ai devenit acră?

— Nu. Cred că, fiind mereu înconjurată de copii, lucrul acesta m-a ajutat întotdeauna.

— Jeroen a spus:

— O să le fie dor de tine, probabil.

Am dat din cap afirmativ și am adăugat:

— Da. Cred că am fost o povară, dar ne-am distrat.

Jeroen m-a scos din transă și a fost reconfortant să-i văd chipul zâmbitor atunci când mi-am deschis ochii. Am simțit de parcă această călătorie a noastră în viața Christinei Gehrig ajunsese la final. Ne-am luat la revedere îmbrățișându-ne și m-am dus acasă, având îndeajuns timp să mă opresc acasă înainte de a-i lua pe Charlotte și pe Christian de la școală. M-am grăbit să ajung la biroul meu de-acasă și am scos fotografia cu Lou și Sophie Gehrig pe care o descoperisem la National Baseball Hall of Fame. Am fost cuprinsă de un val de emoție uitându-mă la fotografie cu alți ochi. Erau îmbrăcați în alb, ca de duminică. Acum știam povestea din spatele fotografiei și înțelegeam și mai bine iubirea Christinei Gehrig pentru copiii ei.

Diferența dintre această ședință de regresie în vieți anterioare și celelalte ședințe consta în faptul că informația primită nu putea fi verificată în urma cercetărilor, ci doar prin slaba șansă de a găsi această familie pe care o văzusem foarte clar cât mă aflam sub hipnoză – dacă existau într-adevăr și dacă mai erau în viață. Din 1954, de când murise mama lui Lou Gehrig, adică cu 60 de ani în urmă, copiii pe care îi descriesem ar fi avut acum cam 70 de ani, ceea ce însemna că părinții lor ar fi avut 90. Să-i găsesc pe cei trei copii pe care îi văzusem atât de clar sub hipnoză a devenit noua mea obsesie. Nu numai că nu știam dacă această familie exista în viața reală, dar nici măcar nu aveam cea mai mică idee care era numele lor de familie, pentru că Jeroen nu mă întrebase asta în timpul ședinței noastre. După ce am luat copiii și m-am dus acasă, mi-am început investigațiile. Am căutat printre documentele pe care le

copiasem la Biblioteca National Baseball Hall of Fame și am găsit o scrisoare care data din 1954, la două săptămâni de la moartea Christinei Gehrig. Scrisoarea îi aparținea unui angajat de la National Baseball Hall of Fame și era destinată unui bărbat pe nume George Steigler, ce părea a fi prieten cu doamna Gehrig:

Dragă domnule Steigler,

Fotografiile și negativele pe care le-ați cerut vor ajunge azi la dumneavoastră. Sperăm ca dumneavoastră, familia și prietenii dumneavoastră să vă bucurați de ele.

Dacă National Baseball Hall of Fame făcea tot posibilul să trimită fotografiile Christinei Gehrig familiei Steigler, am presupus că erau niște oameni importanți în viața ei. Cercetările mele online au scos la iveală un anunț mortuar referitor la soția lui George K. Steigler, Laurel Steigler, care murise cu numai cinci luni înainte, la vârsta de 95 de ani. În anunț erau listați ca rude în viață o fiică pe nume Jill, care era agent imobiliar în Connecticut, și un fiu pe nume Kenneth, care era preot în Carolina de Nord. Să fie oare ei fetița de șapte ani, respectiv băiețelul de zece ani pe care îi

văzusem în timpul regresiei? Eram încă pusă în încurcătură de descrierea celor trei copii din casă, deoarece numai doi erau enumerați în necrolog.

Fiind eu însămi agent imobiliar și luând în calcul experiența îngrozitoare pe care am avut-o atunci când am vorbit cu preotul nostru despre amintirile lui Christian din viața anterioară, m-am hotărât să o sun pe Jill. Atunci când a răspuns încă de la primul apel, i-am explicat că făceam o cercetare despre Lou Gehrig și familia sa. Jill a confirmat imediat că mama lui Lou Gehrig a locuit cu familia ei atunci când era copil. Din nefericire, nu-și aducea aminte mai nimic despre Christina Gehrig, dar reținuse că fusese o femeie bună și stoică.

Pe când Jill vorbea, mi-am imaginat-o ca pe fetița cu părul scurt, castaniu din ședința mea de regresie. A spus că era posibil ca fratele ei, Ken, care era cu trei ani mai mare ca ea, să își amintească ceva mai bine de vremea în care mama Gehrig locuise cu ei. Aproape că m-am blocat atunci când am auzit că fratele ei era cu trei ani mai mare decât ea, căci se potrivea perfect cu fetița de șapte ani și băiatul de zece ani pe care îi descriisem lui Jeroen. Pe când conversația se apropia de sfârșit, am rezistat tentației de a o întreba dacă moștenise o brățară și un lăntișor cu piatră de jad din Japonia care îi aparținuseră Christinei Gehrig de teamă să nu o sperii de tot. Acea întrebare era mult prea personală ca să fie pusă într-o primă conversație telefonică, dar știam că va veni timpul când îmi voi face curajul să o întreb despre lucrurile la care mama lui Lou Gehrig ținuse cel mai mult.

CAPITOLUL 21

TRIMISUL LUI DUMNEZEU

„Știința nu poate rezolva misterul naturii. Și asta din cauză că noi înșine facem parte din misterul pe care încercăm să îl elucidăm.”

MAX PLANCK

Au trecut două luni până să îmi fac curajul de a-l căuta pe reverendul Kenneth Steigler. Oricât de curioasă eram să aflu dacă își mai aducea aminte de Christina Gehrig și de faptul că locuise cu familia lui la începutul anilor '50, temerile mele legate de cum ar putea reacționa atunci când aveam să-i spun povestea noastră mă împiedicau să o fac. Am preferat să nu îi cer surorii datele de contact ale

reverendului Kenneth, ci să le caut pe internet. Am dat de un articol din ziarul Christianity Today intitulat „Vești bune pentru vrăjitoare”, în care se menționa faptul că luase legătura cu vrăjitoare în calitate de pastor al bisericii metodiste Wesley United din Salem, Massachusetts.

Conform articolului, reverendul Kenneth și congregația sa însumând 265 de membri au făcut tot posibilul să le primească pe vrăjitoare cu brațele deschise, în special în luna lui octombrie – o perioadă din an în care orașul era plin de turiști, petrecăreți, vrăjitori amatori, precum și de vrăjitoare care considerau Halloweenul ca fiind ziua lor sfântă. Reverendul Steigler spusese: „Dacă zece oameni pleacă din Salem gândindu-se: «Există o biserică în care am fost primit și iubit, chiar și cu toate amuletele mele», atunci a meritat efortul”. Am mai găsit și o biografie a reverendului Kenneth în care se menționa că lucrase cu dr. Martin Luther King Jr. la începutul anilor '20 în timpul studenției, iar de curând condusese numeroase tururi la Universitatea Ebraică din Ierusalim, Israel, unde lucra în momentul de față la doctoratul său în teologie biblică. Părea a fi un om care văzuse de toate, iar asta mi-a dat speranța că nu va fi prea șocat de povestea noastră.

Următorul lucru pe care îl aveam de făcut era să intru pe site-ul bisericii metodiste Wesley United din Salem. Am găsit un filmuleț cu reverendul Kenneth, Praying for Salem („Rugăciune pentru Salem”, n. t.), un filmuleț despre acceptarea vrăjitoarelor. După ce l-am ascultat vorbind în acel video, am avut senzația că acel om al bisericii era o persoană foarte iubitoare, punându-se cu tot sufletul în slujba altora. Mi-a răspuns robotul atunci când am sunat la

biserică, așa că am hotărât să dau de un om pe nume Dimitris, care era persoana de contact. Atunci când i-am spus lui Dimitris că sunasem ca să aflu numărul de telefon al reverendului Kenneth, a exclamat încântat:

— Pastorul Ken este cel mai minunat om de pe pământ, iar eu nu aș fi în viață ca să răspund la acest telefon dacă nu era el!

— Dimitris a continuat să spună cum cuvintele mângâietoare ale Pastorului Ken i-au dat tăria să meargă mai departe într-un moment greu din viața sa, cu 12 ani în urmă, atunci când și-a pierdut fiul și s-a gândit la sinucidere. După spusele lui Dimitris, Ken mai era încă un pastor emerit al bisericii din Salem, unde fusese la conducere timp de 16 ani. Dimitris mi-a spus că Pastorul Ken și soția sa, Marylin, locuiau acum în Carolina de Nord. Și-a descris prietenul ca pe un om căruia nu-i lipsea niciodată zâmbetul de pe chip, un om care fusese iubit și respectat de congregație. A spus că pastorul era cunoscut pentru faptul că era disponibil la telefon pentru absolut oricine avea nevoie de el, indiferent de oră. Dimitris mi-a dat de bunăvoie numărul de telefon al Pastorului Ken, iar cuvintele de la finalul conversației telefonice au fost: „Sper ca atunci când Îl voi întâlni pe Dumnezeu în Ceruri să arate ca Pastorul Ken.”

Exact așa cum spusese Dimitris, reverendul Ken a răspuns din prima la telefon. Nevrând să-l sperii încă de la început, i-am spus că făceam investigații privind viața Christinei Gehrig pentru cartea pe care o scriam. Oricât de mult îmi

doream să-i spun adevăratul motiv pentru care îl sunasem, să-i spui unui preot că fiul tău crede că a fost Lou Gehrig într-o viață anterioară și că te întrebi dacă familia sa a moștenit bijuterii de la mama lui Lou Gehrig nu sunt lucruri pe care să le destăinuiești cu ușurință. Să vorbească despre „mama Gehrig”, așa cum îi spunea Ken, era unul dintre lucrurile lui preferate. Am rămas uimită de amintirile minunate pe care mi le-a împărtășit cu entuziasm despre femeia care fusese „ca o bunică” pentru el. Era ca și cum descria scene direct din ședințele mele de regresie în vieți anterioare, căci detaliile erau șocant de similare cu ceea ce văzusem și descriesem în timp ce eram în transă.

Pastorul Ken și-a amintit cu bucurie că a mers în mașina neagră a mamei Gehrig – despre care a spus că o conducea ca pe un tanc – atunci când l-a dus la meciul celor de la Yankees pe când era mic. Presupunea că pe-atunci mașina era veche de douăzeci de ani. Ken și-a adus aminte că a intrat prin spate și că a rămas uimit când fanii au strigat: „Vine mama Gehrig!” Intenționând să verific acuratețea istorică a lucrurilor pe care le văzusem și spusese sub hipnoză, l-am întrebat pe Pastorul Ken dacă jucase în Liga Mică atunci când fusese copil.

A spus râzând:

Da! Deși nu eram nici pe departe cel mai bun jucător din echipă, mama Gehrig era mereu acolo ca să mă susțină.

— Câteva clipe mai târziu, m-a făcut să râd atunci când mi-a împărtășit povești despre pasărea mamei Gehrig, Polly.

Ken a spus că, înainte ca mama Gehrig să se mute cu familia lui, avusese propria ei casă nu foarte departe, iar el obișnuia să meargă cu bicicleta până la ea în fiecare săptămână ca să îi tundă peluza. Într-o zi a bătut la ușă ca să o anunțe că venise, când deodată a auzit „Vin imediat!” pe o voce care semăna foarte mult cu vocea mamei Gehrig. După ce a așteptat câteva minute ca să deschidă ușa, și-a dat seama că era Polly care făcea o glumă. A spus că mama Gehrig acoperea mereu colivia lui Polly noaptea ca să doarmă, deoarece pasărea repeta conversații pe care le auzea și o făcea exact cu vocea persoanei respective.

Pastorul Ken și-a amintit că era extrem de important să acopere colivia, în special în perioada în care Lou jucase pentru Yankees, deoarece Polly învăța imediat înjurături de la colegii lui Lou, care veneau des în vizită. L-am întrebat pe Ken dacă pasărea locuise și la el acasă, iar el a spus că mama Gehrig o ținea pe Polly pe o masă din sufrageria lor.

Numai mama Gehrig avea curajul să bage mâna în colivie, căci Polly ciupea, a spus el.

Ardeam de nerăbdare să-i spun lui Ken că văzusem pasărea în colivie în sufrageria lui pe când era copil, dar nu era încă timpul. Ne simțeam amândoi mult prea bine împărtășind lucruri despre mama Gehrig.

Apoi mi-a spus de câinele mamei Gehrig, Monkey, care locuise și el în casa lui din copilărie. Ken își amintea că mama Gehrig era o femeie caldă și iubitoare, însă câinele ei

nu era le fel de prietenos. Obişnuia să mârâie la toată lumea care se apropia de ea.

Poate de aceea lumea credea că mama Gehrig era aspră, dar nu-mi aduc aminte să fi fost deloc aspră.

— Deşi Ken îşi amintea că mama Gehrig stăpânea bine limba engleză, a spus că îi vorbea în germană câinelui. A râs cu exuberanţa unui copil atunci când a imitat-o spunând: „Essen Sie”, ca să îl cheme la masă şi „Machen Sie schnell”, ca să îl cheme la ea.

Era ca şi cum Pastorul Ken citea din notiţele mele legate de şedinţele de regresie în vieţi anterioare atunci când mi-a spus că mama Gehrig era ca o mamă pentru mama lui, Laurel, care era cu 36 de ani mai mică. Ken mi-a spus că legătura profundă dintre cele două femei a fost clădită prin intermediul experienţei lor comune, amândouă fiind discriminate de comercianţi pe motiv că erau nemţoaice. Acest lucru se petrecea cu mult timp în urmă, pe când erau vecine şi prietene bune în New York.

Ken şi-a amintit că mama Gehrig a locuit cu familia lui în ultimii doi sau trei ani din viaţa ei. L-am întrebat câţi ani aveau pe-atunci el şi sora lui, iar el a răspuns:

— Probabil că aveam vreo zece ani când a venit să locuiască cu noi, ceea ce înseamnă că sora mea avea vreo şapte.

Acestea erau exact vârstele pe care le menționasem sub hipnoză. Cum se putea să primesc această informație exactă despre copii în timpul ședinței mele de regresie? Probabil că lui Ken i s-a părut ciudat atunci când l-am rugat să descrie cum era părul surorii lui atunci când era mică, dar m-am gândit că a fost încă și mai ciudat atunci când a spus că avea părul scurt și castaniu, exact așa cum îl descriesem și îl văzusem cu atâta claritate în timpul ședinței de regresie.

L-am întrebat pe Ken dacă își amintea că mama Gehrig croșeta, făcea cuvinte încrucișate sau citea ziarul The New York Times, și toate răspunsurile au fost afirmative. A împărtășit apoi o întâmplare hazlie despre croșetat: o dată, a găsit în podul casei împreună cu prietenii lui o cutie cu tot felul de lucruri de-ale mamei Gehrig și au râs pe rupe atunci când au dat peste un sutien croșetat de dimensiuni mari pe care ea îl făcuse și care putea să susțină două ghiulele. Dându-ne seama că vorbeam la telefon de mai bine de o oră, am căzut amândoi de comun acord să ne auzim pe săptămâna următoare.

Știam că nu puteam să mă angajez într-o altă conversație cu reverendul Ken fără să-i mărturisesc care era motivul curiozității mele legate de bunica sa adoptivă, Christina Gehrig. Oricât de mult mă bucurasem să-i aud povestirile pline de viață despre mama Gehrig, sosise timpul să-i spun care erau intențiile mele adevărate, cu riscul punerii în pericol a relației noastre de prietenie. Reverendul Ken îmi confirmase deja multe dintre detaliile din ședințele mele de regresie fără să știe acest lucru, dar trebuia să știe adevărul pentru a lua o decizie conștientă dacă să mai vorbească cu mine sau dacă să o rupă la sănătoasa.

Următoarele cinci zile până când urma să ne auzim la telefon mi-am tot bătut capul cum să-i spun reverendului Ken despre amintirile lui Christian din viața anterioară și de ședințele mele de regresie. Atunci când a sosit momentul respectiv, tot planul meu atent pregătit s-a dus pe apa sâmbetei. Imediat ce am fost întâmpinată călduros de reverendul Ken de la celălalt capăt al liniei, am spus:

— Când am vorbit ultima dată, v-am spus că scriu o carte despre Lou și Christina Gehrig, dar mi-a fost teamă să vă spun de ce eram atât de interesată de subiect. Ceea ce urmează să vă spun o să vă lase cu gura căscată...

Reverendul Ken a ascultat cu atenție toate evenimentele care m-au condus la el – afirmațiile lui Christian despre viața sa anterioară, disprețul față de Babe Ruth, întâlnirea cu dr. Tucker, întâlnire în urma căreia am ajuns la Jeroen și la ședințele de regresie în viețile anterioare și apoi în casa în care a copilărit. Cuvintele pe care le-am rostit au fost ca un elixir care avea să-mi salveze sufletul. Aceasta era o mărturisire unică în viață, iar acest om al bisericii de la celălalt fir al telefonului devenise oarecum crucial în salvarea mea.

Mi-am exprimat teama că „l-am înșelat pe Isus” deoarece am luat în calcul conceptul de reîncarnare și m-am asigurat ca reverendul Ken să știe că Jeroen a ars salvie și a creat un „con de lumină” înainte de începerea ședințelor noastre de regresie în vieți anterioare. I-am împărtășit Pastorului Ken chinul prin care am trecut atunci când un e-mail de la

fostul meu preot m-a făcut să mă întreb dacă trupul fiului meu nu găzduia spiritul unei persoane decedate.

Disperarea din glas părea un evident strigăt de ajutor. M-am oferit să-i trimit înregistrările și transcrierile ședințelor și i-am lăsat de înțeles că speram să facă puțină lumină în această situație deosebită. După ce am făcut o pauză, am întrebat:

— Așadar, ce credeți?

Mi-am ținut respirația cât timp am așteptat un răspuns. Pastorul Ken a rupt tăcerea spunând:

— Este fascinant! Nu cred în reîncarnare, a adăugat el, dar cred că acesta este un exemplu de înțelepciune și de cunoștințe care nu-și pot avea sursa în experiențe raționale. Este vorba de informații care vin de la Dumnezeu.

A continuat:

Această înțelepciune și aceste cunoștințe sunt permise de către Dumnezeu. Este voia Domnului ca această informație să vină din altă dimensiune, o dimensiune pe care noi nu o vedem întotdeauna cu ochii noștri pământenii.

Am simțit cum mi se scurge toată tensiunea din corp și cum mă cuprinde un sentiment de pace. Cuvintele reverendului Ken mi-au permis să renunț la lupta dintre credințele mele

care se dăduse în mintea mea în ultimii trei ani și jumătate. Cuvintele sale erau antidotul pentru teama și vina care mi se strecuraseră în inimă.

Când l-am sunat inițial pe reverendul Ken, am crezut că singurul meu scop era acela de a afla dacă detaliile pe care le obținusem în timpul regresiei mele se potriveau cu ceea ce își aducea el aminte. Nicio clipă nu mi-am imaginat că acest om va fi răspunsul pe care îl tot căutam de atâta timp. Cuvintele sale pline de bunăvoință m-au făcut să îmi dau seama că această călătorie în care porniserăm de trei ani și jumătate era sfântă, și nu ceva de care să ne fie rușine. Am putut în sfârșit să mă iert că „l-am înșelat pe Isus”. Desigur, reverendul Ken nu credea în reîncarnare, dar nu validarea acestui concept era ceea ce căutam. Căutam liniște sufletească și am găsit-o într-o conversație telefonică banală din timpul zilei, pe când copiii mei erau la școală. Simțeam că reverendul Ken era cu adevărat trimis de Dumnezeu.

Ken și-a explicat mai departe teoria pe care el o avea referitoare la ceea ce trăiserăm eu și Christian. A spus că nu era surprins de faptul că experiențele prin care treceau copiii, experiențe la care dr. Tucker se referea ca fiind amintiri din viața anterioară, se petrec între vârstele de doi și șapte ani.

Aceasta este perioada în care copiii sunt cel mai strâns legați de dimensiunea spirituală pe care adulții și copiii de școală nu o pot vedea cu claritate, a spus el.

— Din punctul lui de vedere, Christian canaliza informație de la Lou Gehrig, iar eu de la mama Gehrig, pentru că aceste două suflete căutau finalizarea relației lor. Nu era neapărată nevoie să aleg să cred dacă era vorba de „o cale de transmisie”, așa cum o descriesese Pastorul Ken, sau dacă erau cu adevărat „amintiri din viața anterioară”, așa cum spusese dr. Tucker. Tot ceea ce știam cu siguranță era faptul că Lou Gehrig și mama lui, Christina, ne atinseseră viața într-un mod frumos și profund, iar eu găsisem în reverendul Ken un nou mentor și prieten.

Odată terminată conversația noastră profundă, Ken și cu mine am început din nou să ne aducem aminte cu bucurie de mama Gehrig. A spus că mama Gehrig făcea cea mai bună supă de mazăre pe care o mâncase vreodată. S-a amuzat când i-am spus de pofta mea ciudată pentru supă de mazăre atunci când eram însărcinată cu Christian. Ken a putut să confirme că planul casei în care locuise când era mic coincidea cu felul în care am descris-o în timp ce eram în stare de hipnoză. Era o casă cu două etaje și uși laterale, o alee cu pietriș și un living cu ferestre care dădeau în curtea din față. A spus că dormitorul său era la etaj, exact așa cum menționasem eu. Nu-și amintea unde dormea mama Gehrig, dar imaginea ei stând pe canapea cu ziarele și cu jocurile ei de cuvinte încrucișate era una foarte vie.

Am păstrat pentru sfârșit întrebarea cea mai importantă:

— Atunci când vorbeam la persoana întâi în timpul ședinței mele de regresie, am descris bijuteriile pe care fiul meu, Lou,

mi le dăduse și pe care voiam să le dăruiesc familiei dumneavoastră.

— I-am spus lui Ken că îmi exprimasem în mod expres dorința de a da lăntișorul și brățara din Japonia fetei de șapte ani, dar că, probabil, era nevoie să i le încredințez mamei sale ca să aibă grijă de ele până se va face ea mare. Am spus:

— Am mai amintit și de un ceas.

Ken mi-a spus entuziasmat că moștenise un ceas de la mama Gehrig, ceas care îi aparținuse inițial lui Lou Gehrig. A spus că acel ceas era un dar oferit lui Lou Gehrig de către al Treilea Reich. Ken a explicat cum vânduse câteva din celelalte obiecte pe care le moștenise de la mama Gehrig – pașaportul lui Lou, verigheta și alte lucruri importante. A folosit banii pentru a-și cumpăra o cabană la lac în New Hampshire, cabană unde el și soția sa, Marylin, își petreceau verile an de an. Ken și-a exprimat profunda recunoștință față de mama Gehrig pentru ceas, cabană și pentru bursa de la facultate pe care ea i le dăduse atunci când s-a născut în 1941, același an în care murise Lou Gehrig.

Nu mi-a venit să cred atunci când Pastorul Ken mi-a spus că bijuteriile din Japonia erau printre amintirile de familie moștenite de la mama Gehrig.

— Ni s-a spus că Lou cumpărase bijuteriile pentru mama sa în timpul unei călătorii în Japonia. Acum sunt la sora mea Jill.

Eram bucuroasă să aud că îi aparțineau acum surorii lui Ken, exact așa cum sperasem și când eram în stare de hipnoză. Bijuteriile fuseseră păstrate în ultimii 60 de ani într-un seif pe care tatăl său îl construise sub casă deoarece nu-și puteau permite asigurarea bijuteriilor. Ken a spus că bijuteriile rămăseseră în seif în cea mai mare parte a timpului, cu excepția câtorva ocazii speciale, atunci când mama sa le purta la dineurile pe care le organiza acasă. Mi-a spus că nimeni din afara familiei și cu excepția câtorva prieteni apropiați nu știa despre bijuteriile lăsate drept moștenire de mama Gehrig, căci părinții lui erau foarte discreți. Faptul că bijuteriile pe care le descriesem în stare de hipnoză chiar se aflau în posesia familiei Steigler mi-a dovedit încă o dată că informațiile obținute în timpul ședințelor de regresie în viețile anterioare erau adevărate.

Spre finalul discuției, Ken mi-a acceptat politicos oferta de a primi înregistrările audio și notițele ședințelor de regresie pe e-mail. I-am urat succes la evenimentul la care avea să vorbească ziua următoare despre înțelegerea între rasele din comunitatea Wake Forest și l-am întrebat dacă ar putea încheia conversația noastră telefonică cu o rugăciune. Nu-mi aduc exact aminte care au fost cuvintele de binecuvântare, dar atunci când am închis, mă simțeam de parcă pluteam. Am continuat să vorbim lunile care au urmat și am pus bazele unei prietenii sincere bazate pe adorația noastră și respectul pentru Christina „mama”

Gehrig. Și de fiecare dată terminam conversațiile telefonice cu o rugăciune.

CAPITOLUL 22

DESCOPERIND-O PE MAMA GEHRIG

„În baseball nu-și au locul discriminările. Baseballul este distracția noastră națională și un sport pentru toți.”

LOU GEHRIG

În februarie 2015, la aproape un an de la întâlnirea cu reverendul Ken, am plecat cu Christian în Milford, Connecticut, ca să vizităm vechile locuri ale Mamei Gehrig,

locuri în care locuise împreună cu familia Steigler. Pe când ne pregăteam pentru călătoria noastră pe Coasta de Est, reverendul Ken și soția lui, Marilyn, se pregăteau să participe la celebrarea a 50 de ani de la marșul istoric de la Selma la Montgomery, Alabama, din anul 1965, pe care îl făcuse alături de dr. Martin Luther King Jr. Din conversațiile noastre am presupus că scurta noastră călătorie la Selma va fi un pelerinaj important pentru Ken deoarece imaginile grafice ale Duminicii Sângeroase îi erau întipărite în minte pentru totdeauna. În ziua în care Christian și cu mine am plecat în propriul nostru pelerinaj, Pastorul Ken mi-a trimis un articol dintr-un ziar din Carolina de Nord care documenta amintirile sale legate de marșul de la Selma la Montgomery.

Articolul explica cum Ken Steigler, în vârstă de 23 de ani, student la Facultatea de Teologie din Boston, a adunat 80 de colegi și s-au îndreptat spre Deep South într-un autobuz ca să voteze pentru drepturile afro-americanilor ce se aflau într-o perioadă de mari frământări sociale. I-a spus reporterului că discursul plin de compasiune al dr. King adresat adversarilor Mișcării Drepturilor Civile, până și grupului Ku Klux Klan, a avut un impact puternic asupra modului în care practică religia în viața de zi cu zi. Știam din propriile mele interacțiuni cu Pastorul Ken că o mare parte din preoții de la biserica metodistă Wake Forest United și de la biserica All Nations din Raleigh luptau pentru înțelegerea dintre rase, o cauză pe care o susțineam și eu din toată inima.

Atunci când eu și Christian am ajuns în Hartford, aeroportul din Connecticut, chiar înainte de miezul nopții,

ne-au izbit niște temperaturi foarte joase. Ne lipseau bagajele, prin urmare eram cam îngrijorată pentru că nu aveam haine groase cu noi, dar eram încă și mai preocupată că nu mai aveam dintele de rechin pe care îl puseseam în valiza care lipsea, dinte care era pentru Zâna Măseluță și pe care ar fi trebuit să îl pun sub perna lui Christian. Dintele lui stătea să cadă, iar el avea cu siguranță să observe dacă Zâna Măseluță uita să-i dea un dinte de rechin în schimbul dintelui său – o tradiție de lungă durată în familie. Am fost impresionată de generozitatea unei femei din zona de recuperare a bagajelor, care mi-a dat propria ei haină atunci când a observat că bagajele noastre nu erau de găsit. Gestul ei l-a determinat pe un alt om de lângă noi să îl învelească cu o pătură caldă pe Christian, care mă convinsese să îl las să poarte pantaloni scurți în călătoria spre Connecticut. Am tânjit pentru prima dată după acele zile din trecutul recent, zile în care fiul nostru obișnuia să insiste să poarte pantaloni de baseball în fiecare zi. Încă mai refuza să poarte pantaloni lungi, cu excepția celor de baseball, dar la puțin timp după cea de-a cincea aniversare a sa, adăugase în garderoba sa și pantalonii scurți. Femeia care acum nu mai avea haină mi-a șoptit la ureche:

— Nu știu ce religie aveți, dar Isus vă iubește.

Și cu asta, acel înger pe pământ s-a făcut nevăzut.

După o noapte bună de somn și un maraton la cumpărături sponsorizat de American Airlines, eu și Christian am mers o oră cu mașina până în Milford, Connecticut, în vizită la casa părintească a reverendului Ken, casă în care Mama Gehrig

locuise cu familia lui în ultimii ani din viața ei. Chiar când ne apropiam de destinație, Christian a țipat:

— Hei, ia uite, o familie de oameni de zăpadă!

Văzându-i bucuria, am oprit ca să poată vedea mai bine omuleții festivi făcuți din zăpadă. L-am întrebat pe Christian dacă își amintea că, atunci când avea trei ani, am construit un om de zăpadă când am plecat cu toții la schi pe Muntele Mammoth. Am fost surprinsă să aud că nu-și amintea să fi fost în zăpadă înainte. Atunci când a zâmbit pentru o fotografie cu cei patru oameni de zăpadă, a spus:

— Și ei sunt tot patru, ca și noi, dar în familia lui Lou Gehrig erau doar trei persoane.

Nu i-am dezvăluit niciodată lui Christian detalii despre viața lui Lou Gehrig, prin urmare am fost surprinsă când a afirmat corect că Lou Gehrig era singur la părinți. Am râs în sinea mea de ironia faptului că fiul meu își amintea lucruri din viața unei alte persoane, dar nu era capabil să își amintească momente din propria lui viață.

Chiar dacă fosta casă a familiei Steigler era la doar câteva case depărtare de aventura noastră cu oamenii de zăpadă, am preferat să mergem cu mașina din cauza ninsorii. Casa cu două etaje mi se părea incredibil de familiară, totul mi se părea foarte familiar: învelitoarea albă pe care o văzusem cu atâta claritate în timpul ședințelor, aleea din curte cu pietriș pe care spuseseam că îmi parcasem mașina, fereastra largă

prin care spuseseam că priveam afară în timp ce stăteam pe canapeaua din sufragerie. Am văzut-o cu ochii minții pe Mama Gehrig așezată pe canapea și rezolvând careuri, croșetând și citind The New York Times – lucruri pe care reverendul Ken confirmase că adora să le facă. Stând în curtea propriului meu loc istoric, simțeam ca și cum reveneam acasă. Nu am mai bătut la ușă deoarece vecinul care ne-a văzut stând în fața casei ne-a spus că proprietarii erau plecați în weekend.

Următoarea noastră oprire a fost la terenurile de baseball de Liga Mică acoperite de zăpadă, terenuri pe care le descriesem în timpul regresiei mele în vieți anterioare ca fiind locurile în care Mama Gehrig le aducea biscuiți băieților, aceleași terenuri pe care îl urmărise pe Pastorul Ken jucând baseball cu mai bine de 60 de ani în urmă. În spatele barierei terenului înzăpezit era o placă memorială în onoarea Christinei „Mama” Gehrig, inscripție ce data din 1954, anul morții ei. Înainte de a pleca spre Connecticut, l-am sunat pe președintele Ligii Mici Lou Gehrig din Milford ca să văd dacă putea să mă ajute să dau de cineva din oraș care jucase baseball în ligă la începutul anilor '50, când Mama Gehrig locuia în Milford.

I-am spus că speram să le pun întrebări jucătorilor din Liga Mică ce chiar o cunoscuseră pe Mama Gehrig, pentru cartea pe care o scriam.

Probabil că au vreo 70 de ani acum, am explicat eu.

Președintele nu știa, dar m-a îndrumat spre antrenorul Kipp Taylor, care cunoștea foarte bine istoria mamei Gehrig din orașelul de la mare.

Antrenorul Kipp a fost responsabil cu păstrarea memoriei lui Lou și a mamei Gehrig în comunitatea locală, adăugă el, atunci când a convins liga să nu renunțe la numele Lou Gehrig din denumirea sa acum câțiva ani în urmă.

— Conversația mea cu antrenorul Kipp a scos la iveală că, pe lângă faptul că era antrenor de baseball pentru cei mici de mulți ani, mai fusese și președintele Ligii Mici Lou Gehrig timp de câțiva ani, un act de bunătate generos, cu atât mai prețios cu cât antrenorul nu avea copii. Kipp, în vârstă de 55 de ani, era prea tânăr ca să o fi întâlnit el însuși pe Mama Gehrig, dar iubirea și respectul pentru această femeie se reflectau în fiecare cuvânt pe care îl spunea despre ea. Am dat în mod miraculos de cineva care era la fel de fascinat de Mama Gehrig ca și mine. Kipp mi-a spus că se angajase să vopsească din nou plăcuța în onoarea mamei Gehrig, plăcuță pe care eu și Christian o văzuserăm pe terenul de baseball de Liga Mică Lou Gehrig, pentru că nu prea se mai vedea clar ce scria pe ea. Cu câteva zile înaintea călătoriei noastre spre Connecticut, Kipp mă surprinsese cu vestea bună că reușise să dea de un fost jucător de Liga Mică, acum în vârstă de 75 de ani, pe numele său Ken Hawkins, care era dispus să se întâlnească cu noi.

M-am întâlnit cu Kipp la Biblioteca Publică din Milford într-o seară de marți, pe la ora cinci, ca să ne cunoaștem înainte de întâlnirea cu domnul Hawkins. Când eu și Christian am

intrat în bibliotecă, un om jovial cu gropițe și un zâmbet molipsitor a venit înspre noi.

— Bună ziua, voi sunteți Cathy și Christian?

S-a prezentat ca antrenorul Kipp, o poreclă cu care se alesese în urma atâtor ani în care predase și fusese antrenor. Am urcat scările într-un spațiu dedicat întâlnirilor, unde puteam discuta fără să îi deranjăm pe ceilalți care veniseră în acest loc din centrul orașului pentru escapade mai liniștite. Christian juca baseball pe iPadul său, în timp ce antrenorul Kipp ne arăta numeroasele știri despre Mama Gehrig din tăieturile de ziar pe care le printase cu câțiva ani în urmă, atunci când încercase să convingă conducerea Ligii Mici să nu renunțe la numele Lou Gehrig din denumirea ligii. În ceea ce părea că a durat câteva minute, dar care de fapt era aproape o oră, a sunat telefonul lui Kipp, iar el s-a scuzat ca să îl aducă pe Ken Hawkins din holul bibliotecii.

Când Ken Hawkins a intrat în cameră împreună cu Kipp, m-am ridicat să dau mâna cu el și am fost imediat surprinsă de înfățișarea lui charismatică și plăcută. Am făcut schimb de cărți de vizită și mi s-a părut amuzant faptul că eram amândoi agenți imobiliari. Antrenorul Kipp și cu mine am rămas șocați atunci când Ken a început conversația prin a spune:

— Familia mea era destul de apropiată de Mama Gehrig...

Domnul Hawkins ne-a spus că Mama Gehrig și tatăl său, Ellsworth, erau foarte buni prieteni. Ei au fost cei care au înființat împreună Liga Mică locală. Eu și antrenorul Kipp ne-am uitat uluiți unul la celălalt – era o noutate pentru noi.

Fostul jucător de top al Ligii Mici ne-a spus că Mama Gehrig era nelipsită din tribune. Ken se lăsă dus de valul amintirilor.

Nu a lipsit de la niciun meci de baseball până în ziua în care a murit. Nimic nu o făcea mai fericită decât o zi petrecută pe terenul de baseball.

— Ken a deschis un dosar pe care îl adusese cu el și ne-a înmânat un articol în care se spunea că tatăl său, Ellsworth Hawkins, se aflase printre cei care căraseră coșciugul Christinei Gehrig. În articol era scris: Și la dorința expresă a acestei femei pentru care cuvintele „sus băta!” simbolizau entuziasmul ei mulți dintre prietenii ei au donat bani Ligii Mici, în loc să trimită flori la înmormântare.

Pe când Ken scotea articole tăiate din ziar și fotografii, antrenorul Kipp și cu mine eram ca niște copii într-un magazin cu dulciuri. Chiar și Christian era destul de interesat de conversația noastră încât să lase iPadul atunci când Ken Hawkins a vorbit despre Mama Gehrig.

Printre articole era și o fotografie în care apăreau Mama Gehrig și tatăl lui Ken, Ellsworth Hawkins, la o ceremonie de schimbare de nume a Ligii Mici Lou Gehrig în 1952. Alte

articole decupate din ziar menționau că Mama Gehrig lăsase în testament suma de 500 de dolari pentru ligă. Articolul spunea că doamna Gehrig făcuse parte din conducere încă de la înființarea ligii și „nu lipsise niciodată de la vreun meci”. Articolul meu preferat era o istorisire despre micul Kenny Hawkins mergând la bază în timpul ultimei reprize din meciul campionatului local All-Star din 1951. Articolul îl descria pe Kenny lovind de două ori și făcând un impresionant home run peste gard ca să câștige jocul. Ken Hawkins povestea despre Mama Gehrig cum stătea în tribune în acea zi și ovaționa.

Ca și reverendul Ken, Ken Hawkins a avut și el parte de a fi invitatul mamei Gehrig la meciurile echipei Yankees atunci când era copil.

Doamna Gehrig era, probabil, cea mai faimoasă mamă din Liga Mare de Baseball, zise Ken.

Ne-a spus că jucătorii de la Yankees erau atât de nerăbdători să o vadă înaintea meciului, încât săreau gardul ca să o îmbrățișeze.

Domnul Hawkins a spus că Mama Gehrig era „mamă” pentru toți cei care o știau și chiar pentru cei care nu o cunoșteau. Și-a adus aminte și că nu îi fusese niciodată foame atunci când Mama Gehrig era prin preajmă.

Aducea mereu cu ea un coș mare de picnic plin cu sendvișuri și alte bunătăți făcute de ea, spuse el cu un zâmbet.

Atunci când a venit vremea să ne despărțim, Ken Hawkins mi-a oferit un dosar cu articole, o copie a contractului din 1933 al lui Lou Gehrig cu New York Yankees și o fotografie a lui Babe Ruth și Lou Gehrig pe care Mama Gehrig își iscălise numele special pentru el. Era o ironie faptul că Mama Gehrig lăsase moștenire Ligii Mici având în vedere că inițial își dorise ca fiul ei să renunțe la baseball ca să meargă la facultate și să devină inginer. Ken ne-a spus că Mama Gehrig donase o plăcuță din granit de Vermont în onoarea redenumirii Ligii Mici din Milford în data 29 iunie 1952, cu doi ani înainte să moară. A spus că donația a fost sărbătorită și primită de membrul Ligii Mari de Baseball, Ford Frick, și de fondatorul Ligii Mici de Baseball, Carl E. Stotz.

Atunci când a trebuit să ne luăm la revedere, l-am îmbrățișat pe Ken și i-am spus:

— Sunt sigură că erai preferatul mamei Gehrig.

Am fost surprinsă de propriile mele cuvinte, dar într-un fel știam că erau adevărate. Zâmbetul lui Ken m-a făcut să mă simt pentru moment ca și cum aș fi fost Mama Gehrig – stând de vorbă cu un prieten drag care era mult mai tânăr decât mine. Conducând înapoi la hotel în acea seară, m-am întrebat dacă Ken Hawkins ar putea fi tânărul băiat pe care

Îl descrisesem în ultima mea ședință de regresie în vieți anterioare.

Valiza noastră a apărut într-un final la hotel cu o zi înainte de a ne întoarce în Los Angeles, iar dintele lui Christian care i se mișca a căzut chiar în ziua aceea, spre norocul nostru. Mă tot întrebasesem toată săptămâna dacă Zâna Măseluță va avea cum să-l găsească ca să-i dea dintele de rechin în Connecticut, și din fericire avea cum. În acea după-amiază am băgat mâna în buzunarul de la haina care îmi ținuse de cald toată săptămâna și am fost foarte încântată să găsesc un cotor de filă de cec cu un număr de telefon scris pe ea. Atunci când l-am format, vocea prietenoasă de la celălalt capăt al firului m-a informat că era sora femeii al cărei nume se afla pe cotorul de cec. Atunci când i-am spus că aș vrea să-i trimit haina prin poștă și să-i mulțumesc pentru gestul său, mi-a confirmat că adresa de pe cec era corectă. După ce ne-am oprit la poștă ca să pun haina împreună cu un bilețel de mulțumire, misiunea mea a fost completă.

În drum spre aeroport, ne-am oprit și la casa familiei Gehrig de pe Meadow Lane, numărul 9, din New Rochelle, New York. Primul lucru pe care l-am observat în curtea înzăpezită a fost plăcuța cu „De vânzare”. Am ciocănit la ușa de la intrare și am fost întâmpinați de Jimmy și Marisol care ne-au îmbrățișat strâns și ne-au invitat înăuntru, anunțându-ne că urmau să semneze o ofertă și să vândă casa. Am fost îngrijorată când am cercetat prețurile celorlalte case din cartier care fuseseră vândute de curând și când am aflat că Jimmy și Marisol își vindeau casa la jumătate din valoarea pe care o avea pe piață. Știam că Jimmy nu putea să muncească din cauza unui accident,

așa că m-am oferit să îi ajut să ceară o modificare de împrumut care să îi ajute să păstreze casa. Am sperat că agentul lor imobiliar va înțelege că nu era în interesul clienților săi sau al băncii să vândă casa cu 300.000 de dolari sub valoarea pieței – mai ales această casă frumoasă de care Lou fusese atât de mândru.

— Am văzut această casă în septembrie 1927, i-a spus Lou unui reporter. M-am îndrăgostit de ea pe loc. Era genul de casă pe placul meu. Uitați-vă la acei copaci, cei mari, copaci adevărați de pădure. Sunt mai mari chiar și decât cei pe care îi vedeți în Central Park. Are opt sau nouă camere, trei etaje și un subsol. Vă spun, este exact ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Timpul petrecut în Connecticut a întărit și mai mult legătura pe care o simțeam cu Mama Gehrig. Parcă devenise un membru al familiei mele. Mama Gehrig, știam asta, era un adevărat erou în fața necazurilor. În timpul ședințelor mele, am simțit din plin pierderea provocată de moartea fiului ei. Acum simțeam și iubirea pe care a avut-o pentru baseball și pentru micuții jucători până în ultima ei zi de viață, precum și bucuria pe care o descoperise susținând baseballul pentru cei mici. În inima mea știam că mamei Gehrig îi plăcea să meargă la meciurile de Liga Mică la fel de mult pe cât le plăcea băieților să o vadă prezentă. Întâlnirea mea supranaturală cu această femeie, care murise cu treisprezece ani înainte ca eu să mă nasc, mi-a întărit credința în eternitatea sufletului și mi-a dovedit că iubirea rezistă dincolo de timp.

CAPITOLUL 23

108 CUSĂTURI

„Nu trebuie să încetăm să explorăm,

Iar punctul final al tuturor explorărilor noastre

Va fi să ajungem de unde am plecat

Și să cunoaștem locul pentru prima dată.”

T. S. ELIOT, „LITTLE GIDDING”

Întoarcerea noastră la însoarta Californie de Sud a fost o alinare binevenită de la temperaturile scăzute ale Coastei de Est. După ce am întârziat încă o zi din cauza unei furtuni de zăpadă violente, eu și Christian am ajuns acasă în ajunul a ceea ce devenise ziua mea favorită din an, Ziua de Deschidere a Ligii Mici. Încă de la primul meci din Mica Ligă din anul 1939, o vizită la stadionul de baseball era ceva asemenea unei experiențe religioase pentru copiii care jucau un meci de oameni mari. Nici astăzi nu era diferit. Având acum șase ani, Christian se pregătea pentru al patrulea său sezon al acestui ritual. Și pentru părinți, și pentru copii, startul în noul sezon al Ligii Mici aduce o anticipare plină de speranță a ceea ce urmează. În această primăvară, Christian purta un tricou inscripționat în litere mari, portocalii cu numele Giants – oarecum un sacrilegiu pentru un fan Dodgers loial, dar l-a purtat cu mândrie știind că și colegii lui de echipă vor face același lucru.

Nu e ușor ca toată familia să fie îmbrăcată și gata să iasă pe ușă înainte de ora opt într-o sâmbătă dimineată, dar câștigând trei ore atunci când ajunsesem înapoi în oraș seara trecută era în favoarea mea. În timp ce Christian stătea pe locul său obișnuit pe treapta de jos a scării, i-am legat bine pantofii și i-am citit un text pe care antrenorul Kipp îl trimisese în acea dimineată: „Vă rog să-i urați lui Christian o zi minunată și să nu uita să joace cinstit, din toate puterile, să nu renunțe niciodată și să se distreze.”

Speram ca vorbele încurajatoare ale lui Kipp să-i ușureze temerile lui Christian de a juca în Divizia Kid Pitch cu jucători care erau cu trei ani mai mari ca el.

În răstimpul călătoriei noastre scurte spre terenurile de baseball, Christian ne-a spus că nu era deloc emoționat de a executa aruncări unor copii de clasa a treia, însă era îngrozit de lovitura unei mingi azvârlite de aruncătorii oponenți care erau mult mai mari și mai puternici ca el. Eu, Michael, Charlotte și Christian ne-am bucurat de un mic dejun preceremonial cu clătite oferit de reprezentanța locală a Clubului Rotary și apoi ne-am îndreptat spre standul fotografului profesionist, unde ne-am întâlnit cu echipa lui Christian pentru o fotografie de grup.

După micul dejun ne-am îndreptat spre terenurile principale unde sute de jucători din Liga Mică cu vârsta cuprinsă între 4 și 13 ani se adunau pentru ceremonia de deschidere. Eu și Christian am stat cu echipa lui, Giants, în timp ce Charlotte și Michael au avut vedere dinspre tribune. Zumzetul mulțimii agitate a încetat atunci când președintele ligii a pășit spre microfonul de pe baza principală ca să se adreseze audienței. Urmându-i exemplul, băieții și-au scos șepcile și le-au pus în dreptul inimii, în timp ce se intona imnul național de la sistemul audio improvizat. Când imnul a luat sfârșit, președintele ligii l-a prezentat pe managerul National Baseball Hall of Fame, Tommy Lasorda.

Aerul s-a umplut de aplauze și urale atunci când Tommy s-a îndreptat spre microfon ca să vorbească mulțimii. Chiar și copiii care nu l-au recunoscut au înțeles că este un moment special după privirile părinților și antrenorilor lor.

— Cred că Dumnezeu ne-a adus pe pământ ca să ne ajutăm unii pe alții, a zis Tommy. Baseballul este un sport de

ajutorare a celorlalți, de solidaritate; nu poți să câștigi de unul singur. Baseballul este un sport comunitar; e nevoie de nouă oameni care să se ajute unul pe altul. Poți fi cel mai bun aruncător din tot baseballul, dar cineva trebuie să alerge ca tu să câștigi jocul. Iubesc ideea de sacrificiu – să te jertfești pentru binele celorlalți. Îți găsești binele în binele celorlalți. Îți găsești împlinirea personală în succesul comunității.

Tommy era serios și s-a uitat în ochii copiilor când a spus:

— Viitorul țării noastre este în mâinile voastre. Când sunteți acolo pe teren jucând acest sport frumos cu colegii voștri de echipă, deprindeți abilități care vă vor fi de folos pentru tot restul vieții voastre. Învățați cum să vă găsiți propria cale, cum să comunicați cu ceilalți și cum să jucați după reguli.

— Tommy și-a încheiat discursul emoționant cu următoarea recomandare:

— Respectați-vă părinții, mai ales pe mame, care fac totul posibil.

Christian a privit înspre mine zâmbind, iar eu l-am strâns de umeri. Între timp, Tommy a continuat:

— Datorați două lucruri părinților voștri: dragoste și respect, le-a spus el, apoi i-a întrebat cu voce tare: Ce le datorați părinților voștri?

Când răspunsul nu s-a auzit destul de tare, Tommy a spus:

— Nu vă aud. Ce le datorați părinților voștri?

Mulțimea a strigat la unison:

— DRAGOSTE ȘI RESPECT!

Mulțumit de răspunsul lor, Tommy i-a înapoiat microfonul președintelui Ligii Mici, care a recitat jurământul caracteristic: „Cred în Dumnezeu. Îmi iubesc țara și îi voi respecta legile. Voi juca cinstit și mă voi strădui să câștig, dar fie că pierd sau câștig, îmi voi da tot timpul silința.”

Înainte să încheie, o altă voce s-a auzit de la difuzoare – o voce care devenise apropiată familiei noastre, precum vocea unui bun prieten: „Am fost pe terenul de baseball timp de 16 ani...”, spunea vocea lui Lou Gehrig într-o înregistrare veche cu discursul său de retragere de pe Stadionul Yankee, în acea zi memorabilă din 1939.

Christian m-a privit cu ochii mari de îndată ce am auzit vocea lui Lou.

— „... și nu am primit decât bunătate și încurajare de la voi, fanii. Când ai un tată și o mamă care muncesc toată viața ca să ai o educație și să îți șlefuești fizicul, este o binecuvântare. În ultimele două săptămâni, ați citit despre marea neșansă pe care am avut-o. Astăzi mă consider cel

mai norocos om de pe pământ. Și poate că am avut ghinion, dar am avut o grămadă de motive pentru care să trăiesc.”

Se întâmplă cu adevărat asta? Christian mi-a citit gândurile spunând:

— Nu pot să cred!

A alergat să se așeze în poala mea, iar eu l-am strâns cu putere în brațe. Importanța momentului era resimțită de amândoi.

Pe când mulțimea se răspândea, ne-am îndreptat spre terenul unde primul meci de sezon al lui Christian urma să înceapă. Tommy Lasorda ni s-a alăturat în tribunele unde stăteam alături de familie și prieteni, inclusiv mama mea, prietenul ei Dennis și mătușa Cinthia. Echipa lui Christian stătea în fața celui mai puțin iubit antrenor de către mine – cel al cărui fiu îl lovise pe Christian în timpul unui meci, având ca urmare o rană la gât. În momentul în care acel antrenor s-a îndreptat spre prima bază, ne-am privit în ochi. L-am zâmbit și i-am făcut cu mâna – simțindu-mă inspirată de discursul emoționant al lui Tommy. Spre surprinderea mea, mi-a răspuns cu un zâmbet. Prin acel simplu gest, ranchiuna mea față de el a dispărut.

Christian a pășit pe movilă și, pe când executa prima aruncare, inima mi s-a umplut de recunoștință. Era clar că tot ceea ce căutasem se afla chiar în fața mea. Mi-am dat seama că nu există mai mare plăcere decât să împărtășești

plusurile și minusurile sezoanelor anterioare cu familia și prietenii. Bătălia în sine și lecțiile învățate sunt mult mai importante decât victoria, iar un start proaspăt într-un nou sezon este mereu chiar după colț, fie că e vorba de sport sau viață.

Poate că nu e întâmplător că o minge de baseball are 108 cusături, iar o mătanie are 108 mărgеле. Baseballul nu e discriminatoriu și nu trebuie să credem în același Dumnezeu ca să fim în aceeași echipă. Este un sport al curajului, al tăriei și al caracterului, care îi poate face pe bărbații maturi să plângă. Oricât de ușor ar părea, este extrem de dificil. Oricine a stat vreodată în spatele bazei știe că nimic nu îți garantează că pregătirea ta, efortul și perseverența ta vor fi răsplătite, dar în absența lor cu siguranță vei eșua. Baseballul este un sport care îmbrățișează eșecul, o arenă unde să ratezi mingea două treimi din timp se consideră succes. Fostul manager de la Yankees, Joe Torre, le reamintea frecvent jucătorilor săi de propria experiență cu eșecul. Le-a povestit despre un sezon în care media loviturilor sale a scăzut cu 90 de puncte, doar la un an după ce câștigase titlul de lovitor, și cum altă dată a lovit mingea în patru jocuri duble într-un singur meci. A greși e omenește, dar să alegi să revii după ce ai eșuat este supraomenesc.

Nu mi-am imaginat vreodată că a fi mamă mă va minuna într-atât și mă va arunca în abisul propriilor mele limitări ca părinte și ființă umană. Am învățat că a avea o viață spirituală nu presupune neapărat să stai pe o saltea de yoga sau într-o biserică sau într-un templu. Lucrurile astea sunt drăguțe și ne pot ajuta să ne găsim echilibrul, dar înseamnă

mult mai mult decât atât. Este despre a găsi în adâncul ființei noastre curajul de a ierta și de a acționa cu compasiune și bunătate, chiar și în momentele în care ne intersectăm cu cineva care a activat în noi acele locuri întunecate, determinându-ne să ne dorim să suferim. A duce o viață spirituală înseamnă să te afli pe un teren de baseball din Liga Mică, să vezi cum cineva îți rănește intenționat copilul, și totuși să privești situația cu iubire, decât cu furie. Nu spun că trebuie să pui un copil în pericol sau să lași pe alții să te trateze ca pe un preș, ci respectându-te pe tine și respectându-i pe ceilalți, la bine și la rău, poți face diferența și să permiți ca propria ta lumină să strălucească în timp ce îi ajuți pe alții să strălucească și ei puțin mai mult. La urma urmei, nu a fost niciodată vorba despre baseball. Ci despre un joc numit Viață.

EPILOG

UN SEMN CU OCHIUL DE LA UNIVERS

„O viață nu este importantă, cu excepția

impactului pe care îl are asupra altor vieți.”

JACKIE ROBINSON

Au trecut doi ani de la ziua de deschidere a Ligii Mici din 2015. Părea un loc potrivit pentru a pune capăt poveștii noastre pentru că a marcat începutul unui nou capitol în viața noastră – una în care aducerile-aminte spontane ale lui Christian despre viața sa ca Lou Gehrig deveneau o amintire îndepărtată. Ca și cum Îngerul Lailah a apărut în cele din urmă și l-a trimis într-o nouă viață neîmpovărat de amintirile din trecut, apăsând pe buza lui superioară și șoptind: „șșș”.

În primăvara lui 2015, eu și Christian am avut o întâlnire cu un producător de film de la Sony Pictures, care auzise povestea noastră de la un prieten comun. După ce l-a chestionat despre Lou Gehrig, producătorul a întrebat:

— Lou Gehrig încă mai trăiește?

Toată lumea din cameră, inclusiv eu, a fost surprinsă când Christian a răspuns cu încredere:

— Da.

Producătorul a continuat un schimb de replici joviale cu Christian, în timp ce noi ceilalți observam în tăcere.

— Unde este?

— Aici.

— Unde aici? În această cameră?

Christian a dat aprobator din cap, și-a plimbat mâna de pe decolteul tricoului pe piept și a zis:

— În inima mea.

Aceste trei cuvinte surprind felul în care viețile noastre au fost atinse de Lou și Christina Gehrig până în ziua de astăzi. Christian încă păstrează fotografia lui Lou și a mamei Gehrig pe raftul de cărți de lângă patul său, iar Charlotte continuă să-l tachineze cu Babe Ruth. Lou și Christina Gehrig au devenit membri de onoare ai familiei noastre și afecțiunea noastră pentru ei este ca cea pe care o avem față de cei dragi care s-au stins din viață. Va exista mereu o legătură, chiar dacă nu sunt fizic prezenți.

În vara lui 2015, m-am întors pentru două săptămâni în Cooperstown, New York, împreună cu Charlotte și Christian,

la Tabăra de Baseball Cooperstown cu frații Cepeda. Nevoia mea sâcâitoare de a cerceta documentele familiei Gehrig a dispărut, odată cu amintirile lui Christian despre viața anterioară. Povestea noastră era completă, iar singura noastră vizită la Biblioteca National Baseball Hall of Fame în răstimpul acelei călătorii a fost pentru a obține autograful lui Tommy Lasorda pe cartea sa, după care a urmat prânzul cu favoritul nostru membru Hall of Fame. Tommy devenise o figură obișnuită la meciurile All-Star ale lui Christian din acea vară și energia lui i-a încântat deopotrivă pe părinți și copii.

Pe când ieșeam din National Baseball Hall of Fame, Unchiul Tommy s-a oprit în fața a trei statui din bronz din hol. Pe peretele de lângă statui era o pancartă pe care scria: „Caracter și Curaj”. Tommy le-a citit cu voce tare numele pentru Charlotte și Christian: „Lou Gehrig, Roberto Clemente și Jackie Robinson.”

A spus:

— Îi vedeți pe acești trei bărbați? Statuile lor sunt primul lucru pe care îl vezi atunci când intri în Hall of Fame. Știți de ce?

După o pauză, Tommy a spus:

— Pentru că, pe lângă faptul că sunt trei din cei mai mari jucători de baseball din toate timpurile, ei au dat dovadă de curaj și caracter – pe și în afara terenului. Să ai caracter

Înseamnă să îi tratezi pe oameni așa cum ți-ai dori să fii și tu tratat. Adică să arăți respect pentru toți oamenii, să ai curajul să te lupți pentru dreptate și să iei atitudine față de ce e greșit.

Discursul lui Tommy din acea zi ne-a adâncit respectul și admirația pentru Lou Gehrig și Tommy.

În timpul acelei călătorii de două săptămâni pe Coasta de Est, în vara lui 2015, am făcut un itinerar la New Hampshire ca să ne întâlnim cu Pastorul Ken și iubita lui soție, Marilyn, care se aflau la casa lor de vacanță. Eram încântată să îl întâlnesc în sfârșit pe Ken în persoană și să văd căsuța pe care o cumpăraseră cu veniturile din bijuteriile de familie pe care mama Gehrig i le lăsase prin testament. A fost ușor să-l identific pe Pastorul Ken la restaurantul de pe malul lacului unde ne-am întâlnit din cauza gulerului clerical pe care îl purta la cămașa albastră cu gulerul răsfrânt. Legătura pe care am simțit-o cu acest bărbat amabil a fost imediată și am râs atunci când a comentat că acea bluză croșetată pe care o purtam îi amintea de ceva ce mama Gehrig ar fi lucrat.

Prânzul nostru a fost urmat de o oprire la lăptăria locală pentru cea mai bună înghețată la cornet pe care am mâncat-o vreodată, de o vizită la golful în miniatură și de un meci de baseball pe un teren secret din pădure, menit să arate ca un mini Fenway Park. Christian a observat imediat similaritatea dintre semnul impozant CITGO în spatele terenului mare verde și terenul pe care jucase în timpul filmărilor de la That's My Boy. Christian și Charlotte au

aruncat pe rând, în timp ce Pastorul Ken a jucat pe poziția de prințător. Vizita noastră a culminat cu un tur la căsuța fermecătoare a lui Ken și Marilyn, cocoțată în vârful unei coline, cu o priveliște atotcuprinzătoare asupra lacului pitoresc mărginit de copaci și localizat în mod convenabil lângă Centrul Creștin de Conferință Alton Bay, unde Ken este pastor-invitat pe timpul verii. Ne vom aminti pentru multă vreme de ospitalitatea plină de grație a lui Ken și Marilyn, iar Charlotte nu ne va lăsa să uităm în veci de victoria ei la mini-golf.

Ne-am încheiat călătoria pe Coasta de Est din acea vară cu un barbecue pe strada Meadow Lane 9 din New Rochelle, New York – casa pe care Lou Gehrig o cumpărase în 1927, când a semnat primul său mare contract cu Yankees. Prietenii noștri, Jimmy și Marisol, proprietarii actuali ai casei, și-au invitat prietenii și familia pentru o celebrare în onoarea vizitei noastre. Era o experiență ireală să ne aflăm în curtea din spate, mâncând și conversând, în timp ce Charlotte și Christian se cățarau în copaci și se udau reciproc cu un furtun. Scena părea oarecum familiară și aducea aminte de distracția pentru care mama Gehrig fusese atât de cunoscută în răstimpul vieții petrecute în această casă, acum aproape un secol.

M-am întors în Cooperstown, New York, în vara lui 2016, cu intenția de a termina această carte. Am închiriat pentru toată luna iulie un vehicul de campare cu aer condiționat în Tabăra de Baseball Cooperstown, pentru circa 400 de dolari pe săptămână – costul unei nopți la un motel din Cooperstown în timpul weekendului foarte popular National Baseball Hall of Fame. Christian, Michael și Charlotte au

rămas în California de Sud ca să vadă echipa All-Star a lui Christian croindu-și calea către PONY World Series pentru categoria de vârstă de șapte ani, în timp ce eu îmi petreceam 10-16 ore pe zi scriind în rulota mea din pădure. Christian și colegul său de echipă Aiden au reușit isprava foarte rară de a face un meci perfect în timpul partidei cu numărul 39 a echipei lor către World Series din acea vară. După meciul final, Christian mi s-a alăturat în New York pentru a petrece ultimele două săptămâni din iulie la Tabăra de Baseball din Cooperstown și am reușit în mod miraculos să-mi finalizez manuscrisul chiar în ultima zi a călătoriei noastre. Sperasem că îl duc la un meci Yankees cât timp ne aflam la New York, dar presiunea deadline-ului meu strâns m-a ținut în fața computerului zi și noapte.

Ne-am prezentat pentru zborul nostru pe aeroportul Albany cu intenția de a ne întoarce la Los Angeles, dar Dumnezeu avea alte planuri pentru noi. Zborul nostru către Charlotte pentru escale la LAX fusese anulat din cauza unei furtuni iminente. Agentul de la poarta de îmbarcare a spus că ar trebui să îmi rezerv o cameră la hotel pe cheltuiala mea și să mă întorc dimineața. Chiar în acel moment, un cuplu de la teagueaua de lângă noi făcea check-in-ul pentru un zbor către Tampa Bay, Florida – ultimul zbor programat să decoleze de pe aeroportul din Albany în acea zi. În urma unei căutări rapide pe Google de pe telefonul meu s-a dovedit că o cameră de hotel în Tampa Bay era la jumătate din costul unei camere de hotel din Albany, așa că i-am spus agentului de la poarta de îmbarcare care ne asista:

— E vreo șansă să ne redirecționați prin Tampa Bay?

Ne-am trezit astfel într-un avion în direcția Tampa Bay, cu un zbor de legătură spre Los Angeles în dimineața următoare. Șoferul autobuzului de la hotel a observat că Christian îmbrăcase un echipament de baseball și a spus:

— Știi, echipa Yankees este în oraș weekendul ăsta ca să joace cu Tampa Bay Rays. Ultimul meci din serie este mâine și întotdeauna sunt o grămadă de bilete disponibile.

Chipul lui Christian s-a luminat de un zâmbet larg.

— Mami, te rog, putem merge?

Până să ajungem la hotel era aproape miezul nopții și Christian a adormit imediat. Alarma mea de la ora 4.00 dimineața a început să sune parcă într-o clipită. În loc să sar repede la duș ca să fiu gata pentru a merge la aeroport, am decis să sun compania aeriană ca să întreb dacă am putea să ne amânăm zborul cu o zi pentru a putea merge la meci. Când Christian s-a trezit câteva ore mai târziu, l-am surprins cu vestea că îi vom vedea pe Yankees jucând cu Tampa Bay Rays, în loc să zburăm spre casă. Nu l-am mai văzut niciodată atât de încântat. A început să numească toți jucătorii din ambele echipe și pozițiile lor – o abilitate pe care o căpătase din multele ore de joc de baseball virtual pe PlayStation-ul său. Când ne-am urcat în mașina Uber, Christian a spus:

— Dumnezeuule, ajută-mă să-l întâlnesc pe Evan Longoria de la Rays!

Șoferul de pe Uber nu a putut să ne ducă până la poarta principală de pe stadion pentru că traficul era blocat, așa că ne-a lăsat la o intrare laterală. Când am intrat pe coridorul cu aer condiționat din interiorul stadionului, primul lucru pe care l-am văzut a fost o fotografie mare înrămată a lui Lou Gehrig care era oferită la tombolă în scopuri caritabile. Desigur că nu am putut rezista să nu particip. Ce s-a petrecut apoi este un moment pe care niciunul dintre noi nu îl va uita vreodată. Mergând spre locurile noastre, pe ecranul mare a apărut un video cu Lou Gehrig ținându-și discursul „Cel mai norocos om”. Un bărbat pe un podium de lângă baza principală a recitat cuvintele din binecunoscutul discurs al lui Lou Gehrig și a devenit limpede că tocmai ajunseserăm la o prezentare înainte de meci care îl onora pe Lou Gehrig pentru Ziua de Conștientizare SLA. Iată-ne astfel într-un oraș în care nu trebuia să fim, pregătindu-ne să vedem un meci Yankees, iar pe ecranul mare rula un video cu Lou Gehrig. Mi-am scos imediat camera video și am început să filmez, ca să-mi dovedesc că nu era un vis.

Când ceremonia de dinainte de meci s-a încheiat, am coborât la banca de rezerve pentru a-i vedea mai bine pe jucători în timp ce se încălzeau pe teren. Din senin, a venit un bărbat care l-a prezentat pe Christian jucătorului vedetă de la Tampa Bay Rays, Evan Longoria – același Evan Longoria pe care Christian sperase și se rugase să-l întâlnească. Omul mi-a înmănat cartea de vizită, pe care scria că deținea recordul mondial pentru cea mai mare colecție de autografe pe mingi de baseball – în total, mai mult de 4400 de mingi. Christian a întrebat:

— Aveți vreo minge semnată de Lou Gehrig?

Bărbatul a răspuns prompt:

— Desigur. Am patru mingi semnate de Lou Gehrig.

— Chiar atunci a venit Evan Longoria spre locul în care stăteam și eu am filmat în timp ce semna o minge și i-o arunca lui Christian. Asta s-a dovedit a fi cea mai frumoasă zi din viața lui Christian. Desigur că nu mai e nicio surpriză că am sfârșit prin a câștiga fotografia înrămată cu Lou Gehrig, iar după meci eu și Christian am pozat ținând fotografia-premiu în fața băncii de rezerve a jucătorilor de la Yankees. Consider ziua noastră memorabilă drept un semn cu ochiul din partea universului.

Am înțeles însemnătatea momentului în care acesta a avut loc. Vedeți, încă de când m-am imbarcat în călătoria de a decide dacă e cazul să împărtășesc povestea noastră celorlalți, m-am luptat – realmente – cu întrebarea dacă am luat decizia corectă. Am știut de la început că scriind această carte aș putea să-i rănesc pe cei la care țin cel mai mult. Mi-am făcut nesfârșite griji despre efectele negative pe care le-ar putea avea asupra lui Charlotte și Christian în viața de zi cu zi. Acea zi decisivă din Tampa Bay a fost ca o confirmare că eram pe calea cea bună. Temerile mele s-au evaporat și începând din acea zi m-am concentrat pe ideea că viața oamenilor poate fi influențată pozitiv prin lecturarea poveștii noastre.

Sper ca, după ce vor citi această carte, oamenii să fie inspirați să iubească puțin mai mult, să judece mai puțin și să prețuiască aventura de a trăi fiecare zi la maximum. Nu

am găsit niciodată vreo explicație de ce o minge de baseball are 108 cusături, iar o mătanie are 108 mărgel, dar am sărbătorit atunci când Chicago Cubs a câștigat World Series pentru prima dată în 108 ani. Ceea ce știu sigur este că tot ceea ce contează cu adevărat în viață este diferența pe care o aducem în existența celorlalți.

Întotdeauna răspunsul este iubirea.

MULȚUMIRI

„Fiți atenți la sincronicități și la oamenii care trec prin viața voastră zi de zi. Acei oameni pot fi îngerii care vă vor ajuta de-a lungul vieții.”

DR. WAYNE DYER

Există trei oameni speciali, îngeri pământenți, fără de care nu ar exista această carte. Ei sunt Karin Gutman, Mira Kelley și dr. Wayne Dyer.

Primele mele cuvinte de mulțumire sunt pentru Karin Gutman, gurul meu scriitoricesc. Să răspund la anunțul lui Karin de pe jenslist.com pentru un workshop scriitoricesc numit Unlocking Your Story („Spuneți-vă povestea”, n. t.), din vara anului 2014, a fost poate decizia care mi-a transformat cu adevărat viața. Workshopul promitea să „dezlănțuie povestiri care reflectă unicitatea călătoriei noastre personale”, și asta a și făcut. Le mulțumesc din suflet și colegilor mei incredibil de talentați care m-au ajutat să mă descopăr ca scriitor și să îmi găsesc curajul de a-mi spune povestea întregii lumi. Karin a fost de altfel și cea care a sugerat să mă duc la workshopul de la Hay House Writer din Maui, lucru care, în cele din urmă, m-a ajutat să câștig un concurs de publicare de cărți.

A doua rază de lumină care mi-a pătruns în viață la momentul potrivit a fost autorul de la Hay House și terapeutul de regresie în viețile anterioare Mira Kelley. Se pare că Mira are o legătură directă cu Divinul și datorită ei povestea noastră a captat atenția dr. Wayne Dyer. În ianuarie 2015, Mira a venit acasă la noi în California de Sud și a ținut o ședință de regresie în vieți anterioare cu Christian pentru a-l ajuta să rupă legătura cu Lou Gehrig. De la vizita Mirei nu a mai fost nevoie de nicio programare la medic pentru tratamente care să îl ajute pe Christian să respire. Acesta este cel mai mare dar în urma călătoriei noastre în trecut.

A treia ființă magică care a făcut posibilă existența acestei cărți nu se mai află printre noi, dar i-am simțit prezența mai mult decât oricând în sincronicitățile și miracolele care continuă să se dezvăluie în jurul poveștii noastre. L-am cunoscut pe dr. Wayne Dyer în Maui, la workshopul Hay House Writer din iunie 2015, chiar cu două luni înainte de moartea sa. În acel moment, el și co-scriitorul său, Dee Garnes, tocmai făceau ultimele retușuri la cartea lor, *Memories of Heaven: Children's Astounding Recollections of the Time Before They Came to Earth* („Amintiri divine: amintiri uimitoare ale copiilor de dinainte de a se naște pe pământ”, n. t.). Entuziasmul lui Wayne față de povestea noastră i-a inspirat pe Reid Tracy și Patty Gift de la Hay House să îmi acorde o șansă ca autor debutant.

Aș vrea să mă refer la prietenii mei care mi-au fost alături pas cu pas în publicarea acestei cărți ca la îngerii mei literari. Lista scurtă îi cuprinde pe agentul de publicitate Michael Levine și pe prietenii mei Christopher Broughton, DeVon Franklin, Cinthia Dahl, Mela Conway Breijo, Kathryn Werner, Melissa Oppenheimer Friedman, Lisa Fugard, Natasha Stoyloff, Shirley Brooke, Brigitte Perreault, Catherine Sarah Manna, Lon Rosen, Rachel Rose Brekke, Alvin și Gwen Clayton, Kimberly Ruic, Elizabeth McDonnell, Betsy Michaud, Julie Rodriguez, Maria Sprowl, Angelo Anastasio, Alina Shalev, Leon Capetanos, Rhonda Finkel, Ann Bucklin, Gary Hudson, Hillary Bibicoff, Geoff Nathanson, Stacy Morgan-Kaine, Steve Lyons, Kathee Wilson, Kajsa Garrett, Steph Arnold, Beth Bell, Zhena Muzyka, Mikki Willis, Patty Aubrey, Tammy Anczok, Genta Luddy, Lynda Huey, Dee Garnes, Serena Dyer și Zoe Kors.

Nu o să uit niciodată de Yoga Barn din Ubud, Bali, unde am petrecut o lună scriind primul draft în compania a treizeci de scriitori la fel de hotărâți să aducă lumină și iubire în lume. Le sunt recunoscătoare mai ales surorilor din tribul meu de scriitori din Bali, Satchi Royers, Jodie Jaimes, Katie Rudman și minunatei noastre gazde Alit „Agung” Sumerta. Multe mulțumiri și studentului neamț Max Lorenz, care s-a ocupat de Charlotte și de Christian cât timp eram plecată.

Le sunt deosebit de recunoscătoare minunaților antrenori de baseball care i-au hrănit lui Christian dragostea pentru sport. Nick Koep – te afli în capul listei pentru că ai fost primul lui antrenor și mentor timp de trei ani. Nenumăratele ore petrecute cu Christian pe și în afara terenului sunt neprețuite, dar te apreciez mai ales pentru că ai făcut mereu să fie distractiv. Un cuvânt de mulțumire este și pentru antrenorul Jay Lucas și soția sa și mamă fantastică, Kirsten, care a spus legendara frază: „Cui îi pasă de baseball, noi pregătim tineri aici!” Și tuturor familiilor fantastice din baseball pe care am ajuns să le cunosc și să le iubesc de-a lungul timpului – asta te include și pe tine, Harris „Tataie” Steinberg.

Nu aș fi putut termina această carte fără sprijinul clienților mei, care m-au suportat atunci când deadline-urile mele editoriale îmi solicitau toată atenția – în special lui Grace și Masaki Matsuo, al căror contract s-a nimerit chiar în perioada de vârf a deadline-ului meu. Totodată, sunt extraordinar de recunoscătoare colegilor mei agenți imobiliari de la COMPASS și șefilor noștri neînfricați Robert Reffkin, Jay Rubenstein și Kathy Mehringer.

Cel mai profund respect și cea mai mare admirație pentru oamenii extraordinari de la Hay House, singura editură cu care am vrut să colaborez vreodată. Sunt recunoscătoare pentru dragostea și creativitatea ce caracterizează întreaga echipă de la Hay House, mai ales editorului meu Sally Mason-Swaab. Mulțumesc că ați fost campionii cărții mele: Pattty Gift, Reid Tracy, Stacey Smith, Stacy Horowitz, Richelle Fredson, Marlene Robinson și Jo Burgess. Mulțumirile mele din suflet pentru 99designs.com, pentru coperta originală a cărții și Triciei Breidenthal pentru versiunea îmbunătățită. Este mult apreciată și contribuția artistică a Pamelei Homan și a lui Caroline DiNofia. Iar ție, dragă Diana Thomas, trebuie să fi bătut vreun record pentru cele mai multe licențe foto la o singură carte.

Mulțumiri tuturor celor care cu eleganță mi-au permis să scriu despre felul în care ne-au atins viețile: mulțumesc, căci fără sprijinul vostru nu ar fi nimic de povestit. Lista de „supereroi” din viața reală îi include pe: dr. Jim B. Tucker, Tommy Lasorda, reverendul Kenneth și Marilyn Steigler, Jeroen de Wit, Kenneth B. Hawkins, Carol Bowman, Jimmy Fizzinoglia, Marisol Lopez, Coach Kipp Taylor, Rhiannon Potkey, Tracy Lappin, verișoara mea Leanne Woehlke (Epic Yoga), sora mea Laura Hickman (și mama ei Sonia Byrd), Joe McDonnell, Ben Maller, Debbie Tate-Baltau (dna B.), Adam Sandler, Jessi Moore, Kevin Grady, Dennis Foley, Ali și Malcolm Cepeda, Juli și Dwaine Sharratt, Matt Rothenberg și John Horne. Mark J. Terrill, Jon SooHoo și Ed Lobenhofer – vă mulțumesc pentru că l-ați surprins atât de frumos pe Christian în poze la prima lui aruncare pe Stadionul Dodger. Sunt recunoscătoare și pentru ajutorul primit de la National Baseball Hall of Fame, Los Angeles Dodgers, Wilson Sporting Goods și Liga Mare de Baseball.

Jack Canfield – sunt uimită de generozitatea și de spiritul tău; mă inspiri în viața de zi cu zi. Îți mulțumesc pentru că ai crezut în mine mai mult decât am crezut eu însămi. Tu și echipa ta minunată ați apărut în viața mea exact la momentul potrivit. Le mulțumesc și celor care au găsit timpul să citească o carte scrisă de un autor necunoscut și să mă încurajeze. Mulțumesc dr. Eben Alexander, lui Karen Newell, John Gray, dr. Brian L. Weiss, lui Michael Bernard Beckwith, Mike Dooley, dr. Shefali Tsabary, lui Robert Holden, James Van Praagh, Mira Kelley, Elliot Mintz, Mark Langill și lui Tommy Lasorda.

Părinților mei, Judy și Richard Byrd – orice bine pe care l-am făcut vreodată în viață vi se datorează vouă. Vă mulțumesc că sunteți lumina mea călăuzitoare. Lui Michael – îți mulțumesc că mi-ai permis să-mi îndeplinesc visul de a deveni mamă, că m-ai încurajat să-mi deschid aripile și să zbor. Lui Charlotte și Christian – iubirea mea pentru voi nu are margini. Mulțumesc pentru darul de a vă fi mamă și pentru bucuria pe care mi-o aduceți în viață. Voi fi mereu cel mai mare fan al vostru.

Îi sunt etern recunoscătoare lui Dumnezeu din Ceruri, Creatorul acestei mărețe aventuri pe care o numim Viață.

DESPRE AUTOR

Cathy Byrd este un agent imobiliar și mamă a doi copii care nu a avut niciodată aspirația să devină scriitoare până în momentul în care fiul său în vârstă de trei ani a început să povestească amintiri despre viața sa ca jucător de baseball în anii 1920 și 1930. Originară din California de Sud, Cathy a obținut diploma de licențiată la UCLA și diploma de masterat la Universitatea Pepperdine. Înainte de a deveni agent imobiliar, Cathy a avut o frumoasă carieră timp de zece ani în marketingul sportiv, lucrând pentru Comitetele de Cupă Mondială și Tortă Olimpică și activând ca vicepreședinte la Fundația Magic Johnson. Locul în care este foarte posibil s-o găsiți pe Cathy în timpul ei liber este un teren de baseball pentru tineri.

Pentru mai multe detalii și pentru a accesa înregistrările complete ale regresiiilor, vizitați cathy-byrd.com.

Table of Contents

Cover Page

Baiatul care stia prea multe

Cuvânt înainte

Introducere

Capitolul 1. Febra baseballului

Capitolul 2. Babe Ruth s-a purtat urât cu tine?

Capitolul 3. Înalt ca tati

Capitolul 4. Suflete bătrâne

Capitolul 5. Ranchiuna

Capitolul 6. Descoperindu-l pe Lou Gehrig

Capitolul 7. Posedat sau nebun

Capitolul 8. Febra de primăvară

Capitolul 9. Du-mă la meci

Capitolul 10. Aruncarea

Capitolul 11. O comoară națională

Capitolul 12. Pur și simplu știu

Capitolul 13. Bunul doctor sosește în oraș

Capitolul 14. Te voi găsi

Capitolul 15. Dragoste de mamă

Capitolul 16. Iubirea nu moare niciodată

Capitolul 17. Șoaptele sufletului

Capitolul 18. Raiul baseballului

Capitolul 19. Mândria Yankeilor

Capitolul 20. Moștenire de familie

Capitolul 21. Trimisul lui Dumnezeu

Capitolul 22. Descoperind-o pe Mama Gehrig

Capitolul 23. 108 Cusături

Epilog. Un semn cu ochiul de la Univers

Mulțumiri

Despre autor